

Hommage aan Gerriet Postma

(1932-2009)

JOHAN MEIJERING

Hommage aan Gerriet Postma
(1932-2009)

samenstelling: Johan L. Meijering
februari 2021

Colofon

ISBN: 978 90 832XXXXXXXXXXXX

2021

© 2021 Johan Meijering

Samenstelling: Drs. J.L. Meijering

Deze publicatie is tot stand gekomen onder auspiciën van de Johan Meijering Stichting.

Inhoudelijke verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid ligt bij de auteur/samensteller.

Deze heeft alle mogelijke moeite gedaan om rechthebbenden van copyright/beeldrecht te achterhalen.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in geautomatiseerde gegevensbestanden en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm op op welke wijze dan ook. zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur/samensteller.

Type- en zetfouten voorbehouden.

Deze publicatie is tot stand gekomen onder auspiciën van de Johan Meijering Stichting, die op 9 november 2017 in Groningen is opgericht. De stichting beheert het Cultureel Erfgoed van drs. Johannes Lourens Meijering, geboren te Kampen op 19 maart 1947, wonende te Groningen. Het levenswerk van Johan Meijering beslaat een tijdsbestek van 1964 t/m 2019 en bestaat uit negen uiteenlopende projecten op cultureel en maatschappelijk gebied.

De stichting heeft ten doel:

- a het bijeenbrengen en behouden van alle zaken die betrekking hebben op het immaterieel en cultureel erfgoed van Johan Meijering en/of aan hem gerelateerde onderwerpen;
- b het verrichten van alle verdere handelingen, die met het vorenstaande in de ruimste zin verband houden of daartoe bevorderlijk kunnen zijn.

De stichting tracht haar doel onder meer te verwezenlijken door:

- a het onderhouden, in stand houden en exploiteren van de website: www.johanmeijeringstichting.nl;
- b het publiceren of doen publiceren over Johan Meijering dan wel zijn ideeën, visies en overtuigingen;
- c het opsporen en registreren en het zo mogelijk in eigendom, bezit of bewaring verkrijgen van voorwerpen, documenten en afbeeldingen, die voor genoemd erfgoed van Johan Meijering van historische betekenis zijn;
- d het uitgeven en publiceren van artikelen en nieuwsberichten over de ideeën, visies en overtuigingen van Johan Meijering;
- e het waarborgen van de continuïteit van al het voorgaande en het zijn van een veilige bewaarplaats voor alle zaken die Johan Meijering aangaan, waaronder publicaties, boeken, foto-, beeld- en archiefmateriaal, en alle andere wettige middelen.

Cultureel erfgoed

Op 25 november 2014 zijn diverse culturele activiteiten van Johan Meijering in de periode 1964-2020 door het Regionaal Historisch Centrum 'De Groninger Archieven' erkend als cultureel erfgoed. De archieven van Dansclub Kuifje '64, International Police Association (IPA) en oprichting O.S.A. in de periode Leeuwarden én in de periode Groningen: Kijkbungalow Minerva, Kunst & Kunst, Kunsthuis De Permanente, stichting La Pasi3n, stichting Do, Altink Affaire II (kunstvervalsingszaak De Groninger Ploeg), La Nueva Pasi3n, stichting 'Staakt het Vuren' en 'Forum Groningen' zijn door Meijering aan dit historisch centrum geschonken. De archieven van al deze projecten zullen worden overgedragen en ondergebracht bij de 'Groninger Archieven' in het 'Archief Johan Meijering'. (19-03-1947). Ook het archief van de ouders van Johan Meijering, Willem Meijering (Zuidlaren, 23 februari 1919 Doetinchem, 13 juni 2004) en Dina Meijering-van Gelder (Beilen 17-09-1920 Roosendaal 01-06-1998) zijn door de erfgenamen in 2020 geschonken aan de 'Groninger Archieven' en zullen volgens de collectiebeheerder particuliere archieven op 7 mei 2020 eveneens worden opgenomen in het 'Archief Johan Meijering'.

Inhoud

Voorwoord	3
Inleiding	5
Museumbrug	25
Varend schilderij	35
Universiteits-bibliotheek	51
Tango & Pasión	59
Noorderzon & Moermansk	93
Stadssafari	104
Overig	117
Samenvatting	134
Het oeuvre van een verfvirtuoos	138
Gerriet Postma	140
Een zoektocht in verf	141
Wie is Gerriet Postma?	144
Een rasecht schildersdier	145
Gerriet Postma 65	146
‘Schilderen als leven’	153
Het schilderij als dynamische dans	156
Gerriet Postma - Expositie	160
Internationale Friese Kunstenaar	165
Herinneringen aan Gerriet	168
Bronnen	171
Overlijden	223
Boeken	261
Tentoonstellingen	268

Voorwoord

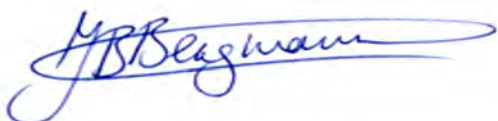
Als voorzitter van de op 9 november 2017 opgerichte Johan Meijering Stichting mag ik deze publicatie ‘Oprichting Onafhankelijke Secretarie Ambtenaren’ namens de Stichting presenteren.

Deze publicatie is onderdeel van een reeks publicaties over alle activiteiten van Johan Lourens Meijering, geboren in Kampen op 19 maart 1947.

De Stichting tracht haar doel te verwezenlijken onder meer door het uitgeven van artikelen en nieuwsberichten over de ideeën, visies en overtuigingen van Johan Meijering.

De originele documenten en deze digitale publicatie worden overgedragen aan het Regionaal Historisch Centrum de Groninger Archieven in Groningen, als onderdeel van een ‘Cultureel testament’ registratienummers 2020.009 d.d. 22-01-2020 en 2021.075 d.d. 12-07-2021.

Namens het bestuur van de Johan Meijering Stichting,

Drs. Benn Bergmann, voorzitter
Groningen, juni 2020

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Inleiding

Met Gerriet Postma ben ik bevriend geweest in de periode van 1995 tot zijn overlijden op 27 februari 2009. Gerriet werkte als beeldend kunstenaar aan de Noorderhaven in Groningen. Wij woonden op loopafstand van elkaar. Ik was buitengewoon onder de indruk van de lyrisch-abstracte kunst die hij maakte en werd uiteindelijk de grootste verzamelaar van zijn werk.

Gerriet wordt wel beschreven als de man van de grote stappen, de grote mond, het grote gebaar. Maar binnen dat grote gebaar valt het kleine en het subtiele te bespeuren. Tegenover de forse penseelstreek is er de tere, vluchtige toets, in een universum van lagen en lijnen. Dat behoedzame en afdastende komt vooral ook tot uiting in de tekeningen van Gerriet Postma. Die tonen zijn sensibiliteit in alle eenvoud en puurheid.

Groots, meeslepend, monumentaal: dat is wat Gerriet Postma wilde zijn. Maar nietig, kwetsbaar en gevoelig al evenzeer. Want, aldus Gerriet, zonder het kleine kan het grote niet bestaan.

Zijn bekendste slogan was: 'Ik leef zoals ik schilder, schilder zoals ik leef. Ik ben alleen maar verf'.

Tijdens het begin van onze vriendschap was ik in aanraking gekomen met de Argentijnse tango en volgde bij dansschool Rob & Inez een danscursus in het danslokaal Ocho de Mayo. Ik stelde Gerriet voor om een keer mee te gaan en zijn schildersatelier - waar hij bijna altijd was - een keer te verlaten. Na enig aandringen ging Gerriet mee naar dit danslokaal en werd al snel ook verslaafd aan het tangodansen. Hij heeft daar veel plezier aan beleefd en werd net als ik een hartstochtelijk tangodanser.

In 1997 en 1998 kocht ik drie aaneengesloten panden aan de Nieuwe Boteringestraat in Groningen: een appartement op de eerste etage en twee grote bedrijfspanden daaronder, de nummers 64 A, 64 en 66. Ik besloot om in een van deze panden, op nummer 64, een tangocentrum te openen, als onderdeel van een te realiseren multi-cultureel centrum. Gerriet zegde zijn steun toe om met zijn kennis en creatieve ervaringen een bijdrage te leveren.

Ik bewaar dierbare herinneringen aan zijn markante en kleurrijke persoonlijkheid, zijn creatieve uitspattingen, zijn lef en vaak droge humor.

Voor mij was Gerriet een grote inspiratiebron.

Groningen, 27 februari 2021

drs. Johan L. Meijering

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

1992, Gouache 49 x 79 cm. - Gerriet Postma
particuliere collectie Johan Meijering en Carla Durville

1992, Gouache 51 x 80 cm. - Gerriet Postma
particuliere collectie Johan Meijering en Carla Durville

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

1994 Gerriet Postma
Galerie Willy Schoots, Eindhoven

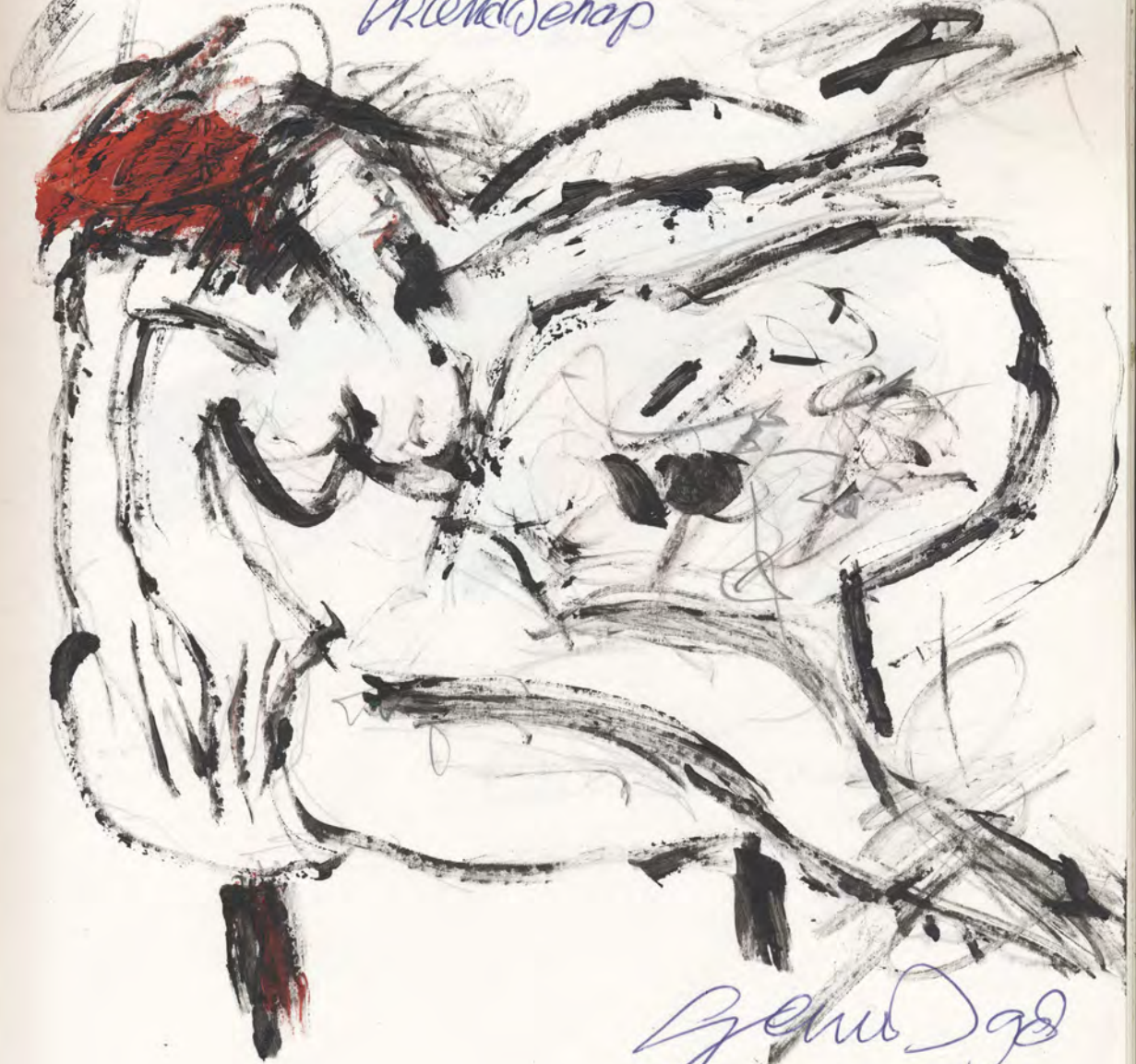
HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Voor Fransma

Vriendschap

by Gerard Thuis
op de bank
Juli 98

Gerard Thuis

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Willem Tholen

● Het *Groninger Museum* besteedt aandacht aan het werk van Willem Tholen (1860-1931) die afkomstig is uit de verzameling Veendorp. De aanleiding tot de tentoonstelling is het feit dat Tholen op 5 december j.l. 50 jaar geleden overleden is. Meestal wordt Tholen als een navolger van de Haagse Schoel gezien, maar in feite lieten alle stromingen van de 19e en 20e eeuw hem onberoerd. Omdat hij vele jaren over de Hollandse wateren zeilde, is er in zijn werk veel van dat onderwerp te zien. Tot 11 januari.

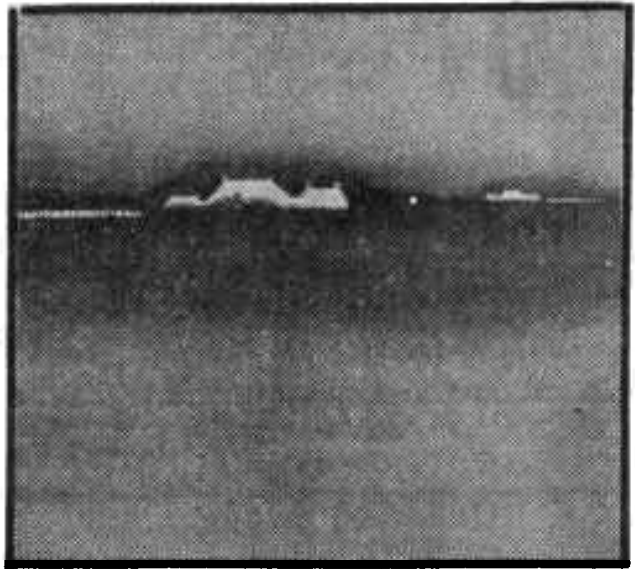
● Han Jansen toont een overzicht van zijn schilderijen uit de periode 1976 tot 1981 in Galerie Wiek XX in Groningen. Dat werk uit die periode bestaat voor een belangrijk deel uit bijna abstract gehouden monochrome polderlandschappen.

● De Leekster kunstenaar Gerriet Postma houdt een expositie in café De Hulst in Leek. Postma is vooral bekend om zijn expressief-abstracte doeken. Opvallend is nu het figuratieve element in zijn werk. Minder harmonieus, maar wel zo interessant.

● Delfzijl is present met een expositie

Beeldende kunst

in Molen Adam van edelsmid Menno Meyer uit Gouda. Daarnaast is er Zweedse naïeve kunst te zien, dat verrassend anders oogt dan de lawine aan Joegoslavische naïeven waarmee we de laatste jaren werden gebombardeerd. Sterk verwant aan de Zweedse volkskunst, die terugvoert naar een middeleeuwse wijze van de werkelijkheid afbeelden. Tot 10 januari.

● 'Negenboerenpolder', schilderij en zeefdruk van Han Jansen. Vanaf zondag te zien in Galerie Wiek XX in Groningen.

Gerriet Postma

”**V**rouwen in het theater van Gerriet Postma is de wat verwarrende titel van de tentoonstelling in de Muzeval in Emmen. Dat de kunstenaar Gerriet Postma uit Leek vrouwen schildert is zonneklaar maar de link met het theater wordt niet geheel duidelijk, behalve dan dat deze expositie na de Muzeval nog in verschillende andere noordelijke schouwburgen te zien zal zijn.

De eerste schilderijen van Postma's "vrouwenserie" zijn nog wat voorzichtig met een overwogen coloriet en zorgvuldige compositie, maar al snel gaat Postma over op een wervelende, snelle manier van schilderen. Vanuit de chaos van kleuren, vegen en klodders doemen er met behulp van enkele lijnen borsten, gezichten, een hoed of een sigarettenspijpje op, die het beeld van de vrouwen bepalen.

Soms komen zij letterlijk goed uit de verf, vooral waar Postma zich enigszins weet te beperken zoals in de serie van

Tweede 'Kunst in de Poort'

De Friese beeldende kunstenaar Gerriet Postma nodigde voor zijn tweede tentoonstelling Kunst in de Poort in De Oosterpoort in Groningen vier kunstenaars uit: Loes Kurpershoek, Edith Sont, Pieter Vermeulen en Hans Uittenbogaard.

Het gaat in alle gevallen om schilderijen, met uitzondering van Uittenbogaard, die keramische objecten exposeert. Opvallend is de grote betrokkenheid in vormgeving en kleur van de schilderijtentoonstelling, die gedragen wordt door royale abstracte vlakken met figuratieve verwijzingen en met een kleurstelling, die varieert van tere rozen tot donkerblauwen. Een fraaie eenheid, die zo nu en dan doorbroken wordt door de wat somber aandoende keramische objecten die associaties opwekken met stukken schuimrubber, doorsneden met onvriendelijk aandoende stalen buizen.

De schilderijen van Edith Sont hebben voor het grootste deel architectuur-constructies tot onderwerp in veelal decoratief aandoende taferelen. Wisselend van beeldende kwaliteit zijn de schilderijen van Pieter Vermeulen, waarin hij op een originele wijze het stillevengenre verwerkte. Loes Kurpershoek, houdt zich voornamelijk met vogels en landschappen bezig in een abstracte vormgeving met pasteltinten.

ERIC BOS

Acht Groninger kunstenaars per boot naar Brugge en terug

Van onze kunstredactie

GRONINGEN — Onder de titel 'Art on Sail '85' gaan acht noordelijke kunstenaars aan boord van Jan Velthuis' atelier-schip Isis deelnemen aan de manifestatie Sail Amsterdam '85. De Isis vaart samen met honderden andere boten vanaf 16 juli mee met de tocht 'Sail-Brugge binnendoor'.

Aan boord vertellen de kunstenaars hun ervaringen en indrukken in schilderijen, tekeningen, collage's, foto's en videobanden. De impressies zullen onderweg meteen geëxposeerd worden, en wel op 17 en 18 juli in Dordrecht, op 21 en 22 juli in Gent, op 25 en 26 juli in Brugge en van 1 tot en met 7 augustus in Amsterdam. In Amsterdam wordt op dat moment de eigenlijke manifestatie Amsterdam Sail '85 gehouden.

Het is de bedoeling dat de artistieke resultaten van de tocht in het najaar ook op een aantal andere plaatsen te zien zullen zijn, onder meer in Galerie Leerhuys in Brussel en in enkele scheepvaartmusea. Voor die reizende tentoonstelling wordt een catalogus voorbereid.

De deelnemende kunstenaars zijn aquarelliste Riny Bus uit Groningen, tekenaar en schilder Jan van Loon uit Zwiggelte, tekenares Riki Messie uit Winsum, schilder Gerriet Postma uit Tol-

bert, videomaker Willem van der Schalie, schipper/tekenaar/schilder Jan Velthuis, tekenaar en schilder Geert van der Weert uit Groningen en fotograaf Heiman Alberda, allen woonachtig in Groningen.

● De meewerkende kunstenaars van Art on Sail op de Isis. (foto: Wolter Kobus)

Dolersheem wijkt niet voor woningen

● *Boerderij Dolersheem aan de Auwemalaan in Leek wordt voorlopig niet afgebroken. De bewoner van de boerderij, de Leekster kunstenaar Gerriet Postma, mag in de oude boerderij blijven wonen. Het voornemen van de gemeente op het terrein, ooit een vermaard kunstcentrum, bejaardenwoningen te bouwen komt hiermee te vervallen. Dit is een gevolg van een rechterlijke uitspraak, nadat door de gemeente een proces was aangespannen tegen de kunstenaar. De rechter bepaalde dat er sprake is van een huuro-*

vereenkomst tussen de gemeente en Postma. Deze laatste heeft dus recht op huurbescherming en kan niet zonder meer uit de woning worden gezet.

De Leekster kunstenaar kreeg de boerderij (op de foto is de achterkant te zien) in de jaren zeventig aangeboden door de gemeente. Vele jaren later ontwikkelde de gemeente een plan dat voorziet in de bouw van twintig bejaardenwoningen op het terrein, dat omsloten wordt door de nieuwbouwwijk Sintmaheerd. (Foto: Sjors Visscher)

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Identificatienummer NL-GnGRA_3099_4201

Documenttype - Negatief (film)

Beschrijving

Kunstschilder Gerriet Postma poseert met schilderij, vrouw en jeugd in klimboom in zijn woonplaats Leek

Vervaardiger Persfotobureau D. van der Veen

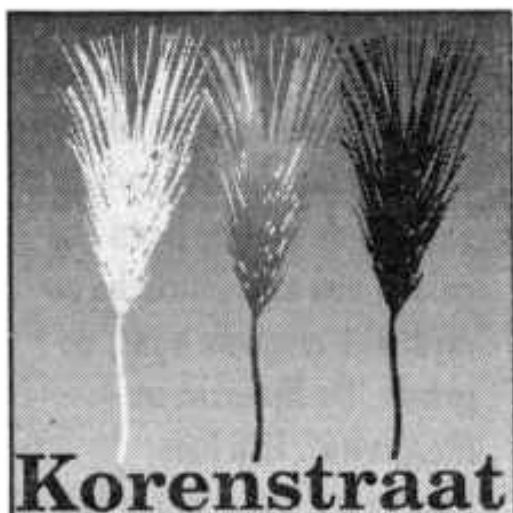
Datum 1975

Uit de collectie van Groninger Archieven

Trefwoorden

schilders, beeldend kunstenaars, portretten

Ambities

Acht jaar geleden, Anderwereld was toen nog een kleine potterie-toonzaal in het landelijke Stitswerd, kreeg Jan Katuin maar weinig bijval voor zijn schildersprogramma. Heel wat voor spoediger verging het de ambitieuze pottenbakker met zijn keramiekprogramma. Na haar verhuizing naar de Groninger Folkingestraat draaide Anderwereld op internationaal niveau mee en nam zo de fakkel over van de tussen 1982 en '84 opgeheven keramiekgalerieën Terracotta en De Glène Riepe. De stormachtige groei van Katuins galerie-imperium aan de Folkingestraat stoelt echter op het uiteindelijke succes van zijn tweedimensionale programma. Katuin bracht zijn stal van Groninger schilders met succes op kunstbeurzen in Gent, Amsterdam, Hannover en Hamburg. Op die beurzen legde hij ook de beslissende contacten om landelijke coryfeeën op het gebied van de expressionistische schilderkunst naar Groningen te halen. Jan Katuin heeft er nooit een geheim van gemaakt dat hij graag het programma van de in 1984 opgeheven galerie 't Soephuis zou willen gaan brengen.

Met zijn nu tien maanden oude galerie Katuin maakt hij die ambitie ook waar. Tot zijn verbazing moet hij overigens wel vaststellen dat de vroeger in Groningen zo vertrouwde namen van post-Cobraïsten als Jef Diederens, Pieter Defesche, Ger Lataster zijn nogal jonge publiek nauwelijks wat zeggen. Kostbare catalogi moeten daarom de relatief hoge prijzen van deze zestigers onderbouwen. Katuins huidige zomerexposities bewijzen dat hij zijn Groningers en keramisten wel trouw is gebleven. In 'Katuin' vraagt hij aandacht voor de in Duitsland doorgebroke materieschilder Toon Borghuis. Aan de exuberante Gerriet Postma - de post-cobraïst wordt dit najaar 60 - wijdt de galerie binnenkort een grote solotentoonstelling die door een glossy-kunstboek begeleid wordt. In Anderwereld draait de presentatie om de lyrisch-figuratieve schilders Wout Heinen en Michael Buter. Ook Peter Wortel, maker van grote metaalreliëfs naar het thema van metrotunnels, hoorde tot Katuins kerngroep. Tot de blijvers kunnen ook Annemiek Vos - de Gasunie wijdde onlangs een fraaie kleurencatalogus aan haar warmkleurige schilderijen - en Fokje Tillema met mooie blauw-groene abstracties gerekend worden. Sterk zijn ook de stèles van Annet Gaaikema. Keramiekliedhebbers vergast Katuin op de bizarre figuratie van de Brit David Miller en op post-modern porselein van de jonge Duitser Bernd Fischer.

Zomerexposities galerieën Anderwereld en Katuin, Folkingestraat 28, 32 en 44, Groningen. tot 5 september

Kunstenaar Gerriet Postma schildert in videopaviljoen

Van onze kunstredactie

GRONINGEN – De Groninger kunstenaar Gerriet Postma wordt in oktober zestig jaar. Dat feit is voor Galerie Katuin in Groningen aanleiding om van 9 oktober tot 11 november een tentoonstelling aan het werk van Postma te wijden. Tegelijkertijd zijn er in Galerie Koorring in Amsterdam en in Galerie Bonnard in Nuenen exposities van het werk van de expressionist te zien. Bovendien brengt uitgeverij Kempen Pers een monografie uit over Gerriet Postma (prijs f 75.00).

In Bernard Tschumi's glazen videopaviljoen op het Groninger Hereplein wordt met een heel bijzondere activiteit aandacht geschonken aan het Gerriet Postma's kunstenaarschap. Hij zal er ter plekke een schilderij maken, werkend op doorzichtig materiaal om aan te sluiten bij de transparante sfeer van het paviljoen. Een en ander wordt op video vastgelegd. Dichter Simon Vinkenoog

en acteur Henk van Ulsen, vrienden van Postma, zullen ook een bijdrage leveren aan het clipachtige filmpje, dat vanaf 9 oktober in het videopaviljoen te zien is.

Het schilderij zal gedurende enige tijd in het paviljoen worden getoond en vervolgens worden geschonken aan een goed doel. Initiatiefnemer Gerrit Kamstra van het organisatiebureau dat het videopaviljoen momenteel exploiteert, zoekt nog een sponsor gezocht om de actie financieel mogelijk te maken.

■ GERRIET POSTMA

Kunstwerk in videopaviljoen

■ De Groninger kunstenaar Gerriet Postma (links) en dichter Simon Vinkenoog bekijken het kunstwerk in het videopaviljoen aan het Hereplein in Groningen. © NvhN/Han de Graaf

Van onze kunstredactie

GRONINGEN — "Een kunstwerk hangt meestal in een museum of galerie. Je schildert eigenlijk voor een heel dunne laag van de bevolking. Maar hier ziet iedereen het."

Aan het woord is de Groninger kunstenaar Gerriet Postma. Hij werkte gisteren in het vroegere videopaviljoen op het Hereplein in Groningen aan een negen meter lange schildering. Het doek ruilde hij daarbij in voor plexiglas om aan te sluiten bij de transparante sfeer van het glazen bouwsel. Dichter Simon Vinkenoog, een vriend van Postma, stond de schilder bij en figureert ook in de videofilm die van de gebeurtenis wordt gemaakt.

Vorbijgangers hielden hun pas even in en een enkeling waagde zich, zij het wat bedremmeld, naar binnen. Gerriet Postma liet zich daardoor niet van de wijs brengen. Hij werkte vol geestdrift verder, met forse en soms ook heel subtiele penseelstreken. Wel was het even wennen aan de gekantelde stand van het paviljoen. "Je staat er wat dronken bij, als op een schip."

De schildersessie op het Hereplein moet luister bijzetten aan de tentoonstellingen die het komend weekeinde in Groningen, Amsterdam en Nuenen ter gelegenheid van Postma's zestigste verjaardag worden geopend. De videoregistratie is vanaf 9 oktober in het videopaviljoen te zien en ook de schildering valt daar gedurende een aantal dagen te bewonderen. Maar voor het zover is, moet er nog wel een en ander gebeuren. De verf droogt namelijk tergend langzaam. Gerriet Postma: "We hebben er al een haarföhn bij gehaald. Het liefst schilder ik in één ruk door, zonder te wachten. Het grote gebaar! Tsja, nu werk ik morgen waarschijnlijk gewoon verder."

Beaujolais in Groningen

Maar liefst twintig miljoen flessen Beaujolais Nouveau (of Primeur) werden deze week vanuit Frankrijk over de hele aarde verspreid: de eerste Franse wijn van de oogst van dit jaar.

Een aantal daarvan kwam ook in de stad Groningen terecht en zo kwam het dat wethouder Frans Hasselaar donderdag de bofkont was die het eerste officiële slokje mocht ne-

men. Hij werd onmiddellijk gevolgd door Bé van der Laan van café Havenzicht en Jan Leerink van Huis De Beurs, die het kostelijke vocht naar de stad hadden gehaald.

Vervolgens mocht een wat groter gezelschap in Huis De Beurs er zich aan laven, nadat ook de nieuw beschilderde bar in het etablissement (van de hand van Gerriet Postma) was bewonderd.

■ De dames die na afloop in de binnenstad de aandacht vestigden op de Beaujolais Primeur met de drie hoofdrolspelers: links Bé van der Laan, in het midden Frans Hasselaar en rechts Jan Leerink.

©NvhN/Wolter Kobus

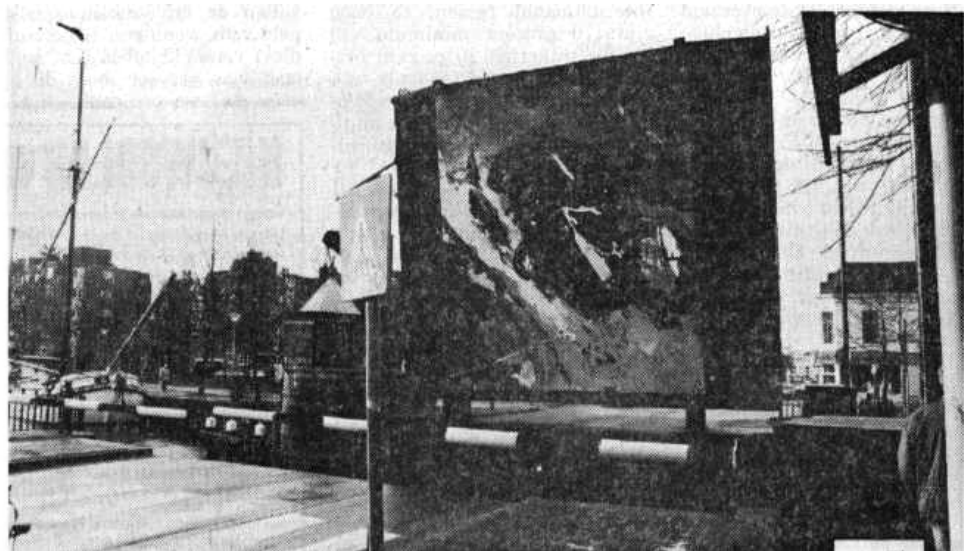
Museumbrug

'Zo'n brug gaat omhoog en dan... een schilderij'

Van onze kunstmedewerkster
Herma Hekkema

GRONINGEN — Een saai samenstel van balken of hooguit de slogan 'Brug open, motor af' — het uitzicht van de weggebruiker die moet wachten op de scheepvaart. Dat kan ook anders, meent Gerriet Postma. De kunstenaar uit Groningen — hij trok onlangs nog de aandacht door in het glazen videopaviljoen op het Hereplein een enorme expressionistische schildering op plexiglas te maken — loopt al jaren rond met het idee de onderzijde van een brug in de stad te beschilderen. De contouren van zijn plan nemen steeds vastere vormen aan.

Gerriet Postma zag zijn kans schoon toen de vroegere wethouder Ypke Gietema de Cultuurprijs van de stad Groningen kreeg uitgereikt en te kennen gaf die te willen besteden aan kunst op straat. "Nu is vijfduizend gulden niet veel, maar 't is een begin. 'Kom over de brug in Groningen' noem ik het project. Ypke vindt 't een fantastisch

■ Montagefoto als impressie van een schildering van Gerriet Postma aan de onderzijde van de Museumbrug in Groningen.

© Jan Zeeman

idee, maar hij houdt nog wel een slag om de arm. Het ontwerp moet ook nog worden goedge-

keurd door de gemeente. Maar het bedrijfsleven heeft interesse, ik heb met de Rotary gesproken,

heb contact met een verffabriek en met een ingenieursbureau. Hoe je een schilderij maakt op

doek, hoef je mij niet te vertellen; schilderen op platen van staal of hechthout, die in weer en wind onder aan zo'n brug hangen, is een ander verhaal. Maar je hebt tegenwoordig zulke goeie verf. Misschien moet je de boel een keertje schoonspuiten, maar dan kan 'ie jaren mee."

Montagefoto's geven alvast een voorproefje van wat de weggebruiker in de toekomst te wachten zou kunnen staan. Postma ging daarbij uit van een schildering aan de onderzijde van de Museumbrug. Ook de Herebrug kan zijn goedkeuring dragen; lekker druk en veel wachtende voetgangers, fietsers en automobilisten. En voor het idee om alle bruggen van de stad van schilderingen te voorzien van diverse Groninger schilders, loopt Postma helemaal warm. "Fantastisch. Spektakel. Je hoort 'tingeling, ting, ting', langzaam gaat zo'n brug omhoog en dan... weer een schilderij."

■ De Groninger schilder Gerriet Postma legt de laatste hand aan het schilderij dat vanaf september de onderkant van de brug bij het 'oude' Groninger Museum siert. © Wladimir van der Burgh

Kunst voor oude museumbrug klaar

GRONINGEN – De Groninger schilder Gerriet Postma heeft gisteren op het fabrieksterrein van Volker Stevin aan het Eemskanaal in Groningen de laatste hand gelegd aan een doek van negen bij zeven meter. In september zal dit schilderij bevestigd worden aan de onderkant van de brug bij het

oude Groninger Museum.

Omdat de verf op het doek bestand moet zijn tegen alle weersinvloeden, werkte Postma met verf waarmee reclame-teksten op de zeildoeken van vrachtwagens worden aangebracht. "Deze verf kun je niet mengen," zegt Postma. "Ik heb daarom voornamelijk met pri-

maire kleuren gewerkt. En vooral met rood, omdat Ypke Gietema (voormalig PvdA-wethouder- -red.) het geld van de Cultuurprijs die hij een paar jaar geleden kreeg voor dit project beschikbaar heeft gesteld."

De Museumbrug, die ongeveer 600 keer per jaar wordt opgehaald, is de eerste met

kunst opgesierde brug in de Verbindingskanaalzone. Het lag in de bedoeling om alle bruggen in die zone voor de opening van het nieuwe Groninger Museum van kunst te voorzien. Die termijn wordt niet gehaald en het is zelfs de vraag of de plannen ooit gerealiseerd zullen worden.

Brugschilderij Gerriet Postma onthuld

Van onze kunstmedewerkster
Herma Hekkema

GRONINGEN – Wat een pech. Te veel wind. En ook nog eens uit een verkeerde hoek. Daarom besluit de schipper van De Ideaal de door Gerriet Postma beschilderde zeilen te laten voor wat ze zijn en op de motor door het Verbindingskanaal te varen. Het Eelder Shantykoor op de voorplecht maakt gelukkig veel goed. Hun zeemansliederen gaan er bij de toeschouwers in als koek. Aan de kant staan mensen te zwaaien, heupwiegend op de vrolijke deuntjes. En de genodigden aan boord signaleren vele bekenden: kunstenaars, vrienden, een wethouder, medewerkers van de Dienst Ruimtelijke Ordening, de kroegbaas van het stamcafé. Velen hebben een camera in de aanslag.

Zij komen, zo zou blijken, ter hoogte van de Museumbrug toch nog aan hun trekken, want bij een aan de windse koers worden de door Gerriet Postma beschilderde zeilen alsnog gehesen ter gelegenheid van de feestelijke onthulling

Gisteren werd het kunstwerk onthuld, dat Gerriet Postma maakte voor de onderzijde van de Groninger Museumbrug. De Ideaal, een tweemaster waarvan Postma de zeilen beschilderde, kwam daarvoor speciaal naar de Groningen gevaren.

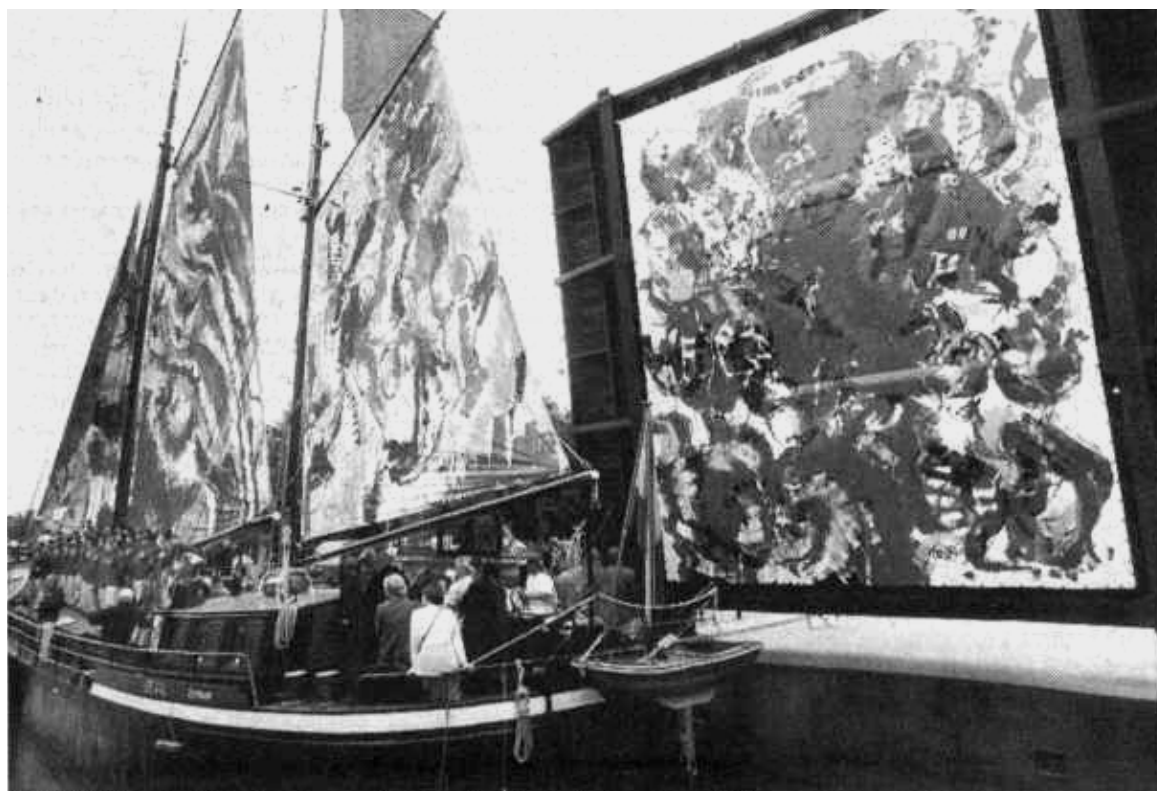
van het schilderij onder de brug. Postma sjort daarbij even enthousiast aan de grootzeilval als de 'echte' bemanningsleden.

Na het maken van het 'varende schilderij' dat de afgelopen maanden over de Friese wateren zwierf om een overzichtstentoonstelling van zijn werk in het Fries Museum in Leeuwarden luister bij te zetten, is met de onthulling van het 'brugschilderij' een tweede droom van Gerriet Postma waarheid geworden. De in Groningen wonende kunstenaar beschilderde het doek van 7,50 bij 9,20 meter met behulp van een kraan en een hoogwerker. Ypke Gietema, voormalig wethouder van cultuur en ruimtelijke ordening, stelde voor het tot stand komen het geldbedrag beschikbaar van de Cul-

tuurprijs van Groningen, die hem in 1992 werd toegekend. De schildering werd rond 19.00 uur door Gietema symbolisch overhandigd aan Henk Pijlman, de huidige wethouder van cultuur.

In zijn toespraakje concludeerde Gietema dat voor een brug wachten weliswaar vervelend is, maar dat die pijn nu bij de Museumbrug misschien wat verzacht wordt door Postma's schildering. Mogelijk is dat in de toekomst op meer plekken het geval, want als het aan het Groninger Centrum voor Beeldende Kunst ligt, is Postma's schildering een opmaat voor kunstwerken onder andere bruggen in Groningen, als bijzondere vorm van kunst in de openbare ruimte.

Gerriet Postma popelt ondertussen van ongeduld om aan de slag te gaan met nieuwe grootsse projecten. Maar voorlopig moet degene die in zijn werk is geïnteresseerd het doen met het in opmerkelijk felle kleuren geschilderde 'brugschilderij' en met de Postma-tentoonstelling die tot 2 oktober in de Groninger galerie Katuin te zien is.

■ Het 'varende schip' De Ideaal kwam gistermiddag speciaal naar Groningen varen waar het kunstwerk van Postma werd onthuld.

© EFG/Jaap Knigge

'Oosterbrug omdopen tot Werkmanbrug'

GRONINGEN – "Ik denk dat 't de foto wordt van dat reliekdoosje met een plaatje van de Noorderhaven erin", zegt Henriëtte Kindt, directeur van het Centrum Beeldende Kunst (CBK) in Groningen. "Maar stiekem hoop ik dat het uitdraait op de foto met Belcampo en Hendrik de Vries. Die vind ik zelf heel mooi."

Kindts uitspraak betreft de keuze voor een kunstwerk dat onder de Herebrug zal worden aangebracht. Bezoekers van de Rommert Boonstra-tentoonstelling in het CBK kunnen kenbaar welke van de tien foto's, die Boonstra in het kader van de gemeentelijke fotografie-opdracht maakte, ze het liefst op reuzenformaat onder die brug zouden zien. Daartoe is gedurende de tentoonstelling (tot 10 december) in het CBK een stembus opgesteld. Het publiek is over de actie, aldus Henriëtte Kindt, erg enthousiast over de actie. "Men reageert vaak heel kordaat en weet precies welke foto het moet worden."

De montage van een uitvergroete, op een velum gespoten versie van een Rommert Boonstra-foto maakt deel uit van het Bruggenproject van het CBK. Vorig jaar werd in het kader

van dit Kunst op Straat-project onder de Museumbrug een schilderij van Gerriet Postma bevestigd. Bovendien besloot het Groninger Museum onder de fiets- en voetgangersbrug van de nieuwbouw in het Verbindingskanaal een kunstwerk te laten uitwerken door Wim Delvoye.

Momenteel zijn de voorbereidingen voor een kunstwerk onder de Oosterbrug in volle gang. Het CBK is in overleg getreden met een jong kunstenaar, die wordt geïnspireerd door het werk van de vermaarde Groninger kunstenaar Hendrik Nicolaas Werkman. Inzet is namelijk het leggen van een relatie met het Werkman-monument dat in de directe nabijheid, aan de Heresingel, naar een ontwerp van Armando wordt gerealiseerd.

"Het liefst zouden we de Oosterbrug omdopen tot Werkmanbrug", verduidelijkt Henriëtte Kindt. "Weliswaar heet de voetgangersbrug bij het Groninger Museum al zo, maar die naamgeving is destijds zo geruisloos verlopen dat niemand dat eigenlijk weet. Wat dat betreft, zou het kunnen. Afwachten is alleen hoe gehecht de Groninger bevolking aan de benaming 'Oosterbrug' is."

Afscheidsschilderij voor Vonhoff

■ Het plan om alle bruggen rond de binnenstad van Groningen aan de onderkant een kunstzinnig aanzien te geven begint gestalte te krijgen. Nadat eerder schilder Gerriet Postma zijn brugschilderij onthulde aan de onderkant van de Museumbrug en de Belgische kunstenaar Wim Delvoye zijn Delftse tegelbeschilderingen onder de nieuwe museumbrug presenteerde, hebben twaalf kinderen gisteren een reuzenschilderij aan de onderkant van de Plantsoenbrug aan den volke getoond. De kinderen, verenigd in Childrens Art Foundation in Groningen, hebben het schilderwerk onder leiding van kunstenaar Frank Straatman als afscheidscadeau aan de vertrekkende Commissaris der Koningin H.J.L. Vonhoff aangeboden. Vanaf een boot maakte hij de onthulling mee. © NvhN/Han de Graaf

Kunstwerk onder brug vernield

■ Voor de tweede maal binnen een jaar is het kunstwerk van Gerriet Postma onder de brug bij het Natuurmuseum aan de Praediniussingel in Groningen vernield. Het metershoge doek is waarschijnlijk met een mes of een ander scherp voorwerp in stukken gescheurd. Het Centrum Beeldende Kunst heeft Postma's werk gisteren verwijderd. Of herstel mogelijk is, is nog de vraag. © Reyer Boxem

Op pagina 13: Angst voor meer acties tegen kunst in de stad.

Angst voor meer acties tegen kunst in de stad

Vervolg van pagina 1.

GRONINGEN – Gerriet Postma heeft ontdaan gereageerd op de vernieling van zijn kunstwerk onder de brug bij het Natuurmuseum. Onbekenden hebben het doek maandag in stukken gescheurd. Vorig jaar werd het werk ook al eens vernield. "Het is vreselijk dat zo iets gebeurt. Dit kan zo niet doorgaan", aldus de Friese kunstenaar, die in Groningen woont.

Na de vernieling van vorig jaar besloot het Centrum Beeldende Kunst (CBK) van de gemeente om het doek te laten restaureren en terug te hangen onder de brug. Die restauratie was nog maar een paar maanden geleden voltooid.

"De eerste keer dachten we nog dat het per ongeluk kon zijn gebeurd, bijvoorbeeld doordat iemand er tegenaan was gevaren met een bootje", zegt directeur mevrouw H. Kindt van het CBK. "Maar nu het doek al voor de tweede keer is vernield, begint het op een doelbewuste actie te lijken." Het CBK heeft vanochtend aangifte gedaan bij de politie.

Postma's kunstwerk maakt onderdeel uit van het 'bruggenproject' van het CBK. Hierbij

zijn onder verschillende Groninger bruggen kunstwerken aangebracht. Postma denkt dat het probleem bij de Museumbrug is dat deze relatief laag is. "Als je er met een bootje onderdoor vaart, kun je er zo bij. De Werkmanbrug bij het nieuwe Groninger Museum is bijvoorbeeld veel hoger."

Het CBK heeft het kunstwerk gisteren onder de brug vandaan gehaald. Het centrum onderzoekt of het mogelijk is het doek nogmaals te herstellen. "Maar we moeten wel op de kosten letten", zegt Kindt. De mogelijkheid bestaat dat het kunstwerk niet meer wordt hersteld, of dat het na de restauratie op een andere plek wordt gehangen.

Begin juni werd het houten kunstwerk van Pjotr Müller op de Grote Markt door onbekenden in brand gestoken. De vernieling van het werk van Gerriet Postma, een maand later, is volgens Kindt opnieuw een zware klap voor het Centrum Beeldende Kunst. "Eerst die brandstichting, en nu dit weer. Je moet er toch niet aan denken dat dit het begin is van een soort actie tegen beeldende kunst in de stad."

Schilderijen voorlopig niet terug onder brug

GRONINGEN – De twee grote schilderijen, die bij wijze van kunstproject onder de Museumbrug en de Plantsoenbrug in de stad Groningen waren opgehangen, komen voorlopig niet terug. Ze zijn begin deze maand weggehaald nadat ze door onbekenden waren vernield. Het Centrum voor Beeldende Kunst (CBK) heeft definitief geen geld voor een snel herstel. Het durft de schilderijen ook niet weer op dezelfde manier op te hangen en wacht nu op de resultaten van een onderzoek naar de vraag of dat op een veilige manier kan gebeuren.

Het vernielde schilderij van Gerriet Postma onder de Museumbrug (cadeau van ex-wethouder Ypke Gietema voor de stad) viel tot ontsteltenis van de kunstenaar voor de tweede keer in korte tijd ten prooi aan vandalen. Later bleek dat ook het schilderij onder de Plantsoenbrug was vernield. Het was onder leiding van kunstenaar Frank Straatman geschilderd door twaalf kinderen, verenigd in Childrens Art Foundation. Het schilderij werd als afscheidscadeau aangeboden aan voormalig Commissaris der Koningin H.J.L. Vonhoff.

Grootste probleem voor een eventuele terugkeer naar de bruggen is het gebrek aan geld. De schilderijen zijn volgens CBK-directeur mevrouw H.

Kindt te duur om ze te verzekeren. Het onderhoudsbudget van het centrum is nauwelijks toereikend en bovendien niet voor grote reparatiewerkzaamheden bedoeld. Het zoekt nu sponsors.

”Maar er is zoveel gebeurd (er ging in juni ook een houten kunstwerk van Pjotr Müller op de Grote Markt door brandstichting in vlammen op, red) dat we eerst willen onderzoeken of het nog wel kan in Groningen. In andere plaatsen is ook het een en ander gebeurd. We gaan kijken welke maatregelen elders zijn genomen en we zullen natuurlijk ook met de kunstenaars moeten praten”, aldus Kindt.

Vervanging van het zeildoek door stevige houten platen is onmogelijk omdat die te zwaar zijn voor de oude bruggen. Het houdt vandalen vermoedelijk ook niet tegen. Kindt wil onder meer weten of het gebruik van bewakingscamera's in andere plaatsen resultaten heeft opgeleverd. ”In de winter kunnen de schilderijen er sowieso niet hangen. Het wordt dus altijd volgend jaar, mocht het alsnog voor elkaar komen”, aldus Kindt. Ze is zeer teleurgesteld omdat het schilderij van Postma de eerste jaren onbeschadigd bleef. Daarna pas besloot het CBK meer bruggen van kunstwerken te voorzien.

Varend schilderij

Kunstschilder werkt aan 'varend schilderij' van 260m²

Van onze kunstmedewerkster
Herma Hekkema

De Groninger kunstenaar Gerriet Postma houdt van groot. Heel groot, als 't even kan. Jarenlang liep hij rond met plannen voor een tweetal projecten waarin zijn abstract-expressionistische schilderkunst op fors formaat tot zijn recht komt. Het eerste project betreft het maken van een schildering op de onderkant van een brug in Groningen, het tweede het beschilderen van de zeilen van een schip, resulterend in een varend schilderij.

Eind vorig jaar maakte Gerriet Postma in het glazen video-paviljoen op het stad-Groninger Hereplein een schilderij op plexiglas van een fiks aantal vierkante meters groot. Dit werk is deze week door Woningbouwvereniging Patrimonium in het verbouwde pakhuis Albion aan de Noorderhaven geïnstalleerd.

Het 'Albion'-schilderij is echter kruimelwerk in vergelijking met de klus waaraan Postma in maart van het volgend jaar zal beginnen: het beschilderen van de zeilen van de Friese Maatkast *De Ideaal*, een tweemaster met een zeiloppervlak van 260 m². Hij doet dat in opdracht van het Fries Museum, dat in juli en augustus van het volgend jaar – de periode waarin het schip met

de beschilderde zeilen door de Friese wateren zal varen – een overzichtstentoonstelling van Gerriet Postma's werk brengt.

De kunstenaar verwacht een maand of twee bezig te zijn met het aan beide zijden beschilderen van de zeilen. Die worden daartoe aan steigers in een bedrijfshal opgehangen. Postma twijfelt nog of hij voor de schilderijen voorschetsen zal maken. Die moeten zijn spontaniteit in elk geval niet in de weg staan. "Ik zet gewoon een opera aan, knoeterhard in die enorme hal. En dan ga ik los, als een barbaar, zoals Karel Appel zei."

De route die *De Ideaal* in de maanden juli en augustus gaat varen, wordt momenteel uitgestippeld en zal in december worden bekendgemaakt. Belangrijke Friese festiviteiten als de Sneekweek en het Skûtsjesilen worden aangegeven en naar alle waarschijnlijkheid maakt het schip in juli een eenmalige oversteek over het IJsselmeer naar Amsterdam. Belangstellenden kunnen tegen betaling meevaren. Er kan aan boord worden gedieneerd en gelogeerd.

Met het 'varende schilderij' is een bedrag van ruim een ton gemoeid. Die moet worden opgebracht door de exploitatie en door sponsoring. Een deel van de sponsorgelden is al binnen.

Een Groninger verffabrikant deed een sponsoring in natura door een speciaal ontwikkelde elastische acrylverf ter beschikking te stellen.

Postma's plan om een schilderij te maken voor de onderkant van de Museumbrug in Groningen, dat iedere keer wanneer schepen langskomen te zien zal zijn, begint eveneens vorm te krijgen. Het 'brugschilderij' van Postma zal het eerst gerealiseerde onderdeel zijn van een bruggenproject dat voorziet in beeldende kunst onder en bij de bruggen over het Verbindingskanaal.

Voormalig wethouder Ypke Gietema stelt de aan hem toegekende Cultuurprijs 1992 (f 5000,-) als honorarium ter beschikking. De dienst Ruimtelijke Ordening onderzoekt momenteel hoe het schilderij van acht bij twaalf meter het best kan worden geïnstalleerd. De kosten van het materiaal en de montage komen op conto van de Gemeente Groningen.

De Groninger kunstenaar Gerriet Postma droomt al jaren van projecten op fors formaat. Twee daarvan worden werkelijkheid: een schildering op de onderkant van een stad-Groninger brug en één op de zeilen van een tweemaster, liefst 260m² groot.

■ Gerriet Postma bezig met het beschilderen van een zeil voor zijn varend schilderij. Links Patrick Roon (l) en Egbert de Boer (m).
© Ida F. Mulder

Postma maakt varend schilderij

Van onze kunstmedewerkster Herma Hekkema

HOOGEZAND – Gerriet Postma is niet bepaald het prototype van de rust zelve. Maar zodra hij aan het schilderen slaat, toont de kunstenaar een en al concentratie. Ook nu hij zich buigt over het aan beide zijden beschilderen van in totaal 260 m² zeil, een project dat zal resulteren in een varend schilderij. De aanwijzingen van een filmploeg volgt hij gedwee op, maar voor het overige – onverstoorbaar.

Plaats van handeling is een loods van de firma Markon aan het Winschoterdiep in Hoogezand, een werf waar Mistraljachten van de helling glijden en voorts amateurschippers hun vaartuigen stallen en opknappen. "Ach, die hal kwam, met het aflopen van de periode van de winterstalling, toch vrij," licht Markon-eigenaar Louis Hijlkema toe. "Postma's

idee heeft bovendien met scheepvaart van doen. En we zijn hier wel in voor speciale dingen. Want ik geloof, dat wanneer die zeilen straks door het landschap varen dat een fantastisch gezicht is."

Die mening is ook de filmploeg van TV+ toegedaan, die van het proces, van het schilderen tot het varen, een film in breedbeeld-opname maken. De film van 2½ uur is al aan Frankrijk en Japan verkocht. Bovendien wordt er een documentaire van ongeveer een half uur van gemaakt, die door de AVRO wordt uitgezonden.

Gerriet Postma, die niet wars is van een fors formaat om zijn schildersdriften van abstract-expressionistische signatuur op los te laten, kwam op de gedachte van een varend schilderij toen hij eens voor een brug moest wachten. Toen de zeilen van een schip voorbijkwamen, voor het oog geheel en al los van een drijvende con-

structie, was het idee geboren. Tijden bleef het plan in zijn hoofd spoken. Toen het Fries Museum het voornemen opvatte een overzichtstentoonstelling van het werk van Postma te organiseren, werd ook het besluit genomen alles in het werk te stellen om het 'varende schilderij' van de grond te krijgen. Een Groninger lakfabrikant stelde verf beschikbaar en verrichtte ook het noodzakelijke onderzoek naar de hechting en de elasticiteit ervan. En er werd een schip gevonden in de vorm van de Friese Maatkast De Ideaal, die deze zomer ten tijde van de tentoonstelling in Leeuwarden door de Noord-Nederlandse wateren vaart en waarop men zich als passagier kan inschepen.

"Het liefst was ik in Groningen in de hal van de Oosterpoort gaan schilderen," vertelt Postma die wordt geassisteerd door de Minerva-studenten Es-

ther, Patrick en Egbert. "Dat is niet gelukt. Eerder een politieke dan een technische zaak, denk ik." Over de loods waar hij nu aan het werk is, is de kunstenaar best tevreden. Alleen is het jammer dan ze niet wat hoger is. Nu worden de zeilen af en toe opgehangen of klimt de kunstenaar met trillende benen op een steiger. "Anders mis je het overzicht. Je moet het totaalbeeld zien. Want straks zie je het schip op een afstand van vijftig, maar ook van vijfhonderd meter. Nee, een schets heb ik van tevoren niet gemaakt. Maar ik heb het schip wel zien varen. En daarom weet ik dat de vlakken fel en groot moeten zijn. En toch wil ik het ook schilderachtig houden. Het moet niet een decor, maar een schilderij worden. Op 't eind geef ik het geheel een finishing touch. En dan signeer ik het schilderij helemaal bovenin, in het rood gekleurde topzeil."

■ Gerriet Postma met op de achtergrond zijn 'varend schilderij' aan de kade in het Friese Lemmer.

© NvhN/Han de Graaf

Postma's schilderij vaart

Van onze kunstmedewerkster
Herma Hekkema

'Als we straks bij de dijk varen, hoog aan de wind, kunnen we het bazaar er eens bijtrekken,' stelt schipper Jan Ider vanachter het roer van 'De Ideaal'. Zonder mankeren heeft hij de ruim dertig meter lange Friese Maatkast het havengat van Lemmer uitgeloodst en nu worden de zeilen gehesen. De handen uit de mouwen. Schoten worden gevierd, zwaarden opgehaald, verstaging bijgesteld.

Rood, wit, geel, blauw, groen, zwart en roze zijn die zeilen. Beschilderd in een losse, beweeglijke toets. Op het vuurrood topzeil signeerde Gerriet Postma (1932) zijn 'varende schilderij'. Ook de kunstenaar helpt de zeilen hijsen, trekt en sjoert dat het een aard heeft. Voor het eerst ziet hij het resultaat van zijn schildersverrichtingen zoals ze bedoeld zijn: varende. Postma beschilderde de 260 m, zeil aan beide zijden in

Woensdag kreeg een hartewens van de in Groningen wonende Friese kunstenaar Gerriet Postma zijn beslag. Het 'varende schilderij', een groot schip met door Postma beschilderde zeilen, koos voor het eerst het ruime sop.

een scheepsloods in Hoogezand. Daar spreidde hij de enorme doeken een voor een op de vloer uit en bewerkte ze, geassisteerd door enkele kunstacademie-studenten, met roller en kwast. Nu en dan werden de zeilen opgehangen of klom de kunstenaar met trillende benen op een steiger om zijn werk van een afstand te kunnen beschouwen. "Maar," stelt Postma, "je mist het totaalbeeld. Ik ben wel ervaren, maar zo'n grote lap, tegen de achtergrond van lichten, soms blauw dan weer grijs of bewolkt, van het water, dorpjes en weilanden dat is toch moeilijk voor te stellen. Ik wist dat de vlakken fel en groot moetsen zijn, want je

ziet het schip op een afstand van vijftig, maar ook van vijfhonderd meter. Toch wilde ik het ook schilderachtig houden. Het moest een schilderij worden, niet een decor."

Over het resultaat is Postma meer dan tevreden. "Een reactie? Daar heb ik een woordenboek voor nodig. En misschien zijn er wel helemaal geen woorden voor. Zo fantastisch. Ik voel me een beetje een piraat. En dan het zeilen op zo'n schip. Dat is de totale vrijheid."

Zeilen op 'De Ideaal' is inderdaad iets heel anders dan in een Laser, een Schakel of een Regenboog. Het aanhalen van een schoot betekent soms stevig trekken met een man of drie en het vieren moet heel beheerst gebeuren. In de buurt van het voordek spatten bij windkracht vijf op het open water van het IJsselmeer de waterdruppels je stevig om de oren. Maar iedereen helpt één handje mee, ook de passagiers.

Dat het mogelijk is je in te schepen op een boot met be-

schilderde zeilen heeft een aantal mensen wel aangesproken. De boekingen lopen goed, waardoor het schip de helft van de beschikbare tijd al bezet is. Gedurende de maanden juli en augustus zeilt 'De Ideaal' als varende schilderij door de Friese wateren. Ook worden Amsterdam en een waddeneiland aangedaan.

Vandaag wordt op het Heergermeer nog flink gewerkt aan opnamen voor een tweetal documentaires van TV-plus (HDTV/breedbeeldtelevisie), die het wel en wee van Postma's zeilende kunstwerk vanaf de eerste voorbereidingen in het atelier en de Hoogezandster loods in beeld brengt. De lange versie is inmiddels verkocht aan Frankrijk, Italië, Japan, Duitsland en Amerika. Morgen is het schip te vinden in Leeuwarden, waar bij de opening van de overzichtstentoonstelling van Gerriet Postma's schilderijen in het Fries Museum de gekleurde zeilen worden gehesen.

HET ZEILEND SCHILDERIJ
VAN GERRIET POSTMA
DAGTOCHTEN

Tot en met 12 augustus dagtochten, waarin het skûtsjesilen is opgenomen (van 10-18 u.).

Van 22 tot en met 28 augustus korte en lange dagtochten op het IJsselmeer.

Inlichtingen en boekingen:

Fries Museum: 058-123001

Zeilvloot Lemmer/Stavoren: 05 149-1818

(ook boekingen buiten het Postma-project)

UITGEKOZEN

Zeilkunst

- In 'Van gewest tot gewest' een reportage over het varend schilderij van Gerriet Postma. Deze Groninger kunstenaar kwam via het Fries Museum in contact met een charterschipper die zijn zeilen liet beschilderen door Postma. De 500 vierkante meter kunst vaart deze zomer door Friesland. Verder een herhaling van reportages uit de beginjaren van 'Van gewest tot gewest', toen nog in zwart-wit werd uitgezonden. Vanavond betreft het een uitzending uit 1968 over poëzie in Friesland en een reportage over boerderijen in Bruntinge, die in 1965 werden aangesloten op het elektriciteitsnet. Tot slot aandacht voor een expositie over zijde in Grijpskerke op Walcheren. Centraal daarin staan de zijderupsen die op een dieet van moerbeibladeren in zes weken tot een lengte van 10 centimeter uitgroeien. Ooit is in Nederland zijde gefabriceerd, maar nooit met commercieel succes. (Nederland 3, 18.20 uur)

'Varend Schilderij' op Friese wateren

LEEWARDEN - Een kolos-saal schilderij zal in de maanden juli en augustus door Friesland varen. De Groninger schilder Gerriet Postma, in 1932 geboren in Twijzelerheide, heeft namelijk het zeil van een schip van kleur voorzien. Het project wordt gesteund door het Fries Museum, dat in dezelfde maanden een expositie van Postma houdt.

Het schip is 'De Ideaal', een Friese maatkast van dertig meter lang, behorend tot de zeilvloot Lemmer-Stavoren. Postma heeft vorige maand het 260 vierkante meter zeil aan beide zijden beschilderd in een scheepsbouwloods te Hoogezand. Veel rood, geel en blauw in abstract-expressionistische stijl, want hij voelt zich verwant met de Cobra-schilders en Willem de Kooning.

Het 'Varend Schilderij' zal op 1 juli in Leeuwarden voor het eerst voor publiek worden gehesen. Daarna gaat het schip varen: over de Friese meren bij Grou, Earnewâld en Sneek en vanuit kustplaatsen als Lemmer en Harlingen. Van 12 tot 21 juli zal 'De Ideaal' in Amsterdam zijn, de eerste helft van augustus bij het skûtsjesilen en de Sneekweek en eind augustus bij de Visserijdagen in Harlingen.

Gerriet Postma, die als vijftienjarige de opleiding tekenen en schilderen aan de Leeuwarder avondschool volgde, was aanvankelijk werkzaam in de horeca. Zo had hij in de jaren zestig koffiefabar De Pruttelpot in de Friese hoofdstad en later het politiek café Quasimodo in Groningen. In 1975 verhuisde hij naar een boerderij in Tolbert, waar hij het cultureel centrum Dolersheem stichtte. Sindsdien is hij volop gaan schilderen. Na de sluiting van Dolersheem - de boerderij moest worden afgebroken in verband met uitbreidingsplannen - is hij in Groningen gaan wonen. Ook verbleef hij geruime tijd in Frankrijk en Portugal.

Schilfers

Bij harde wind komen veger en blik van pas om het dek schoon te houden.

Een van de grootste in Groningen vervaardigde kunstwerken ooit, de door Gerriet Postma beschilderde zeilen van de klipper Anna uit Harlingen, was vorig weekeinde in volle glorie te zien aan de Pottebakkersrijge. Schipper Gert van Hesteren verwelkomde landrotten aan boord van zijn klipper vanwege de open dagen van de Vereniging voor Historische zeilvaart.

Het kleurrijke vierluik is

natuurlijk een blikvanger van jewelste. Dat geeft Van Hesteren zelf als eerste graag toe.

De windvangers zien er prachtig uit, de grote vraag is echter, hoe zeilen ze? Het zeilt, zegt de schipper en dan heb je het wel zo ongeveer gehad. Het doek is wat aan de dunne kant. Het heeft niet alle eigenschappen die een echt zeil wel kent. En door al die verf worden de doeken niet echt handelbaarder. Bovendien, de zeilen klapperen

in de wind en dat maakt dat Van Hesteren na een tochtje op het wad of het IJsselmeer het dek moet zwabberen. Tijdens zo'n vaart komen namelijk heel wat schilfers verf naar beneden. Van Helsteren schrobt echter graag want een setje nieuwe onbeschilderde zeilen kost al snel drieduizend euro. Toch hoopt de schipper dat iemand dat klusje van hem binnenkort overneemt. De Anna staat namelijk te koop. (JS)

Verzamelaar biedt Leeuwarden zeilen Gerriet Postma aan

LEEWARDEN – De gemeente Leeuwarden maakt kans de eigenaar te worden van een reusachtig schilderij van beeldend kunstenaar Gerriet Postma. Het gaat om de beschilderde zeilen van de tjalk De Ideaal, waarmee de schilder in juli en augustus 1994 over de Friese meren voer. De zeilen zijn nu eigendom van de Groninger verzamelaar Johan Meijering, die ze aan Leeuwarden wil schenken. Gerriet Postma heeft voor hij zich in Groningen vestigde, lange tijd in Leeuwarden gewoond.

Oud-Leeuwarder, Johan Meijering heeft in de loop der jaren een omvangrijke collectie opge-

bouwd van het werk van Gerriet Postma. Die wil hij nu verkopen om het onderhoud te kunnen betalen van zijn pand La Nueva Pasión in Groningen. Hij wil het gebouw, dat pas geheel gerestaureerd is, gaan gebruiken als een particulier kunstencentrum.

Gerriet Postma beschilderde de zeilen in 1994 ter gelegen-

heid van een grote overzichtstentoonstelling die hij dat jaar in het Fries Museum had. De vier doeken hebben een oppervlak van 260 vierkante meter en zijn aan beide kanten beschilderd. Daarmee is het volgens

Meijering „misschien wel het grootste schilderij ter wereld.”

Kunstschilder Gerriet Postma heeft nauwe banden met Friesland. Hij werd in 1932 in Twijzelerheide geboren en woonde lange tijd in Leeuwarden. Hij heeft van jongs af aan geschilderd. Begin jaren negentig brak hij internationaal door met zijn abstract-expressionistische doeken. Schilderijen van zijn hand brengen tegenwoordig €25.000 op.

Het enorme formaat maakt van de zeilen geen gangbare handelswaar, beseft Meijering. En toch wil hij dat ze ergens een

In de zomer van 1994 voer Gerriet Postma met de tjalk De Ideaal met beschilderde zeilen over de Friese meren.

Foto LC/Wietze Landman

mooi plekje krijgen. „Misschien dat ze naar Friesland moeten en dan zou de gemeente Leeuwarden een hele mooie optie zijn.

Als het gemeentebestuur mij belt, dan ga ik er in mee. Dan wil ik ze schenken.” De zeilen zouden mooi een plekje kunnen vinden in de hal van het stadskantoor, denkt Meijering. De gemeente Groningen zag geen kans ze ergens op te hangen.

Cultuurwethouder Tom van Mourik reageert voorzichtig op het aanbod van Meijering.

„Moatst der hast in gebou om hinne sette,” zegt hij van het formaat van het kunstwerk. Hii

zal laten onderzoeken of Leeuwarden mogelijkheden heeft om op het aanbod in te gaan.

Onder de titel ‘De-laatste-kans-in-Groningen’ houdt Meijering in het weekeinde van 15 en 16 januari nog een verkooptentoonstelling met het werk van Postma in zijn pand in de Nieuwe Boteringestraat in Groningen. Daarna is de kans naar zijn zeggen groot dat de schilderijen naar het buitenland verkocht worden. Ook de zeilen. „En dan moet je aan Dubai denken,” zegt hij.

Schenking 'kunstzeilen' Postma betwist

LEEUWARDEN - „Pislink”, werd schipper Jan Ides toen hij las over de beschilderde zeilen die in 1994 op De Ideaal pronkten, Ides' schip en woning. Ze werden destijds beschilderd door kunstenaar Gerriet Postma. Vorige week bood kunstverzamelaar Johan Meijering uit Groningen de zeilen aan de gemeente Leeuwarden aan. „Dat kán helemaal niet!”, brijst Ides. Het kan best, vindt kunstenaar Postma zelf.

Postma beschilderde de zeilen in 1994, ter gelegenheid van een overzichtstentoonstelling in het Fries Museum. Er waren toen vier partijen, vertelt Mari Vermeer, destijds projectleider: de zeilvloot Lemmer Stavoren, het Fries Museum, Gerriet Postma en schipper Jan Ides. Gezamenlijk zorgden ze dat de

kunstzeilen er kwamen. In de toekomst zou er niet mee geleurd worden, maar konden ze gebruikt worden bij cultureel getinte zeilevenementen, herinnert Vermeer zich. „Daarvoor hebben we met zijn vieren in de kuip van het schip gezeten.”

Volgens Ides zijn alle vier partijen eigenaar van de zeilen. Verzamelaar Meijering schrikt daarvan. „Ik heb een nota”, zegt hij. „Toen Gerriet me het verkocht, heeft hij niets gezegd over mogelijke aanspraken van andere eigenaren, anders had ik er geen geld in gestoken.” Hij kocht het op 14 augustus 2001 en haalde het uit de loods waar het jaren in opslag had gelegen. „We hebben er nog een vrachtwagen voor gecharterd.” Nu liggen de zeilen op een vliering in Haren. Hoe het nu verder moet?

„Als er andere eigenaars zijn, dan moet het op de een of andere manier teruggedraaid worden.”

Postma – door Meijering als „straight in zaken” beschreven – betwijfelt het eigendomsverhaal. „De zeilen waren aangekocht door het Fries Museum, ik heb ze geschilderd en tot kunst gemaakt, en dat behoort de kunstenaar toe”, redeneert hij. Een gesprek over de toekomst en het eigendom van de zeilen kan hij zich niet herinneren. „Dat kan nog wel leuk worden”, grinnikt hij, en stelt diplomatiek voor: „Als we er met zijn vieren eigenaar van zijn, dan geven we het met zijn allen aan Leeuwarden en gaan we daarna naar het café.”

Overigens: zo mooi is het werk

niet meer, waarschuwt Postma. „Ik zou eerst die zeilen maar eens bekijken.” Ze zijn veelvuldig gebruikt, een zomer lang zijn ze gehesen en gestreken, de zon stond erop, het regende eroverheen, daarna hebben ze jaren opgerold gelegen. „Het kunstwerk an sich, daar is niet veel van over, al die verf is er bijna af.”

Toch zou het goed zijn, als ze een mooie plek kregen, vindt de in Twijzelerheide geboren kunstenaar. „Eventueel wil ik het wel enigszins restaureren, dat hoeft geen geld te kosten, het gaat erom dat ze weer in een goede staat komen.” Overigens liet Postma zich in de tussentijd door galerie De Vis overhalen, het kunstwerk te herhalen met een ander schip, De Anna. „Maar nu is het mooi genoeg.”

Leeuwarden weigert zeilen Gerriet Postma

LEEWARDEN - De gemeente Leeuwarden wordt niet de nieuwe eigenaar van de 'kunstzeilen' van schilder Gerriet Postma. De gemeente gaat niet in op het aanbod van de Groninger verzamelaar John Meijering die de zeilen aan de gemeente wilde schenken. „Er worden ons wel vaker dingen aangeboden, maar het is geen gemeentelijk beleid die aan te nemen”, zegt cultureel ambtenaar Suzan van Wylick.

Postma beschilderde de zeilen van de Lemster tjalk De Ideaal in 1994 ter gelegenheid van een overzichtstentoonstelling van zijn werk in het Fries Museum. Een zomer lang bevoer het schip met de gekleurde zeilen de Friese wateren. Volgens Postma heeft de verf daar erg

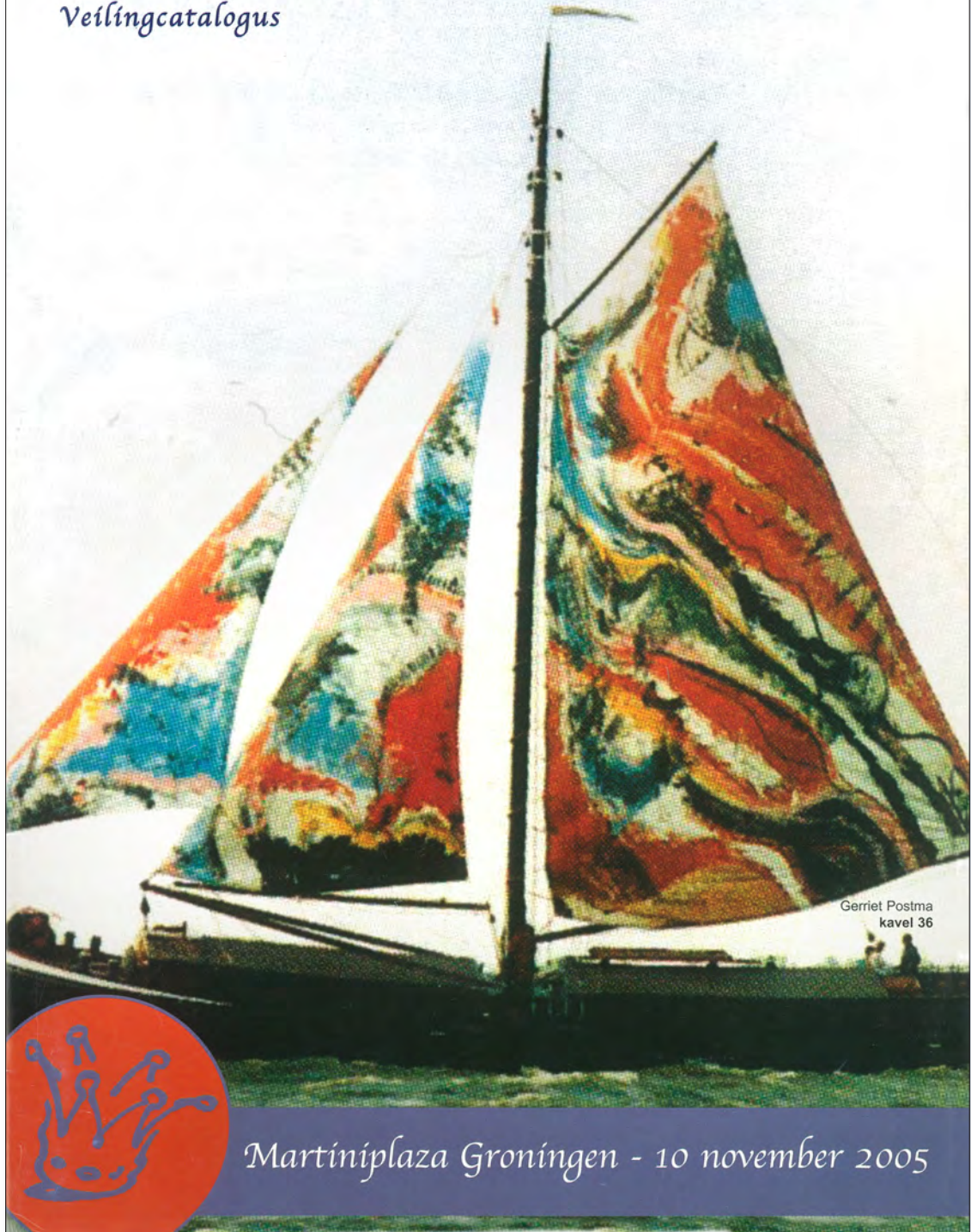
van te lijden gehad en is de meeste kleur van de doeken verdwenen.

Dat is ook een reden voor de gemeente niet op het aanbod van Meijering in te gaan. „Ze verkeren niet meer in zo'n goede staat. Het onderhoud zou wel eens heel erg kostbaar kunnen worden”, aldus Van Wylick.

En dan is er nog de vraag wie nu eigenlijk de eigenaar van de zeilen is. Meijering zegt de zeilen in 2001 van de kunstenaar gekocht te hebben, maar volgens Jan Ides, schipper van De Ideaal, is de zeilvloot Lemmer Stavoren mede-eigenaar. Die onduidelijkheid is voor de gemeente ook een reden de schenking niet te aanvaarden. „Daar willen we ons niet aan branden”, zegt Van Wylick.

Gala Beatrix Kinderkliniek

Veilingcatalogus

Gerriet Postma
kavel 36

Martiniplaza Groningen - 10 november 2005

04. Willem Wolthuis, 'Paterswoldsemeer', 2004, aquarel, 0.60x0.80, ingelijst achter glas, gesigneerd r.o.

Willem Wolthuis genoot jaren zowel een schilder- als een muziekopleiding en bereikte internationale faam als violist in diverse ensembles. In de jaren tachtig nam hij de liefde voor de schilderkunst weer ter hand en ook als aquarellist bereikte hij in de loop der jaren grote bekendheid met exposities en opdrachten in binnen- en buitenland. De combinatie van muziek en aquarel is in al zijn werk op een subtiele, maar o zo duidelijk manier waarneembaar. Warm, toegankelijk en met veel aandacht voor vorm en kleur. In 2002 exposeerde hij zijn indrukwekkende schilderijenreeks 'De Diepenring', een aquarelwandeling in 48 schilderijen van de binnenstad van Groningen.

ZEEFDrukKEN EN DIVERS DRUKTECHNIEK

05. Maya Wildevuur, 'Conversatie', 1993, zeefdruk, 0.70 x 0.80, ingelijst achter glas, gesigneerd.

Al op vijfjarige leeftijd wist Maya Wildevuur dat ze wilde tekenen en kleuren. Hoewel ze ook ambitie voelde voor de toneelschool, bleek dat ze daarvoor te verlegen was. Het werd de kunstacademie. Haar creativiteit koppelde ze al op jonge leeftijd aan haar handelsgeest. Met haar eerste bedrijfje 'Maya's kunstnijverheid' verzorgde ze kunstzinnige bloemarrangementen voor allerlei gelegenheden. Daarna kwam de textiel. Met naald en draad toverde Maya religieuze en barokke voorstellingen, boeketten, spreien en wandkleden tevoorschijn. Een enorm boeket dat ze cadeau kreeg bij de eerste opening werd de aanzet tot een aquarel en langzaam begonnen de zijdecollages plaats te maken voor de doeken waarmee ze nu al jarenlang faam maakt in binnen- en buitenland.

06. Gerriet Postma, 'La Pasión', 2000, zeefdruk, kleine oplage. Gemaakt ter gelegenheid van het éénjarig bestaan van voormalig Centrum voor de Argentijnse Tango, 0.57 x 0.45, ingelijst, gesigneerd r.o. + achterkant.

Schenking uit particuliere kunstcollectie drs. J.L. Meijering, Groningen

'Leef zoals ik schilder. Schilder zoals ik leef. Ik ben alleen maar verf', zo luidt de lijfspreuk van Gerriet Postma. En zo is het. Ziel en zaligheid worden in het werk gelegd, waarbij niet zozeer schoonheid als wel waarachtigheid centraal staat. 'Een goed schilderij is een eerlijk schilderij, voortkomend uit een onverdunde drang tot expressie'. Gerriet houdt van groot. Van groot, groter, grootst. Maar bij dat grote gebaar valt eveneens veel kleins en subtiels te bespeuren. Groot, meeslepend en monumentaal, dat is wat hij wil zijn. Maar ook nietig, kwetsbaar en gevoelig. Want zonder het kleine kan het grote niet bestaan.

35. Danspaar Carla Durville & Johan Meijering, 'Tango in the Dark', avondvullend dans- en muziekprogramma.

Als gedreven tangodanser en levenskunstenaar houdt Johan Meijering zich al vele jaren bezig met (beeldende) kunst en dans. Samen met danspartner Carla Durville maakte hij de performance 'Tango in the Dark': een avondvullend dans- en muziekprogramma met optredens van het danspaar, sopraan Sjoukje Kooistra, Russische violist Rauf Guseinov en cabaret van Katja. U bepaalt wanneer en waar ter wereld dit wordt uitgevoerd, voor u zelf of voor een relatie. Reis- en verblijfkosten komen voor rekening van de meewerkende artiesten. Deze avond bent u getuige van een onderdeel van de gehele show, de korte performance 'Tango in the Dark', geïnspireerd op de Argentijnse Tango, op muziek van Piazzolla, bewerkt door Gideon Kremer.

Bij deze kavel horen tevens: een exclusieve, ter plaatse (waar ook ter wereld..) gemaakte fotoreportage van fotografe Siska Alkema (10 afdrucken a4 & cd rom met alle opnames), 6 giclée afdrucken performance 'Tango in the Dark' (aangeboden door uitgeverij Art Revisited, Marum), het boek 'Noche de Tango' en de cd 'La Pasión de Tango'.

36. Gerriet Postma, 'Varend Schilderij', 4x acryl op zeildoek, twee zijden beschilderd, 1994, totaal oppervlak 260 m2, gesigneerd.

Schenking uit particuliere kunstcollectie drs. J.L. Meijering, Groningen.

Groot, groter, grootst, en dan nog groter, van een schaal waarbij al het andere slechts kruimelwerk werd.... Het beschilderen van de zeilen van een groot schip was een idee waarmee Gerriet Postma al een tijd speelde. Een overzichtsexpositie in het Fries Museum ter gelegenheid van zijn zestigste verjaardag bracht de realisering dichterbij. Het schip dat ervoor werd gevonden: de Friese Maatkast De Ideaal, een tweemaster met een zeiloppervlak van 260 vierkante meter. Postma beschilderde de zeilen aan beide zijden, geassisteerd door enkele kunstacademiestudenten. Op het vuurrode topzeil signeerde hij zijn 'Varend Schilderij', dat in de maanden juli en augustus van 1994 een tocht maakte door de Friese wateren en onder meer een oversteek waagde naar Amsterdam en naar Terschelling.

Bij deze kavel horen tevens het ontwerp 'Varend Schilderij', 1994, acryl op papier, ingelijst, gesigneerd, de poster Fries Museum tentoonstelling 'Varend Schilderij', 1994, ingelijst, gesigneerd en de originele museumkrant Fries Museum tentoonstelling 'Varend Schilderij', 1994, gesigneerd.

Drs. J.L.Meijering
Nieuwe Boteringestraat 72
9712 PP Groningen

Tel. 050-3181040
06-53728157

Aan: Het bestuur van de Stichting
Beatrix Kinderkliniek
Prof. Dr. P.J.J. Sauer
Hoofd Beatrixkliniek
Universitair Medisch Centrum
Groningen

Onderwerp: Schenking particuliere kunstcollectie

Groningen, 15 september 2005

Geacht bestuur,

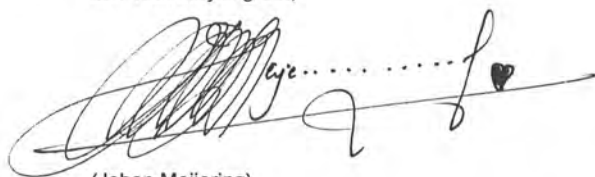
Hierbij bevestig ik de schenking van mijn privé - kunstcollectie bestaande uit 31 kunstobjecten, vermeld op bijgevoegde lijst t.b.v. de door Uw Stichting georganiseerde Kunstveiling op 10 november 2005 in de Martiniplaza te Groningen.

Deze kunstcollectie is heden aan u overgedragen en overhandigd aan de heer Steven de Korver van het organisatieburo "Aan de Grote Markt" te Groningen. Ik verklaar hierbij tevens volledig afstand te doen van mijn eigendomsrechten en/of andere rechten.

Ik ben blij dat ik de mogelijkheden heb om deze collectie beschikbaar te stellen, waarvan de opbrengst ten goede komt aan onderzoek naar levensbedreigende aandoeningen bij kinderen. Ik kan mij geen beter doel voorstellen en als gepassioneerde kunstverzamelaar hoop ik dat alle te veilen kunstobjecten in goede handen zullen vallen en dat een ieder tevreden zal zijn over de opbrengst.

Wens u met al uw medewerkers alle succes met de voorbereiding van deze manifestatie en vooral met uw onderzoek naar levensbedreigende aandoeningen bij kinderen.

Met vriendelijke groet,

(Johan Meijering)

31 werken
16-09-05
Ontvangen
Steven de Korver

Bijlage: Lijst schenking kunstobjecten

Afschrift aan: Steven de Korver, Organiseatieburo "Aan de Grote Markt" te Groningen
Veilinghuis Geert Postma

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Universiteits- bibliotheek

■ Gerriet Postma legt de laatste hand aan het reusachtige schilderij, dat is bestemd voor de Universiteitsbibliotheek in Groningen.

© NvhN/Wolter Kobus

Gerriet Postma maakt schilderij van 140 m² voor UB

GRONINGEN - De bekende Groninger kunstschilder Gerriet Postma legt vandaag de laatste hand aan een 140 vierkante meter tellend doek, dat volgende week permanent in de Universiteitsbibliotheek (UB) zal komen te hangen. Het doek is een geschenk van het College

van Bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen vanwege de ingebruikname van de elektronische bibliotheek, volgende week.

Hiermee wordt het mogelijk via in totaal 130 personal computers toegang te krijgen tot een databank, waarin zich tal

van boeken en publicaties bevinden.

Directeur A.C. Klugkist van de UB is ingenomen met het cadeau en meent dat de bibliotheek hierdoor extra cachet krijgt. "Het kunstwerk, dat zuiver figuratief is, past bij het pu-

bliek dat gebruik maakt van de bibliotheek. Het gebouw wordt ermee verlevendigd", zegt Klugkist. Het 20 bij 7 meter grote doek zal bij de ingang, boven de garderobe komen te hangen. Omdat de gevel grotendeels is opgetrokken uit glas, zal het kunstwerk ook

vanaf de straatkant zijn te bewonderen.

De officiële onthulling zal volgende week woensdag, met de ingebruikname van de elektronische bibliotheek, worden verricht door vice-voorzitter Kooijman van het College van Bestuur.

Gerriet Postma

GRONINGEN – In het artikel gisteren over het door kunstschilder Gerriet Postma vervaardigde doek voor de Universiteits Bibliotheek (UB) zijn een aantal fouten geslopen. "Wegens de drukke voorbereidingen", zo zegt directeur A.C. Klugkist van de UB, "Heb ik uw krant onjuist geïnformeerd over het schilderij van Gerriet Postma." In het artikel rept de heer Klugkist over de zuiver figuratieve kunst van de bekende Groninger kunstschilder. De directeur bedoelde te zeggen de non-figuratieve, abstracte kunst van Postma. Verder stond in de krant dat de schilder een doek vervaardigt dat 20 bij 7 meter telt. De ware afmetingen van het doek bedragen 9,8 bij 3,8 meter. Het schilderij is een gift van het College van Bestuur van de RuG ter ere van de openstelling van de elektronische bibliotheek, volgende week woensdag.

■ Achter de ramen op het Broerplein is het grote schilderij van Postma te bewonderen. © NvhN/Jan Zeeman

Postma achter glas

GRONINGEN – In de donkere avonduren kan het niemand die het Broerplein in Groningen passeert zijn ontgaan. Vanaf de straat is achter de ramen op de eerste en tweede verdieping van de Universiteits Bibliotheek het bijna tien meter hoge en 3,8 meter brede schilderij van de Groninger, van oorsprong Friese, kunstenaar Gerriet Postma te bewonderen. Verlicht door enkele speciaal daarvoor aangebrachte spots

toont het grote schilderij in het trappenhuis van de Bibliotheek zijn abstract-expressionistische kleurenpracht.

Het enorme kunstwerk werd door het College van Bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen aangekocht en geschonken aan de Universiteits Bibliotheek in verband met de nieuwe elektronische bibliotheek die op 19 november officieel in gebruik werd genomen.

Schilderij Gerriet Postma

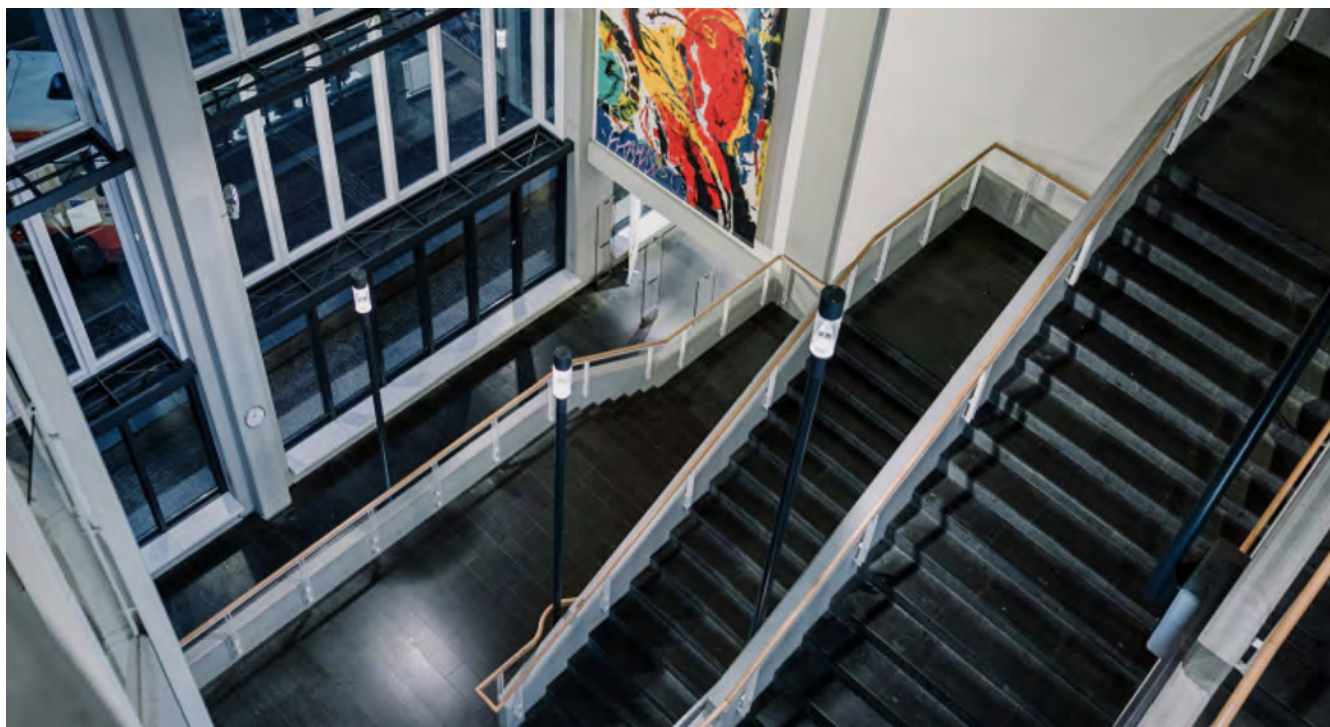
De UB heeft een groot schilderij hangen van de Friese schilder **Gerriet Postma** (1932-2009).

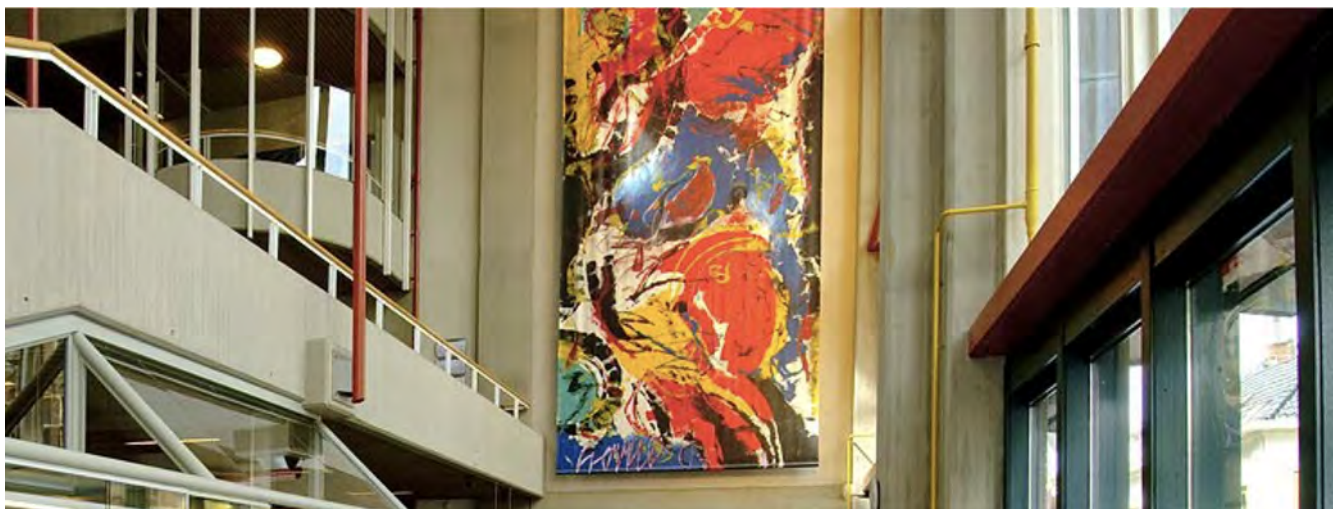
Postma heeft dit schilderij destijds in de Universiteitsbibliotheek geschilderd.

Schoonmaak door Groninger Museum

Tijdens de renovatie wordt dit schilderij opgeslagen en gereinigd door het Groninger Museum.

Ook het doek van **Ruud van der Wint** (1942-2006) wordt door het Groninger Museum bewaard en gereinigd.

Locatie: Trappenhuis Universiteitsbibliotheek

In het trappenhuis van de UB trekt een kleurrijk, vijftien meter hoog schilderij de aandacht. Het is een werk van de Groningse kunstenaar Gerriet Postma, dat hij in 1997 schilderde. Het hangt er dus al ruim twintig jaar, maar het heeft niet al die tijd op dezelfde plek gehangen.

Schoonmaak schilderij Gerriet Postma

In het depot van het Groninger Museum wordt het 4x15 meter grote doek minutieus gereinigd, en daarna zorgvuldig bewaard!

ACHTER DE DEUREN VAN DE RUG

Het gerucht gaat dat het mega schilderij van Gerriet Postma in de hal van de Universiteits Bibliotheek aan de Broerstraat vele jaren op zijn kop heeft gehangen. Dat mag zo zijn, de felle kleuren van het werk bieden de gsm-ende student een fleurig uitzicht. En het zijn er nogal wat die daar met het mobieltje aan het oor de monumentale trap 'bekleden'. "Eigenlijk heel vreemd," aldus coördinator dienstverlening Fred Bosman. "Er heeft hier jaren een publieke telefoon gehangen en die werd nauwelijks gebruikt."

Zo'n achtduizend bezoekers per dag komen er in het studiewalhall, dat tachtig uur per week open is. De grootste in Nederland, meent Bosman. 1.600 studieplaatsen en daar staan de studenten regelmatig voor in de rij. Niet zo verwonderlijk want het zijn echte werkplekken. Met alles er op en er aan. Zo heeft iedere student zijn eigen bestand binnen het computernetwerk van de Rijksuniversi-

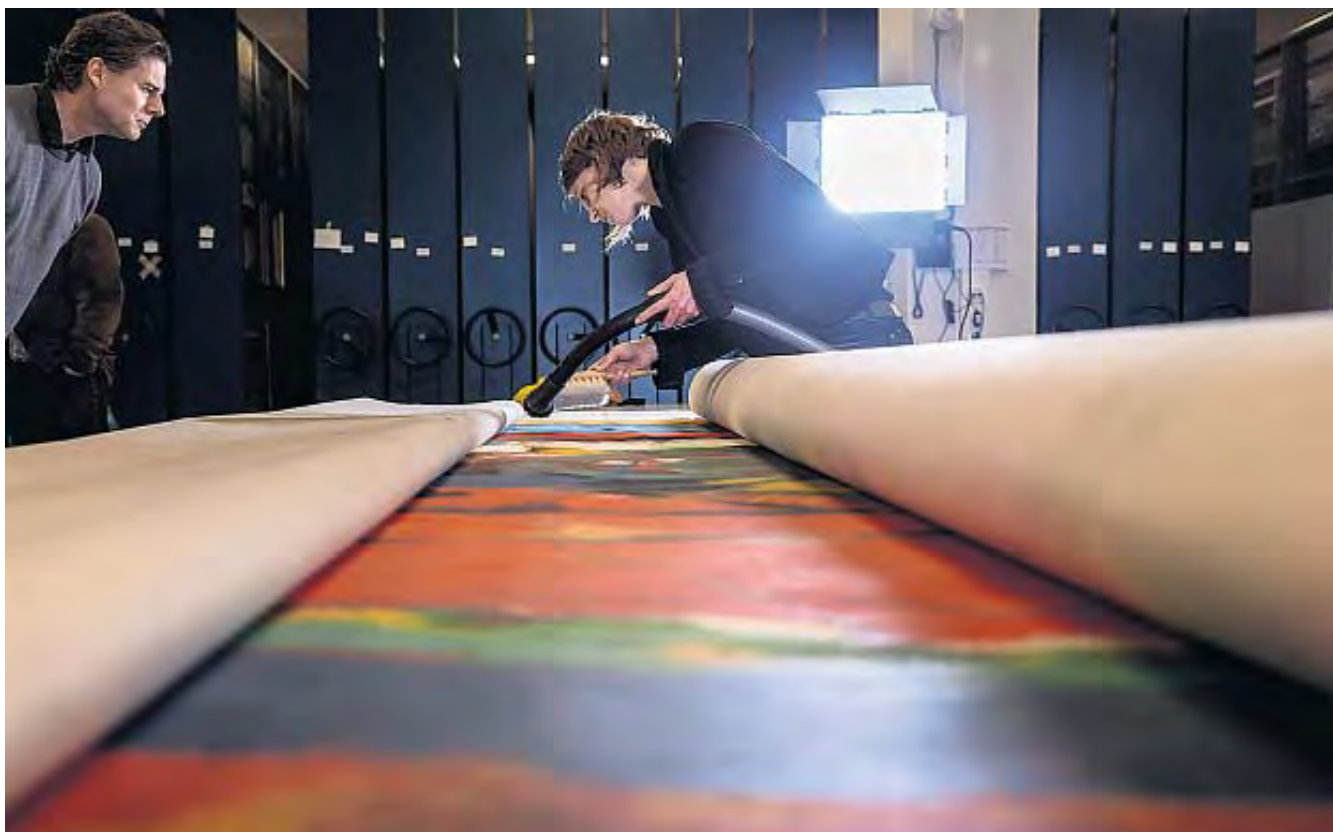
Mobieltjes zijn taboe in de Universiteits Bibliotheek aan de Broerstraat, behalve op de trappen van de hal.

Foto: Reyer Boxem

teit Groningen. Een thuiscomputer is voor de doctorandussen in spe niet nodig. Of het nu tentamens zijn, een scriptie of studievorderingen, alles zit keurig opgesla-

gen in de biebcomputers in een van de studiezalen.

Alleen telefoneren is taboe. Vandaar dat het op de trap gebeurt.

▲ Het 4 bij 15 meter grote doek van Gerriet Postma in de schoonmaak. Foto Pepijn van den Broeke

Stoffige Postma: een geduldklus

Lieke van den Krommenacker

GRONINGEN Het enorme doek van schilder Gerriet Postma uit de Universiteitsbibliotheek (UB) verhuisde deze week naar het depot van het Groninger Museum. Hier onderging het een stevige poetsbeurt.

Het is gemakkelijk met het blote oog te zien, zegt Marieke van Loenhout. „Geen enkele craquelé.” Ze bedoelt: het acryldoek toont geen scheuren in de verf, het is zogezegd stabiel en vlak geschilderd.

Het stof ligt er los op. Vandaar dat er geen restaurateur aan te pas hoeft te komen, maar dat Van Loenhout het zelf kan schoonmaken. Met een stofzuiger en een zachte handborstel. Maar ho, nee, niet eentje van de bouwmarkt. Het is specialistisch ge-

reedschap, benadrukt ze. Ze glimlacht. „Ik zou zo niet kunnen zeggen van welk dier dit haar komt.”

Van Loenhout is, met een sjiek Engels woord, ‘register’ bij het Groninger Museum. Ze houdt zich bezig met allerlei praktische zaken van de museumcollectie: werken verpakken als ze verhuizen, conditierapporten maken en ook, zoals nu, conserveringshandelingen verrichten. In dit geval: het verwijderen van stof van de voor- en achterkant van het schilderij van Gerriet Postma.

Want het is vooral stof dat rijkelijk neerdaalde op het felgekleurde, immense schilderwerk dat tot deze week hoog in het trappenhuis van de UB hing. Van Loenhout: „Hij heeft toch achttien jaar stof gevangen.”

De komende twee jaar ligt ‘Postma’, 4 bij 15 meter, in het depot van

het Groninger Museum. De tijdelijke verhuizing is het gevolg van een verbouwing van de UB.

Met voorzichtige bewegingen veegt Van Loenhout stofdeeltjes richting de stofzuigermond. „Ik houd het klein, zodat ik de vervuiling niet ruimschoots weer de ruimte in beweeg”, zegt ze. In baantjes van zo’n 15 centimeter breed maakt ze de boel stofvrij. Eventueel aanwezige organismen tasten zo de kleuren van het doek niet aan. Een geduldklus, vindt Van Loenhout. „Ik doe zo’n anderhalve meter in anderhalf uur.”

Na de schoonmaak wordt het doek helemaal uitgerold, met vloei-papier bedekt en weer opgerold. Zodat het, schoon en wel, na afronding van de UB-verbouwing, terug kan naar zijn vertrouwde plek.

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Tango & Pasión

Tango haalt Gerriet Postma uit de dip

Van buiten oogt de voormalige lagere school van Ten Post nostalgisch. Typisch een plattelands dorpschooltje uit de vóór-veertiger jaren. Binnen in het nog steeds monumentale pand domineren niet alleen de vernuftig tot leef- en werkruimten verbouwde hoge klaslokalen, maar proef je ook de sfeer van kunst, cultuur en exotisch Zuid-Amerika. Die indruk wordt nog versterkt door de stad-Groninger kunstschilder Gerriet Postma die - prominent pronkend in een zwartgrijs krijtstreepcostuum met vest - veel weg heeft van een rijpere Argentijnse charmeur, nog steeds in staat de dames met verfijnde tangopassen te behagen.

Postma - door kunstrecensenten een 'rasecht schilder' genoemd en bij het grote publiek vooral bekend om zijn groot-formaat schilderijen - is in het voormalige schoolgebouw te gast. Maar hij voelt er zich duidelijk thuis. Onder gelijkgestemden.

Eigenaar-bewoners zijn het danspaar Rob Doolaard en Inez van Beusekom, gepassioneerde schilders en (vooral) tangodansers. Ze leerden elkaar jaren geleden op de Amsterdamse Kunstacademie kennen, raakten meteen verliefd, gingen samen vaak uit dansen en ontdekten zo de tango.

"En toen waren we ook meteen voor die dans verloren." Uitdrukkingen als spanning, sensualiteit, passie, lichamelijke sensatie en licht-erotisch maar toch stijlvol strijden om voorrang op de vraag wat beiden in deze Argentijnse dans aantrekt. "Schilderen en tango

■ Gerriet Postma, Inez van Beusekom en Rob Doolaard (vlnr.) in een geïmproviseerde tango-pose.

©NvhN/Han de Graaf.

dansen hebben één grote overeenkomst. Ze zijn beide niet-verbaal maar vooral lichamelijk," probeert Inez van Beusekom samen te vatten. En meteen schieten Postma's ogen vuur. "Dat is het," zegt hij. "De tango inspireert mij enorm."

In 1987 besloot het Amsterdamse kunstenaarspaar zich verder in de tango te bekwaamen: "Daarvoor moet je in het land van herkomst zijn. Daar, waar de tango een onderdeel van het dagelijks leven, van de cultuur, is. We zijn toen met ons tweeën bijna drie maanden in Argentinië geweest om daar van eerste graads tangoleraars - de besten die er zijn -

les te krijgen. Aanvankelijk wilden we ook wat rondkijken, maar we waren zo door de dans in beslag genomen, dat we van het land zelf eigenlijk niets hebben gezien."

"Bijna dag en nacht waren we in de dansstudio's, probeerden we weer nieuwe figuren onder de knie te krijgen. En elke keer als we dachten: nu begripen we het, nu kennen we het wezen van de tango, nu hebben we alles gehad, bleek dat we nóg weer een fase verder konden. Telkens weer leer je bij."

Terug in Nederland werd het geleerde in de praktijk gebracht. Het danspaar werd niet

alleen graag en veelgevraagde danspartners op feestjes en partijen, de tango sneeuwde de schilderspretenties ook min of meer onder. Een volgende fase werden betaalde optredens, het geven van groeps- en privélessen en workshops.

"We zochten naar een grote studio en zo'n ruimte is in Amsterdam onbetaalbaar. We verlegden onze aandacht naar andere, omliggende plaatsen, maar ook daar konden we niet slagen. Zo werd de kring al groter. Uiteindelijk zijn we via-via in Ten Post - waar dit oude schoolgebouw te koop stond - terechtgekomen. We moesten nog snel beslissen ook, er wa-

ren meer gegadigden. Maar de koop ging door."

Gerriet Postma lacht: "Ik heb destijds ook voor dit gebouw gestaan...". Van Beusekom/Doolaard: "We hebben er geen moment spijt van gehad. Natuurlijk, we treden nog veel in het westen op, maar hebben de rit er graag voor over. Hier vind je een oase aan rust. En de mensen zijn in bijzonder hartelijk."

Gerriet Postma vertelt me dat-ie een half jaar geleden in een stevige dip zat. "Ik zag het niet meer zitten. Vond dat ik alles al had gehad, me creatief niet verder kon ontplooiën. Totdat ik een affiche zag met daarop een tangodanseres. Die vrouw met haar stijlvolle gracie fascineerde me. De tango kende ik vaag. Ik mag graag dansen, maar voel me bij de Europese dansen toch steeds min of meer in een keurslijf. Op het affiche stond een tango-demonstratie door Rob Doolaard en Inez van Beusekom aangekondigd. Ik ging er vrijblijvend - een beetje in de geest van 'eens kijken wat het is' - heen en ik werd meteen gepakt. Het danspaar geeft ook in de stad Groningen tangolesen en sindsdien ben ik een trouwe leerling."

Inez van Beusekom knikt. "Postma heeft beslist talent. Hij danst gevoelvol en leert snel." Postma zelf voelt zich creatief, helemaal herboren. "Ik merk dat ik er steeds mee bezig ben. Ongemerkt soms probeer ik nieuwe passen uit. De tango doet me wat. Ik voel me als herboren en heb weer heel wat nieuwe inspiratie opgedaan."

© EWOLD BROEKMA

Broeksma op vrijdag

Naam: **Gerriet Postma (66)**
 Dagelijkse bezigheid: **Schilderen**
 Dol op: **Tango**

Tango is voor mij passie en harts-tocht. De muziek, de vrouwen, de dans, de techniek, alles. Ik heb het via een vriend ontdekt, ongeveer een jaar geleden. Die zei dat dat wel iets voor mij was. Nou, dat klopte. Ik ben meegegaan naar Ocho de Mayo en werd meteen gegrepen. Ik dacht, dat leer ik wel even, maar ik heb inmiddels in de gaten dat het een kwestie van ja-

ren is. Het is heel moeilijk. Twee avonden in de week heb ik les in Ocho en daarnaast train ik nog drie avonden thuis. Ik ben heel gedreven. Op de foto ben ik aan het dansen met Annet Gabriëlse, dat is ook een kunstenares. Mijn echte danspartners Wiekie (links) en Gerda staan er ook op. Voor de tango moet je goed gekleed zijn. Dat betekent voor mij zwarte kle-

ding, al moet ik zeggen dat ik dat eigenlijk altijd draag. Voordat je gaat dansen moet je goed schoon zijn, want je zweet nogal veel. Het kan behoorlijk warm zijn. In een tangoblad las ik eens dat van dames zelfs wordt verlangd dat ze een inlegkruisje met een geurtje dragen. Mij maakt dat niet zoveel uit, want ik ben m'n reuk allang kwijt.

Zomerbal voor beeldend kunstenaars

GRONINGEN – In cultureel centrum De Oosterpoort in Groningen vindt zaterdag 20 juni voor de eerste keer Het Zomerbal plaats. Het bal is speciaal georganiseerd voor beeldend kunstenaars, maar ook andere betrokkenen uit de noordelijke kunstwereld zoals galeriehouders zijn welkom op dit bal, dat het begin van de zomer inluidt.

"Het idee voor dit bal is ontstaan vanuit de kunstenaars zelf", aldus Peter van Leer van het Centrum Beeldende Kunst (CBK). "Bij het vernieuwen van hun documentatiemateriaal kwamen allerlei kunstenaars elkaar tegen en zo ontstond het plan om iets speciaals te organiseren. Gerriet Postma kwam toen met het idee om er een zomers bal van te maken."

Dit eerste Zomerbal, met dansperformances en een heus feest, wordt aansluitend op de opening van de aankoopronde van de kunstuitlen van het CBK gehouden. Aan deze ronde, waar beelden en schilderijen van 300 beeldend kunstenaars zijn te zien, is ook een publieksactie verbonden. Hierin kan het publiek zijn voorkeur uitspreken voor een kunstwerk. De aankooprontentoonstelling wordt gehouden van 22 juni tot en met 22 augustus.

Nieuwsblad van het Noorden, 26 mei 1998

1998 Johan met zijn ouders

Periode 1998 – 2003

In 1997 en 1998 kocht ik drie aaneengesloten panden aan de Nieuwe Boteringestraat in Groningen: een appartement op de eerste etage en twee grote bedrijfspanden daaronder, de nummers 64a, 64 en 66. Ik besloot om in een van deze panden, op nummer 64, een tangocentrum te openen, een onderdeel van een te realiseren multicultureel centrum.

Gerriet zegde zijn steun toe om met zijn kennis en creatieve ervaringen een bijdrage te leveren.

De eerste brainstormsessies zorgden voor tal van ideeën.

Jan Brederode, architect, maakte de bouwtekeningen, Sip Hofstede, binnenhuisarchitect, die ik nog kende van het project de Kijkbungalow Minerva dacht mee over het kleurgebruik.

Johan en Tjerd van Riemsdijk

Johan met Gerriet Postma

Gerriet Postma en Ernst van Raalte
met de bouwtekening

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Nadat de ingrijpende verbouwing van het pand gereed was ging Gerriet aan de slag met het interieur. Samen met Annet Gabriëlse werd door hem de linker wand voorzien van een muurschildering en een gedicht.

Annet Gabriëlse en Gerriet Postma

volgende pagina:

1999 fotosessie Annet Gabriëlse en Gerriet Postma

Citaat Annet Gabriëlse

Ik bewaar warme herinneringen aan de tijd van La Pasión en de samenwerking met Gerriet Postma. Mijn intensiefste tijd met Gerriet begon in 1999. In die tijd danste ik al een jaar of vier/vijf de tango. Gerriet vroeg mij om met hem een wandschildering in La Pasión te maken. We veranderden het aanvankelijke plan voor een jarentwintig Parijse salon met veel pluche, een entree van zwart marmer, kroonluchters uit het begin van de twintigste eeuw in een inrichting met een bont palet van kleuren dat uiteindelijk één geheel vormde.

Voor de prachtige gerestaureerde theaterstoeltjes die zo rond 1900 dienst hebben gedaan in de Weense Staatsopera zocht ik een stof uit met een jaguarmotief. Ik heb thuis ook een bank in huis met zo'n motief. Het is een erg decoratief stofje met een Afrikaans sfeertje en het stond mooi bij de kleuren die we verwerkten in de lange wand van La Pasión tegenover de spiegelwand. Mijn inspiratie haalde ik met name uit oude mythen en culturen, zoals het oude Egypte. De grote wand schilderden we in goudtinten met de natuurlijk herkenbare Gerriet-toets ertussendoor.

Al schilderend op de muur kwam Gerriet opeens met het gedicht van de Argentijnse tangodichter Horacio Ferrer 'Ballade van mijn dood'. Heel mooi, zei hij, wat vind je ervan. Zullen we die ertussen zetten? Het gedicht werd in de wandschildering opgenomen en vervaagde in de muur. Dit gedicht trof hem en paste bij hem.

De Argentijnse tango floreerde. Je kon praktisch de hele week wel dansen in Groningen. De tango paste bij Gerriet. De muziek, de bandoneon, de passie en de eenzaamheid waar hij in die tijd aan leed. Hij had in die periode niet veel geluk in de liefde.

Niet voor niets is een van zijn uitspraken: 'Als je de liefde wilt, krijg je ook de pijn.'

Vrienden en bekenden van Gerriet uit het hele land kwamen kijken in La Pasión waaronder zijn vriend Simon Vinkenoog. Gerriet was een harde werker, hij moest schilderen 'Leef zoals ik schilder, schilder zoals ik leef. Ik ben alleen maar verf.'

Zijn schilderijen hebben kracht en emotie.

Ik denk dat hij veel mensen inspireerde en zoals hij zei 'Talent is energie en doorzettingsvermogen.'

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Op 9 maart 1999 richtte ik samen met Gerriet de Stichting 'La Pasión', Salon de Tango y Cultura op.

1.990161

-i-

Op negen maart negentienhonderd negenennegentig zijn voor mij, Mr Johan Wachters, notaris ter standplaats de gemeente Zuidhorn, veraschen:

1. de heer Doctorandus Johannes Lourens Meijering, geboren te Kampen op negentien maart negentienhonderd zeven en veertig, paspoortnummer N17746504, afgegeven te Groningen op twaalf november negentienhonderd zesennegentig, zonder beroep, wonende te 9712 PF Groningen, Nieuwe Boteringestraat 64A, thans ongehuwd;
2. de heer Gerriet Postma, geboren te Twijzelerheide op dertig oktober negentienhonderd twee en dertig, paspoortnummer N20859096, afgegeven te Groningen op tien juni negentienhonderd zes en negentig, kunstenaar, wonende te 9712 VG Groningen, Noorderhaven 29, ongehuwd.

De comparanten verklaarden bij deze akte een stichting in het leven te roepen en daarvoor de volgende statuten vast te stellen:

Naam, Zetel en Duur

Artikel 1

1. De stichting draagt de naam: Stichting "La Pasión",
2. Zij heeft haar zetel in de gemeente Groningen.
3. De stichting is opgericht voor onbepaalde tijd.

Doel

Artikel 2

1. De stichting heeft ten doel:
de uitwisseling van Latijns-Amerikaanse en Europese kunst en cultuur in de stad Groningen in het algemeen en de kunst en cultuur van Argentinië en Nederland in het bijzonder en voorts al hetgeen met een en ander rechtstreeks of zijdelings verband houdt of daartoe bevorderlijk kan zijn, alles in de ruime zin van het woord.
2. De stichting tracht haar doel onder meer te verwezenlijken door:
a. het organiseren van evenementen;
b. uitwisseling van kunst/culturele organisaties en/of individuen.

Vermogen

Artikel 3

Het vermogen van de stichting zal worden gevormd door:
- subsidies en donaties;
- schenkingen, erfstellingen en legaten;
- alle andere verkrijgingen en baten.

Bestuur

Artikel 4

1. Het bestuur van de stichting bestaat uit tenminste drie en ten hoogste negen leden en wordt voor de eerste maal bij deze akte benoemd. Het aantal leden wordt met inachtneming van het in de vorige zin bepaalde - door het bestuur met algemene stemmen -

De officiële opening van Salon de Tango y Cultura vond plaats op 19 september 1999.

Vlak voor de officiële opening, en nadat alle bouw- en interieur activiteiten waren afgerond, gingen we eten bij “de burens, restaurant De Kleine Mogul”.

Nadat ik in het zonnetje was gezet, een schilderij en boeket bloemen en een collage gemaakt door Annet kreeg, was het de beurt aan Annet en Gerriet. Tijdens het beschilderen van de wand in de tangosalon had Fransina foto's gemaakt. Van een van de foto's liet ik een vergroting maken en een exemplaar van deze foto werd aan hen beiden overhandigd.

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Van onze verslaggeefster
ANSJE MONKHOST

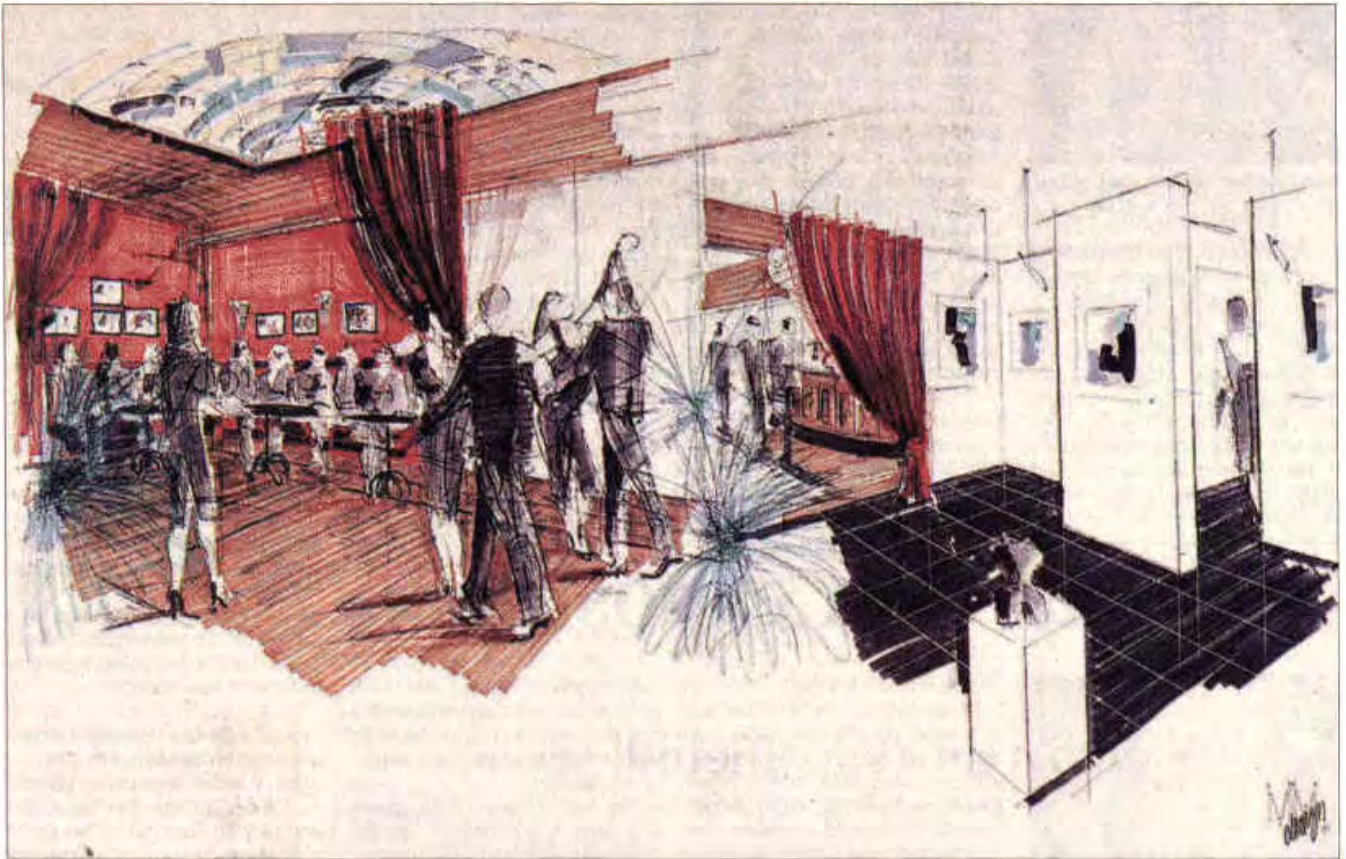
Groningen – Zo op het eerste gezicht lijkt het een weinig voor de hand liggende combinatie: Groningers en de Argentijnse tango. Toch bestaat er sinds een jaar of dertien in de stad een bloeiende tangocultuur. Daarbij steken enkele honderden 'tangueros en tangueras' zich regelmatig in het nette pak c.q. rok met split om zich over te geven aan de tango. Of aan, zoals een bekende Argentijnse het ooit noemde, 'het tweekoppige monster... een beest met vier benen, zwol of uitgelaten, dat net zo lang leeft als de duur van een lied, om te sneuvelen op de laatste noot'.

Tango is passie. Het is dus niet verwonderlijk dat de nieuwe tangosalon, die dit najaar in de Nieuwe Boteringestraat wordt geopend, de naam La Pasión meekrijgt. Beide oprichters, Johan Meijering en Gerriet Postma, zijn sinds een aantal jaren vol overgave bezig met de tango, maar missen in de stad een salon alleen voor tango. "Natuurlijk kun je op diverse plekken tango dansen. In Ocho de Mayo op vrijdagavond, in het Platformtheater waar La Escuela salon heeft, in Overstag aan het Zuiderdiep of in het Schimmelpenninckhuis. Daar hebben Rob en Inez een keer in de maand een salon. Maar we ontberen een sfeervolle salon alleen voor tango, die vooral op zaterdag en zondag open is en tangodansers elders uit het land en uit Duitsland trekt", aldus Meijering.

Bovenhuis

Het idee voor de salon ontstond een tijd geleden, toen Meijering in de Nieuwe Boteringestraat een bovenhuis kocht. Zodra het pand beneden vrij kwam liet hij zijn fantasie de vrije loop. Een tangosalon gecombineerd met beeldende kunst, waarbij hij onmiddellijk dacht aan een van zijn beste vrienden,

Pluche en marmer voor tangueros en tangueras

Het interieur van de tangosalon La Pasión met veel pluche, zwart marmer en kroonluchters. De salon aan de Nieuwe Boteringstraat opent in september de deuren.

schilder Gerriet Postma.

"Wat ik voor mij zag was een fraaie ruimte waar Gerriet zich kon bezighouden met tango en beeldende kunst", aldus Meijering. Ooit was hij in Leeuwarden de initiator achter de club Kuifje 64, waar voor meer dan 2000 leden dansavonden werden georganiseerd. En een aantal jaren geleden haalde hij alle media door in eigen huis in Hoogkerk het project Kijk Bungalow te beginnen, een combinatie van beeldende kunst en architectuur. Daarmee wist hij zo rond de 10.000 kijkers te trekken. "Organiseren is een van mijn passies, maar daarbij heb ik dan wel mensen zoals Gerriet nodig. Ik

zei tegen hem: je doet niks anders dan keihard werken, kom nu maar eens uit die ivoren toren."

Middenrif

Passie speelt ook een grote rol in Postma's werk. Hij schildert vanuit zijn middenrif, zeggen kenners. Zelf noemt hij het hartstocht en emotie. "Dat past precies binnen de tango, want tango is net als schilderen een gevoelskwestie. De muziek, de vormgeving van de dansers, de choreografie, het bij elkaar plaatsen van muziek, vorm en kleur. Dansen doe je met je hart. Zelfs al dans je alleen maar de basisstappen, dan nog dans je

met je hart."

Ook Postma mist een echte tangosalon in Groningen. "Ik denk aan een Parijse salon uit de jaren '20. In La Pasión komt veel pluche, een entree van zwart marmer, kroonluchters uit het begin van deze eeuw. We hebben prachtige stoeltjes die zo rond 1900 dienst hebben gedaan in de Weense Staatsopera", aldus Postma. Samen met beeldend kunstenaar en tangodanser Annet Gabriëls zorgt hij voor een verdere vervolmaking van La Pasión.

Als alles een beetje meezit, kunnen in september de bandoneons worden gestemd en de

workshops beginnen. Meijering heeft echter meer plannen.

"Wat ik uiteindelijk wil bereiken is een centrum waarbij meer culturen samenkomen. Wat de salon betreft, betekent dat een creatieve bundeling van alles wat in Groningen met tango te maken heeft. Mijn droom is om ook andere culturen binnen de muren te hebben: een Japanse binnentuin, Japanse bloemschikunst en andere kleinschalige culturele activiteiten. Wat zou nou prachtiger zijn om hier te tangoën, wat te rusten op de binnenplaats, om uiteindelijk met een schilderij onder je arm weg te gaan?"

De emoties waren van de gezichten te lezen tijdens het openingsprogramma van het tango-centrum in de Nieuwe Boteringestraat.

© JAN WILLEM VAN VLIET.

Passie bij tango op Nieuwe Boteringestraat

Van onze verslaggever
REMCO IN'T HOF

Groningen – De Groninger kunstenaar Gerriet Postma kent twee grote passies in zijn leven: de schilderkunst en de Argentijnse tango. In het met veel vertoon geopende *La Pasión: Salon de Tango y Cultura* aan de Nieuwe Boteringestraat (zie ook pagina 1) vloeiden gistermiddag zijn beide hartstochten ineen. Acht maanden werkte de kunstenaar onafgebroken aan het voor Groningen en Noord-Nederland unieke tango-centrum. "Dag in dag uit, elke dag, elk weekeinde heb ik er in gestopt", zegt Postma. "De salon lijkt niet op de salons zoals je die in Buenos Aires ziet, met veel pluche en zo, maar dit hier is wel mijn stijl", zegt Postma over de salon die hij samen met Johan Meijering

bedacht. Zeg tango en de Groninger schilder tracht wild gebarend zijn passie onder woorden te brengen: "Het is als baltende vogels, die een paringsdans opvoeren. De tango is de liefde, de strijd, het heeft alles in zich. Veel kunstenaars voelen zich aangetrokken tot de dans, dat heeft met gevoel te maken." Postma weet het zeker: "La Pasión is niet zomaar een dansschooltje, het is een echte salon, een ontmoetingsplaats voor gelijken, een nachtclub in Groningen."

De kennis van de tango-cultuur ging bij wethouder voor cultuur Wicher Pattje – 'ik wil het pand wel openen, maar ik wil niet dansen' – niet veel verder dan een dansles op de middelbare school. Maar kennelijk heeft de man wel iets met passie want hij was bereid gevonden de salon te openen,

zonder dat de gemeente er ook maar een cent aan heeft gespendeerd.

Via de Nieuwe Kerk, waar de tango voor het eerst op een kerkorgel ten gehore werd gebracht, werden de genodigden, schuin tegenover naar de Nieuwe Boteringestraat nummer 64 geleid. De straat was afgezet en het openingsprogramma voltrok zich geheel in stijl, met dans, muziek, een hapje en een drankje. Het was een wat onwerkelijk gezicht op het asfalt van Groningen in de miezerregen een tango te zien. Maar het publiek was en bleef onder de indruk van het ritmische gevecht tussen man en vrouw. Amateurs en professionals, gaven een demonstratie van hun kunnen. Macho's in krijtstreppak, vrouwen in tijdjerdessinjurken schuurden stijlvol over de Nieuwe Boteringestraat. Het moet gezegd :

de Zuid-Amerikaanse ambiance werkte aanstekelijk. De emoties waren van het gezicht van tangolerares Bettie Bolks te lezen, ook al had ze haar ogen tijdens het dansen gesloten.

Volgens de tangolerares was zo'n salon vier jaar geleden niet denkbaar geweest, te weinig animo. "Dat is de laatste jaren veranderd", weet ze uit ervaring. Mensen krijgen meer behoefte aan lichamelijkeheid, mensen willen voelen", verklaart Bolks de toenemende belangstelling voor de tango in Groningen. "In Nederland is men niet zo aanrakerig, en toch bestaat die behoefte aan lichaamscontact. Tijdens een tangodans voer je een 'gesprek', je luistert en voelt de lichaamstaal van de ander en daar reageer je op, zoiets is heel intens."

Tangodroom in La Pasión voor Gerriet Postma aan diggelen

Van onze verslaggever
REMCO IN'T HOF

Groningen – Het tangocentrum La Pasión aan de Nieuwe Boteringstraat 64 in Groningen had de ultieme tangodroom moeten worden. Een trefpunt voor gelijkgestemden, gepassioneerde gezelligheid, demonstraties en workshops in een aansprekende ambiance. Vorig jaar september opende La Pasión zijn deuren. De invulling ervan komt voor rekening van de kunstenaar Gerriet Postma en zijn vriend en eigenaar van het pand Johan Meijering. Nu ruim een half jaar, verschillende besturen en enkele geschillen verder is de tangodroom voor Postma uiteen gespat. Hij heeft zich deze week teruggetrokken uit het centrum en met hem vertrekt ook de huidige beheerster van het pand Bea Buikema.

Solist

"Ik kan niet met die Meijering door één deur", is in eerste instantie Postma's diplomatieke reactie op zijn vertrek. "Meijering is op zich wel een goede vent, maar kan niet in een groep functioneren, hij is een solist", zegt hij. Het afscheid gaat de kunstschilder aan het hart: "Ik heb er ontzettend veel tijd ingestoken, bouwvergaderingen, ontwerpen, elke dag, elk weekeinde heb ik er ingestopt om het centrum van de grond te krijgen." Volgens Postma zijn de investeringen, die zo'n negen ton bedragen, veel te hoog geweest en "heeft Meijering veel te hoge verwachtingen van de tango in Groningen". "Meijering heeft twee petten op", meent Postma, "en hij is de eigenaar van het pand en hij zit in het bestuur van de stichting, hij heeft tegengestelde belangen.

Zijn kindje

Gerriet Postma stortte zich vorig jaar gepassioneerd in het tango-avontuur, maar neemt nu geëmotioneerd afscheid van wat hij 'zijn kindje' is gaan noemen. "Het doet mij vrese-

lijk pijn, dat het zo loopt, maar eigenlijk heb ik dit al veel eerder aan zien komen."

Beheerster Bea Buikema, erbij sinds het prille begin en die de zaal pacht van de stichting heeft ook al aangekondigd zich per 1 maart terug te trekken. "Ik wilde het verder uitbouwen en er een leuke zaak van maken. Ik heb er speciaal mijn horeca-papieren voor gehaald." Buikema en Postma hadden La Pasión willen huren om het commercieel te kunnen exploiteren, maar knapten af op een door het bestuur vastgestelde kale huurprijs van 45.000 gulden per jaar. "Dat is volstrekt irreal. De openingstijden zijn ook al terug gebracht, het loopt niet zo geweldig", aldus Buikema die vermoedt dat de stichting geen lang leven meer beschoren zal zijn.

Zakelijk geschil

Navraag bij de bedenker, eigenaar en bestuurslid Johan Meijering brengt in eerste instantie geen uitsluitsel: "Ik onthoud mij van commentaar, ik sta versted, dit is een onzinverhaal en een interne kwestie", luidt zijn eerste reactie. Hij wil eerst in overleg met het bestuur om een eensluidend standpunt naar buiten te brengen. Even later zijn Meijering en het bestuurslid Karin van de Watering wel bereid om een en ander toe te lichten: "Wij hebben een zakelijk geschil van mening", zegt hij, "Het eindaanbod van Bea en Gerriet om de zaak te exploiteren schoot tekort, de overdracht is dus niet gelukt. Er bestaat nu een commerciële noodzaak om La Pasión kostendekkend te maken. We moeten een nieuwe start maken. Kijk je moet het zo zien: we hebben indertijd met z'n allen een auto gekocht, het rijbewijs gehaald en nu moeten we nog leren rijden", zegt Meijering.

Snoeien

Bestuurslid K. Watering zegt het zo: "Soms moet je bloemen snoeien in je tuin om de tuin beter tot bloei te brengen."

De samenwerking met Gerriet Postma verliep echter niet altijd over rozen:

De deur

Er ontstond een pijnlijk moment toen Gerriet begin februari 2001 onverwacht besloot zich uit het bestuur van La Pasión terug te trekken en met hem vertrok ook Bea Buikema, de beheerster van het pand.

‘Ik kan niet met die Meijering door één deur,’ was in eerste instantie Gerriets reactie in een interview met het Nieuwsblad van het Noorden op 11 februari. Het bericht kwam voor mij als een donderslag bij heldere hemel. Ik had dit op geen enkele manier zien aankomen. Bea en Gerriet hadden La Pasión willen huren om het commercieel te kunnen exploiteren, maar zij konden de door het bestuur van de stichting vastgestelde huur, die na ingewonnen extern advies was bepaald, niet betalen. Er is op een zorgvuldige wijze getracht de overdracht zo goed mogelijk te regelen. Helaas was het eindbod van Bea en Gerriet om de salon te exploiteren, te laag.

Dit was voor alle betrokkenen teleurstellend. Het bestuur van de stichting had de huurpenningen hard nodig en voor Bea en Gerriet was dit bedrag niet haalbaar. Het was een zakelijk geschil tussen beide partijen.

Met het onverwachte vertrek van Gerriet vertrok ook het bestuurslid Gerda Sjoerdsma. Bestond het bestuur bij de opening van La Pasión nog uit acht personen, het was nu in korte tijd uitgedund tot vier leden te weten: Karin van de Watering, Tanja Weisenhäuser, Joop Karsenberg en ikzelf.

Nadat Gerriet uit het bestuur was gegaan heb ik hem ontheven van de bij notariële akte vastgelegde afspraak om samen, ieder voor de helft, garant te staan voor de eventuele exploitatietekorten. Vanaf dat moment droeg ik deze financiële verantwoordelijkheid zelf.

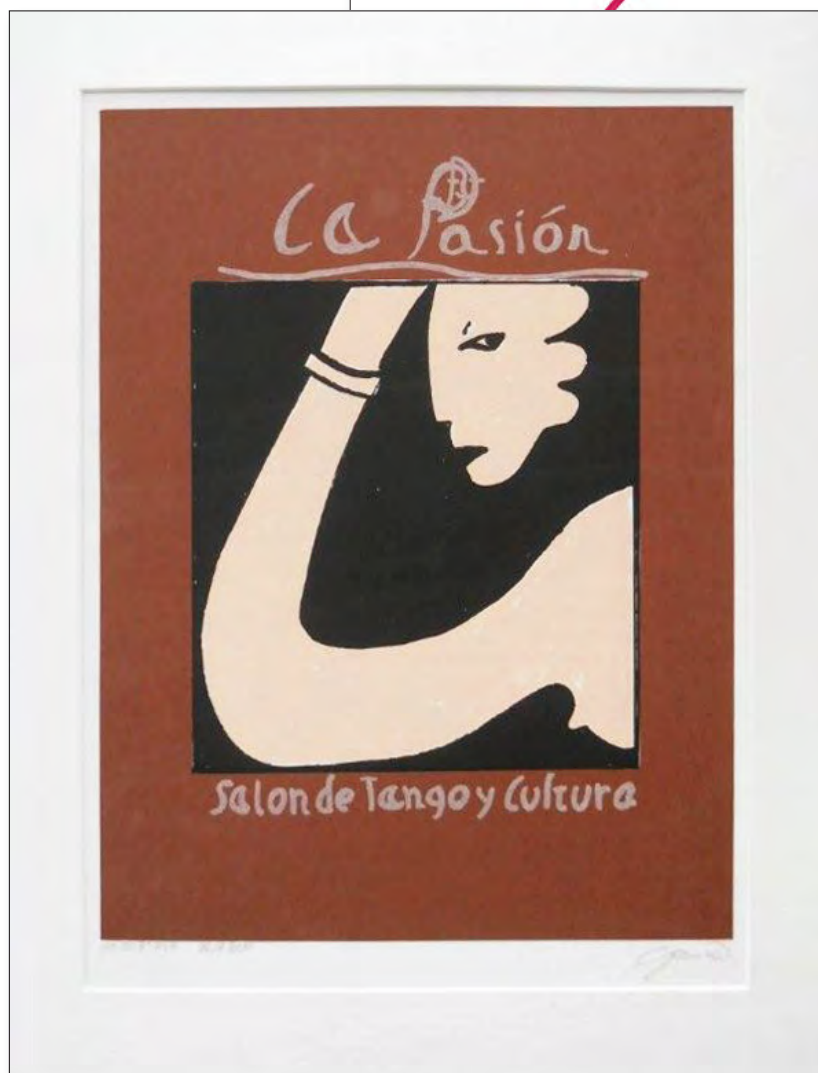
De dag na de aankondiging van Gerriet in de pers dat wij niet meer door één deur konden, wandelden wij samen door de toegangsdeuren van La Pasión. Gerriet bleef tot het eind bij La Pasión betrokken. Hoewel hij geen bestuurslid meer was en geen financiële verplichtingen meer had, genoot hij bijna dagelijks in het centrum van zijn grote passie.

Gedurende zijn verdere leven ben ik met hem bevriend gebleven en koester ik warme gevoelens voor hem. We hebben samen een mooie, inspirerende en boeiende periode meegemaakt.

Tekening van Gerriet Postma

Granny 1/19/2000
ontvangen f1000=
voor Leven en maken
Zeefdruk oplage 35)
Gerriet

'La Pasion, Salon de Tango y Cultura'
Zeefdruk - Gerriet Postma
Oplage 35 stuks

30 juni 1997, Stadhouderslijk Hof Leeuwarden met Rudy en Elizabeth van Hunnick, Alexander, Cindy, Fransina en Johan.

Stein bij geeft ik toestemming, aan den Heer
J. Meiering, voor het plaatsen van een of
afbeelding Tanco in kijk op ^{meerdeer} Noorden

Groningen 29 Juli 2000
V. Goud

door mij geshilderd &
en agendum Meiering

Gronus 30/11/2000

Ondergetekende Gerret Postma,
verklaart hier bij afstand te doen,
van het Beeldrecht, Muurschildering
la. Posion Bateringe als by de
Groningen

Goud

Andalucía

Mis Julei
¿Queremos
Bailamos?

Vrienden
LA PASION
Nieuwe Koperdijk
Weg 64
Groningen
Holland

© FISA - ESCUDO DE ORO, S.A. - Barcelona - Printed in Spain
© Prohibida la reproducción total o parcial

Dep. Legal B. 20272-98

UITNODIGING

Zaterdag 9 december om 22.00 uur:

"From Russia with Love"

Een Russische Tango avond met prominente artiesten.

De Argentijnse tango wordt over de gehele wereld gedanst. In het kader van (multi) culturele uitwisseling en en het bevorderen van vriendschapsbanden komen veel Russische tangoliefhebbers naar La Pasión. De volgende artiesten werken mee aan het 2^e Pui - concert:

Irena Fillipova - accordion / zang

Dimitri Savine - concert pianist

Ilona Timtchenko - pianiste

Daniël Kordoubailo - violist

Met een gastoptreden van de Spaanse zangeres Milagros Lopez D.J. Bart met originele Russische (tango) muziek uit de jaren '30.

Veel prominente beeldend kunstenaars, schrijvers en dichters hebben toegezegd dit evenement te bezoeken. Als eregast wordt verwacht Arie Zuidersma, de langst levende schilder van de kunstkring "De Groninger Plөг" De presentatie is in handen van Irena Fillipova en Johan Meijering.

From Russia with love

Tentoonstelling Russische kunst.

Tevens worden schilderijen van Vladimir Kordubailo geexposeerd.

Entree F.12,50 *** Donateurs F. 7,50 *** Kaartverkoop aan de zaal

Aanvang 22.00 uur

Voorafgaand zijn er Gratis proeflessen Argentijnse Tango door Joop & Toppie.

Aanvang 20.00 uur

Info: Johan Meijering: 06-5372 8157

Russische avond La Pasión. Salon de Tango y Cultura
Groningen, 09 december 2000
Gerriet Postma, Halbe Hageman, Arie Zuidersma, Johan Meijering

Gerriet Postma schildert met 8 Tango – dansparen.

Het zinderende schildersritme van de
gepassioneerde Argentijnse Tango

Datum: zaterdag 2 juni 2001

Aanvang: 21.00 uur

Plaats: *La Pasión*

Nieuwe Boteringestraat 64, Groningen

Regie Gerriet Postma - Choreografie: Joop Dagelet

Presentatie: Annet Gabriëlse -

Dansparen:

Dansers Argentijnse Tango *La Pasión*

Aansluitend GRATIS

Tangosalon *La Pasión*

22.00 – 02.00 uur

Gerriet Postma en tangoparen maken kleurrijke schilderijen

Ter ere van het tweejarige bestaan van tango-centrum La Pasión aan de Nieuwe Boteringestraat, gaat kunstenaar Gerriet Postma samen met acht dansende Tango-paren op zaterdag 2 juni een aantal kleurrijke schilderijen maken. Een indrukwekkend schouwspel, een primeur voor Groningen.

Ieder danst de tango op zijn eigen manier en geeft zo een persoonlijke en artistieke interpretatie aan het uit te voeren schildersobject.

De schilderijen worden beschikbaar

gesteld aan liefdadigheidsinstellingen, non-profit organisaties of culturele instellingen in de stad en provincie. Instellingen die in aanmerking willen komen voor een kunstwerk kunnen zich schriftelijk aanmelden bij het bestuur van La Pasión, Nieuwe Boteringestraat 64, 9712 PP Groningen.

Wie aanwezig wil zijn bij de culturele manifestatie op 2 juni doet er verstandig aan zich vooraf aan te melden (tel. 5411609), gezien het beperkt aantal plaatsen.

De eerste kleuren worden door Gerriet Postma aangebracht.

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Dansparen: voorgrond: Frouke Hut en Steven ? - linksachter Carla Durville en Joost Brunsing, middenachter Bart en Marjatta en rechtsvoor Toppie van Campenhout en Joop Dagelet.

Citaat van Choreograaf Joop Dagelet: 'Wereldnieuws was het waarschijnlijk niet, doch wel nieuw voor Nederland en voor tangominnende Groningers spiksplinternieuw. In Buenos Aires was dit kunststukje al vele malen vertoond, schilderen in samenwerking met tangodansers. Het gebeurde er gewoon op straat. Het resultaat was dan niet blijvend, want als er een flinke regenbui viel dan verdween de verf van de stenen als sneeuw voor de zon. Wij hadden daar gelukkig geen last van, want we deden het binnen.

Er werd op de dansvloer een linnendoek uitgerold van tien bij zes meter, een enorm oppervlak. Smetteloos wit, strak gespannen en klaar voor gebruik. De verwachtingen waren dan ook hoog gespannen. Ieder danspaar zou op zijn eigen manier een tango dansen. Ze gaven zo een persoonlijke en artistieke interpretatie aan het uit te voeren kunstproject. Met de invulling van hun dansen lieten ze ons in de ziel van de ander kijken. Soms slepend dan weer jankend, klagend van melancholie als een merkwaardige ontmoeting van de elementen aarde, vuur, water, lucht en hartstocht.

Telkens werd er een nieuw verhaal verteld op toepasselijke door hen zelf uitgezochte muziek. Uit het samengaan van muziek, beweging en partnerschap kon een passievolle roes ontstaan. Volgens Gerriet konden met tangopassen en verf nieuwe kleurencombinaties tot stand worden gebracht op het smetteloze schilderslinnen. Steeds weer opnieuw vanuit een andere invalshoek, zo luidde de opdracht van de kunstenaar. Zo had hij het bedacht en zo moest het uitgevoerd worden. Onder grote belangstelling gaf elk danspaar op eigen wijze invulling aan het te maken kunstwerk. Dat was fascinerend genoeg. Geen danspaar was hetzelfde. Alleen hun blote voeten waartussen de tenen de acrylverf opborrelde.

De dansparen dansten desondanks in optima forma. Ze voegden zo een persoonlijke tint toe aan het op de dansvloer uitgespreide schildersdoek. Hun kleding en muziek hadden ze aangepast aan de hun toebedeelde verfkleur.

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Fransina Ganzeveld en Peter Jonker met op de achtergrond Annet Gabriëlse.

Het samenspel van kleding, muziek en dans zagen we uiteindelijk terug in het kunstwerk.

Onder de bezielende leiding van Gerriet en Joop zag het programma er als volgt uit:

Joop en Toppie in het rood: passie en hartstocht

Meus en Ellis in het zwart: nacht van de passie

Joost en Carla in het blauw: water en lucht

Peter en Fransina in het oranje: liefde en vitaliteit

Steven en Frouke in het geel: warmte en aards gevoel

Bart en Marjatta in het paars: spiritualiteit

Alfred en Hettie in het blauw/wit: de kleuren van de Argentijnse vlag

Na afloop van het geslaagde experiment vertelde ladspeaker Annet Gabriëlse dat delen van het schilderij beschikbaar zouden worden gesteld aan liefdadigheidsinstellingen in de stad en in de provincie Groningen.

Gelet op de grote amusementswaarde van dit schilder- en tangodansfestijn zal het zeer zeker een vervolg krijgen.”

Tangosalon La Pasión sluit de deuren

Een echte tangosalon was La Pasión al tijden niet meer. Niet dat er niet werd tango gedanst, maar andere dansvormen deden al vrij snel na de opening in september 1999 hun intrede. Van tangosalon naar danssalon of, zoals eigenaar Johan Meijering wilde, een kleinschalig multicultureel centrum. Dat laatste is er nooit van gekomen.

Door Ansjie Monkhost

GRONINGEN ■ Groningen is vanaf dinsdagavond een tangosalon armer. Nog een avond tangoën. Dan sluit eigenaar en initiator van La Pasión in de Nieuwe Boteringestraat Johan Meijering de deuren. Een illusie armer. Zijn droom van een van de mooiste tangosalons in ons land aan diggelen.

Nu bestond er in tangoland al vanaf het begin enige scepsis over de ambitieuze plannen van Meijering, die het avontuur samen met zijn vriend en beeldend kunstenaar Gerriet Postma aanging. Te veel locaties en te weinig *tangueros* en *tangueras*. Toch was er genoeg publiek, zo

Johan Meijering heeft moeten erkennen dat zijn droom financieel niet haalbaar was. Foto: Archief DvhN

meent een gedessilluseerde Meijering.

Na aanvankelijk te hebben gewerkt met vrijwilligers, runde hij de afgelopen tijd met moeite de salon, als gevolg van een ernstig ongeluk. Hij haalde zijn twee zoons William en Alex naar Groningen. Hun inbreng resulteerde in een danssalon, met salsa, live muziek en vooral veel verschillende culturen. De rode draad bleef volgens

Meijering altijd de tango, die onlangs zijn panden, vier in totaal, verkocht aan belegger Romein uit Leeuwarden.

Het is lastig voor Meijering om toe te geven, maar financieel was zijn droom niet haalbaar. "De win-winsituatie is uitgebleven. Wel veel plezier voor de dansers, maar niet voor de stichting. Van enige support van de gemeente hebben we ook niets gemerkt. Dan is een klein-

schalige project, ook al heb je een goed concept, gedoemd te mislukken."

Iets heeft hij weten te redden. De artistieke inbreng van Gerriet Postma, Annet Gabriëse en Hugo Hol blijft bewaard. "Ik heb het verkocht met zakelijk recht. Van eigenaar op eigenaar moet ik mijn toestemming geven of het mag worden verwijderd of niet. Dat is mijn erbetoon aan hun inzet."

Alle kunst moet weg om Nueva Pasión te redden

Liever had Johan Meijering een museum voor kunstschilder Gerriet Postma in zijn Nueva Pasión ingericht, maar de financiële lasten van zijn culturele schepping aan de Nieuwe Boteringstraat in Groningen zijn zodanig dat hij de hele collectie van de hand doet. Wat overblijft van zijn particuliere Gerriet Postma-verzameling gaat op transport naar het buitenland.

Door Ansje Monkhost

GRONINGEN ■ Soms moeten er in het leven keuzes worden gemaakt. Daar is Johan Meijering van overtuigd. Hoezeer het de kunstverzamelaar ook aan het hart gaat, voor hem is het duidelijk. Zijn kunstcollectie moet verkocht. Meer dan tweehonderd schilderijen gaan komend week-einde in de verkoop. In deze collectie 130 werken van Gerriet Postma. "Voor mij is hij nog steeds een wereldkunstenaar, maar ik kies voor mijn totaalkunstwerk, La Nueva Pasión. Daar heb ik heel veel energie ingestoken en ook nog eens heel veel geld. Mijn collectie moet ik van de hand doen, wil ik kunnen doorgaan met dit project."

De kunstwerken die Meijering van Postma verzamelde en voor gemiddeld vijftienduizend euro in de catalogus staan, stammen hoofdzakelijk uit de laatste vijftien jaar. Panelen, doeken, gouaches, zelfs twee zeilen. Die schil-

Johan Meijering bij werk van Cor van Loenen, dat deel uitmaakt van de verkooptentoonstelling.

Foto: Reyer Boxem

derde Postma in 1994 ter gelegenheid van zijn tentoonstelling in het Friesch Museum.

Naast de grote collectie van Postma gaat ook de rest van de verzameling de deur uit. Hierbij onder meer werk van Cor van Loenen, Marc Jonk,

■ GEEN PLEK VOOR ZEILEN

Johan Meijering kan zich behoorlijk opwinden over de desinteresse van Groningen als het om Gerriet Postma gaat. De beschilderde zeilen van circa 260 vierkante meter, die nu op zolder liggen in de villa van vrienden van Meijering en ook in de catalogus staan, zijn niet welkom bij de gemeente. Meijering bood de zeilen als schenking aan, maar trok zijn aanbod in toen hij aanvankelijk geen enkele reactie had vernomen. Twee weken later kwam wel antwoord: de gemeente had het geschenk sowieso niet kunnen aanvaarden, omdat er geen geschikte plek in de stad was en conservatie en plaatsing te duur zouden worden.

Jean Paul Clemens en een werk van Ploeg-schilder Arie Zuidersma. Van dumpen mag niet worden gesproken. "De collectie gaat voor normale prijzen de deur uit. De catalogusprijzen zijn ook vaste prijzen. Alleen over de zeilen van

het varende schilderij is overleg nodig. Verder wordt er niet onderhandeld. Worden de prijzen niet geboden, dan blijft het hier. Het is ons cultureel erfgoed en daar ga ik zuinig mee om."

Hoe gehecht Meijering ook is aan zijn kunst, het is duidelijk dat alles weg moet. Wat niet wordt verkocht van de Gerriet Postma-collectie, gaat na 16 januari op transport naar Spanje.

De kunstverkoop is 15 en 16 januari in La Nueva Pasión, Nieuwe Boteringstraat 712, Groningen. Beide dagen van 12 tot 24 uur. De collectie is ook te zien op www.loslunaticos.com.

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Noorderzon & Moermansk

Vol verwachting staart de menigte naar het water

Traag beweegt zich de menigte door het Noorderplantsoen. Koutend, drinkend, kijkend. Naar de 'bedden van Lola Muance die hen in stilte benaderden', want dat is het openingsspektakel. Mevrouw Kiki kan tevreden zijn, maar niet iedereen toont zich enthousiast. "Ze dachten zeker dat God de wereld vanuit zijn bed schiep", moppert een jongen, de programmakrant verfrommelend. Hij bestelt nog maar eens een pilsje. Ach, zonder lawaai kan het ook en er lopen allerlei leuke mop-

pies rond.

Thom van der Goot, directeur van de Stadsschouwburg en cultuurcentrum de Oosterpoort zei het al eerder die avond in zijn openingsspeech in La Luna: "Kunst prikkelt, is lastig, ontroerend, lawaaiig of stil". Maar het ziet er naar uit dat de meeste bezoekers op iets meer drama hadden gehoopt.

Rond de vijver waarin zich het kunstwerk van Gerriet Postma ontvouwt, stroomt het vol nieuwsgierigen, sommigen met klapstoeltjes. Zou het

dan hier...? Vol verwachting staart de menigte naar het water. Maar er gebeurt niets. De bloemen zwijgen. Weer die stilte. Als er iemand een brandende krant in het water gooit klatert applaus op. Het gaat beginnen! Maar nee. De krant dooft.

Een eindje verderop beginnen de drie jongens van Mad Stylez aan een breakdansje. Ja, er moet toch wat te zien zijn? Maar de muziek moet uit, vindt de organisatie. En anders moeten ze ophouden. Maar Ferry, Sam en Dicky krijg

NOORDERZON

je zomaar niet weg. "Moeten we doorgaan of niet?", vragen ze aan de omstanders en die laten zich niet onbetuigd. Dus mogen ze gewoon doorgaan, zonder muziek dan.

Natuurlijk mag kunst best ergens over gaan, zoals Van der Goot al zei, zonder dat het 'een braderie voor Ons Soort Mensen' wordt. Hij adviseerde de verzamelde toehoorders om ook 'naar de achterkant van het borduurwerk te kijken'. Naar de inhoud dus.

Wat dat betreft kan de inhoud de komende jaren alle

kanten op en kan er voorlopig nog even doorgeborduurd worden. Het Noorderzonbestuur staat open voor alles nu er een nieuwe festivaldirecteur komt. Stilstand is achteruitgang. Noorderzon op nog meer locaties, bijvoorbeeld. En op andere tijden, wellicht.

Het hangt allemaal af van een nieuwe frisse wind.

Maar uit welke hoek die komt waaien is voornog onduidelijk. Eerst maar even hopen op zon. Noorderzon.

INKI DE JONGE

'Je bent kunstenaar en dan bedenk je wat'

De Eendenvijver in het Noorderplantsoen is ter gelegenheid van het Noorderzonfestival kleurrijk versierd. Tweeduizend bloemen vormen een lint door het water. Het idee hiervoor komt van kunstenaar Gerriet Postma.

Hoe zijn de reacties op de versierde vijver?

"Fantastisch, ik loop er wel eens langs en ja, dan hoor ik dat de mensen het mooi vinden. Niet dat ik zeg dat ik het bedacht heb, ik ben geen ego-tripper. En kinderen! Kinderen vinden het prachtig. 'Bloem, bloem' hoor ik ze zeggen. Ik zie ook mensen die foto's maken en sommigen nemen het zelfs op video op."

Een succes dus. Hoe kwam u erbij bloemen in de vijver te zetten?

"Je bent kunstenaar natuurlijk en dan bedenk je wat. Er kon wel wat kleur bij in het plantsoen voor dit feest. Ik heb ooit eens eerder een kleiner bloemenprojectje gedaan, met doorschijnende stof. Ik dacht hé, als 't waait beweegt het, al die bloemen. Een feest voor het oog. Ik heb toen een

MET
Gerriet Postma

TERLOOPS

paar bloemen gemaakt om te laten zien en ze waren meteen enthousiast."

En anderen hebben die 2000 bloemen in elkaar gezet.

"Vrijwilligers ja. Ik hield het nauwkeurig in de gaten en in het begin hielp ik mee, maar dat was niet nodig, vonden die mensen. Misschien vonden ze mij maar een pottenkijker."

Dit is wel totaal iets anders dan de schilderijen die we van u gewend zijn.

"Ja, hiermee ben ik eens een keer uit m'n hok weg. Operatiekamer noem ik m'n atelier ook wel. Om te kunnen schilderen moet ik mezelf heel erg openstellen, dat vergelijk ik dan met opensnijden, vandaar operatiekamer. Maar het is leuk om iets buiten te doen. Met dit weer helemaal. Ik zit al te broeden op volgend jaar, maar ja, er moet geld voor zijn."

Sinds de vernieling van uw kunstwerk onder de Museumbrug is dit uw eerste buitenobject. Bent u niet bang dat het weer wordt vernield?

"Nee, het staat meters uit de kant. Om bij de bloemen te komen moet je door het vervuilde drab. Dat zullen ze niet gauw doen. Dat water in de vijver is zo goor."

Het is vast wennen als de vijver het zonder uw bloemen moet doen.

"Ja, jammer dat het maar tijdelijk is. Liefst wil ik het langer laten staan, maar je weet hoe dat gaat met ambtenaren. Moeilijk hè. En onze bekende mevrouw, mevrouw Kiki, die is er negatief over. Blubber dat naar boven komt is niet goed voor insecten of zoiets. Gewauwel. Misschien dat ik het weggeef aan een tehuis waar kinderen of zieken zitten. Vrolijken die ook op. Maar nu ga ik koffie drinken. Ik wens je een prettige dag verder en in dit geval: bloemen op je pad!"

MARIJKE BROUWER

Gerriet Postma met op de achtergrond het bloemenkunstwerk dat hij aan de stad Moermansk wil schenken. © NVHN/HAN DE GRAAF

Groningen wil Moermansk troosten met bloemen

Groningen – De bloemenpracht in rood, geel, blauw en groen, die nu nog een van de vijvers siert van het Noorderplantsoen in de stad Groningen moet naar Moermansk. Dat is althans de mening van kunstenaar Gerriet Postma. Dit gebaar zou het verdriet in de, na de onderzeebootramp zwaar getroffen, Russische zusterstad van Groningen kunnen verlichten. Postma

heeft ook al een plaats uitgezocht, waar zijn bloemenpracht moet komen te liggen. "Ergens bij de haven in Moermansk kan het als gedenkteken voor de verdronken bemanning van de Koersk de geschiedenis ingaan."

Pagina 3: Bloemenpracht Noorderplantsoen als eerbetoon voor slachtoffers Koersk.

Bloemenpracht Noorderplantsoen eerbetoon voor slachtoffers Koersk

Van onze verslaggever
MENNO HOEXUM

Groningen – De gedachte flitste plotsklaps door zijn hoofd. "Mijn bloemen moeten naar Moermansk. Om een gedachteken op te richten voor de verdronken bemanning van de Russische kernonderzeeër Koersk". De bloemen zijn het culturele eigendom van kunstschilder Gerriet Postma en staan deze week als object in een van de grotere vijvers van het Noorderplant-

soen in Groningen. van Postma de afvalcontainer en de laatste gang naar de vuilverbrander. Overigens kunnen meer bloemen naar Moermansk omdat Postma niet alle emmertjes heeft aangesproken die hij moest bestellen. Ergens in een magazijn liggen nog 1200 exemplaren die niet voor het kunstwerk zijn gebruikt.

Dat in totaal 3200 emmertjes naar Groningen zijn gehaald is een gevolg van het feit dat per kleur tenminste achthonderd exemplaren moesten

soen in Groningen.

Postma haakt in op de gedachte dat de stad Groningen die een zusterstadrelatie met de Russische havenplaats Moermansk onderhoudt, in ieder geval een gebaar moet maken in de richting van de zwaar getroffen nabestaanden. Tegelijk realiseert hij zich dat de fleurige opstelling wellicht niet helemaal past binnen het rouwproces van de familieleden van de onderzeeër.

"Toch heb ik veel begrafe-

worden afgenomen. Postma hoopt dat de Stichting Stedenband Groningen Moermansk zijn idee in de armen sluit en de organisatie van het transport en de plaatsing van de bloemen in de Russische havenstad mogelijk maakt.

Rudi Kapsenberg van de Stichting Stedenband Groningen Moermansk staat niet op voorhand afwijzend tegenover de suggestie van Postma. "Het is moeilijk om zo spontaan te zeggen dat het wel kan. Het belangrijkste is natuurlijk of de

nissen en crematies meege maakt waar een prominente rol is weggelegd voor kleurrijke en fleurige boeketten en kransen. Deze bloemenpracht in rood, geel, blauw en groen die nu de vijver siert zou het verdriet van de mensen in Moermansk aanzienlijk kunnen verlichten", aldus de kunstenaar in een toelichting op zijn suggestie.

Mocht het idee niet overgenomen worden of niet uitgevoerd kunnen worden dan dreigt voor de 2000 bloemen

bevolking van Moermansk een dergelijk eerbetoon aan de verdronken zeelieden wil accepteren. Daar zullen we eerst over moeten praten." Hij wil zich onmiddellijk na het week-einde verdiepen in de aard van het kunstwerk, dat hij niet kent. "Het idee waaruit een grote betrokkenheid met het leed in de Russische havenstad spreekt, komt sympathiek over. We moeten het zeker proberen, maar wel laten afhangen van wat Moermansk zelf wil."

Bloemenpracht Noorderzon wellicht vuilverbrander in

Groningen – Het enthousiasme om het fleurige kunstwerk van Gerriet Postma in de grote vijver van het Noorderplantsoen aan de Russische havenstad Moermansk te schenken, is groeiende. Groot probleem is echter dat de bloemen, die vandaag en morgen uit de vijver worden gehaald, rechtstreeks naar de Stainkoeln gaan. Ze hadden wegens ernstige bodemvervuiling nooit in de vijver geplaatst mogen worden.

De provincie heeft opdracht gegeven om de 2000 plastic bloemen voorzichtig uit de bodem te trekken, niet af te spoelen in het water en in vloeistofdichte bakken af te voeren naar een speciale stortplaats. Ambtenaren van de dienst milieutoezicht kwamen in actie nadat buurtbewoonster mevrouw Kiki had ontdekt dat de bodem ernstig is vervuild met slib uit de

categorie IV. Ze ontdekte dat in papieren van de gemeente. Volgens de provincie had de gemeente helemaal geen toestemming mogen geven om de bloemen te plaatsen.

Het is onduidelijk wat er gaat gebeuren met de bloemen. Postma wil ze naar Moermansk brengen als monument voor de omgekomen bemanning van de onderzeeër Koersk. Zijn initiatief kan in Groningen op brede steun rekenen. Rudi Kapsenberg van de Stichting Stedenband Groningen Moermansk heeft inmiddels contact over gehad met de kunstenaar en het Centrum Beeldende Kunst. Dat is samen met de Stichting Noorderzon de feitelijke opdrachtgever van Postma.

Mocht het plan doorgaan, dan moet een gespecialiseerd bedrijf de bloemen op de stort-

plaats schoonmaken. Het is overigens nog onduidelijk of het stadsbestuur van Moermansk het eerbetoon van Groningen accepteert. Kapsenburg: "We kunnen hier in Groningen natuurlijk van alles bedenken, hoe sympathiek ook, de mensen in Moermansk moeten de geste wel willen accepteren." Hij heeft al eerder aangegeven dat het transport geen probleem hoeft te zijn. Er varen regelmatig schepen van de Moermansk Shipping Company van Delfzijl naar Moermansk en al eerder zijn op deze wijze hulpgoederen naar de Russische zusterstad van Groningen getransporteerd.

De bloemen van Gerriet Postma, tweeduizend in getal, hebben gedurende Noorderzon de vijver opgefleurd. Twaalfhonderd exemplaren zijn niet geplaatst.

Er is nog hoop voor bloemenkunst Postma

Van onze verslaggever
MENNO HOEXUM

Groningen – Er is nog een klein vleugje hoop dat het fleurige kunstwerk van Gerriet Postma dat tien dagen de grote vijver van het Noorderplantsoen heeft gesierd blijft behouden en aan de Russische havenstad Moermansk kan worden geschonken. Tot deze conclusie is de kunstenaar zelf gekomen na een hectische woensdag waarin de ontwikkelingen met het uur wijzigden.

De ellende begon gistermorgen toen ambtenaren van de provinciale milieudienst tot de conclusie kwamen dat de bloemen sterk vervuild uit de vijver kwamen en eigenlijk niet meer vervoerd mochten worden. Het slib van de bodem van de vijver die decennia achtereen dienst doet als overstort van de riolering van de omliggende wijken is ernstig vervuild met metalen.

De vrijwilligers van Noorderzon die opdracht kregen de bloemen te verwijderen mochten alleen eerder werken mits zij handschoenen droegen en de plastic bloemen in lekvrije containers zouden storten.

Mevrouw Kiki, de bekende milieuactiviste uit de buurt van het plantsoen had de ambtenaren op de vervuiling gewezen.

Een moedeloze Postma moest gisteren rond het middaguur constateren dat zijn plan om de bloemen aan Moermansk te schenken en ter plekke een gedenkteken voor de omgekomen bemanning van de duikboot Koersk op te richten schier onmogelijk zou worden. De sterk vervuilde bloemen, zo oordeelden de provinciale ambtenaren, moesten eigen worden vernietigd.

Dat de milieuwetgeving zelfs in de stad Groningen geheel verschillend geïnterpreteerd kan worden bleek toen ambtenaren van de gemeente de ernst van de situatie geheel anders inschatten. De vrijwilligers mochten geheel onbeschermd doorwerken, de bloemen met hun vervuilde plastic stelen konden op de walkant worden gestort en lekvrije bakken waren in het geheel niet nodig.

Hieruit putte de kunstenaar nieuwe hoop. Hij bestelde en betaalde zelf een container om zijn bloemenpracht van een gang naar de vuilstortplaats te redden. Hij

was zelfs bereid met een hogedruk-reiniger de ergste vervuiling weg te spuiten, maar dat laatste ging de gemeente-ambtenaren net iets te ver.

Een door activiste Kiki gewaarschuwde medewerker van de Gemeentelijke Gezondheids Dienst (GGD) adviseerde de vrijwilligers van Noorderzon wel handschoenen bij de werkzaamheden te dragen, maar verder maar rustig door te werken. En over de vraag of het voor honden wel gezond is om nu een duik in de vijver te nemen lopen de meningen van de deskundigen zelfs uiteen.

Aan het einde van de dag waren de meeste bloemen verwijderd, een beetje schoon gespoeld en in de container van Postma opgeslagen. Voorlopig gaat de kunst naar een opslagplaats in afwachting van een definitief besluit over de reis naar Moermansk.

Vooraf de Stedenband Groningen-Moermansk en het Centrum Beeldende Kunst zijn enthousiast over dit plan. Echter, het kan niet vaak genoeg gezegd worden, de bloemen vertrekken niet eerder dan nadat Moermansk zelf heeft aangegeven de geste te willen accepteren.

Noorderzon haalde bloemen illegaal uit vijver plantsoen

Provinciale Milieudienst doet aangifte bij de politie.

Groningen – De verwijdering van de tweeduizend bloemen van kunststof uit de vijver van het Noorderplantsoen krijgt nog een staartje. Milieu-ambtenaren van de provincie Groningen hebben bij de politie aangifte gedaan van het overtreden van enkele milieuregels door medewerkers van de Stichting Noorderzon.

Van onze verslaggever
MENNO HOEXUM

Vier vrijwilligers van Noorderzon, de organisatie die kunstenaar Gerriet Postma opdracht gaf om de vijver tijdens de culturele manifestatie op te fleuren, hebben de bloemen uit de vijver gehaald. Daarbij woelden zij in de bodem van de vijver, terwijl aan de stelen grote hoeveelheden slib mee naar boven kwamen.

Nadat hierover klachten waren gekomen omdat de vijverbodem ernstig is vervuild met metalen, sommeerde de provincie de werkwijze in de vijver drastisch te veranderen om vervuiling van het oppervlak-

tewater te voorkomen. Ook moesten de vrijwilligers beschermende kleding en handschoenen dragen.

Festivaldirecteur Diederik van der Meide lapte dit advies van de provincie aan zijn laars en besloot na overleg met de gemeentelijke milieudienst zijn vrijwilligers het werk af te laten maken. Volgens Van der Meide kijkt de gemeente anders tegen de milieuwetgeving aan dan de provincie.

De politie van Groningen heeft de aangifte opgenomen en zal verder uitzoeken wat zich medio vorige week precies heeft afgespeeld in en rondom de vijver. Het is tenslotte aan het Openbaar Minis-

terie of tot strafvervolgning zal worden besloten.

De aangifte spreekt formeel van het "plegen van strafbare handelingen in de bodem en onder het water van de vijver in het Noorderplantsoen zonder deze bij de bevoegde instanties te melden".

De bloemen van Gerriet Postma zijn inmiddels in een zeecontainer opgeslagen in afwachting van een besluit over het plan om deze aan de Russische stad Moermansk te schenken. Postma wil in deze havenstad met de bloemen een monument ter nagedachtenis aan de omgekomen bemanning van de Russische duikboot Koersk oprichten.

Nog hoop voor bloemenproject Postma

Groningen – Er gloort nog hoop voor het bloemenproject van de stad-Groninger kunstenaar Gerriet Postma. Hij wil de 2000 plastic bloemen op steel die hij in het kader van de culturele manifestatie Noorderzon in de vijver van het Noorderplantsoen plaatste, herplaatsen in de Russische havenstad Moermansk, een zusterstad van Groningen. De bloemen moeten daar een gedenkteken voor de omgekomen bemanning van de onderzeeër Koersk vormen.

Aanvankelijk leek het er op dat de bloemen Rusland nooit zouden bereiken, omdat bij de verwijdering uit de vijver ernstige vervuiling van bodemslib aan de stelen werd geconstateerd.

Na veel overleg tussen milieu-ambtenaren van de gemeente en de provincie zijn de bloemen nu opgeslagen in een container in afwachting van groen licht voor het project. Volgens Rudi Kapsenberg van de Stedenband Groningen-Moermansk zullen vervuilde bloemen en stelen zeker niet naar Moermansk gaan. "Iedereen kan er van overtuigd zijn dat die bloemen schoon op transport gaan. Onze lokale medewerkster Maria Poloudennaja heeft inmiddels contact met de gedeputeerde van cultuur over de plannen van Postma. Hij krijgt binnenkort foto's onder ogen van de bloemen zoals deze in de vijver hebben gestaan."

Mocht van de kant van de Russische autoriteiten groen licht komen, dan heeft Maria Poloudennaja al een mooie plaats gevonden. Zij heeft in een radio-interview ook al uitgelegd hoe de stad Groningen betrokken is geweest bij de ramp met de duikboot. "Ook zullen de Russen binnenkort een paar echte bloemen kunnen bekijken, we sturen een paar mee in een container met hulpgoederen die wordt verscheept."

Kapsenberg heeft wel in samenspraak met Postma besloten twee maanden uit te trekken om het project rond te krijgen. Mocht het aanbod dan toch nog worden afgewezen, dan blijft niets anders over dan totale vernietiging van de bloemenzee in Groningen.

Moermansk krijgt toch bloemen van Postma

Van onze verslaggever
MENNO HOEXUM

Groningen – Het ziet er naar uit dat Moermansk alsnog een bloemenzee krijgt aangeboden, gemaakt door de Groninger kunstenaar Gerriet Postma. Het drijvend kunstwerk dient als herinnering aan de verdronken bemanning van de onderzeeboot Koersk.

De 2000 plastic bloemen van Postma die vorig jaar tijdens de manifestatie Noorderzon de vijver van het Noorderplantsoen opfleurden, zijn inmiddels vernietigd. Postma: "Maar we hebben nog 1200 exemplaren liggen die niet in het Noorderplantsoen zijn gebruikt. We moeten er dus nog een stuk of achthonderd bijmaken en

dan hebben we dezelfde bloemenpracht in Moermansk als in Groningen."

Postma kwam vorig jaar zelf met de suggestie de bloemen te schenken aan de Russische havenstad. Groningen onderhoudt vriendschappelijke banden met Moermansk en wethouder René Paas kreeg dit voorjaar van het stadsbestuur van de Russische stad het fiat om de bloemen te komen brengen en te plaatsen.

De Russische autoriteiten raakten enthousiast nadat ze foto's van de bloemen in het Noorderplantsoen hadden gezien en nadat wethouder René Paas tijdens een werkbezoek een meegebracht exemplaar toonde. Met de belofte dat de schenker, in dit geval de ge-

meente Groningen, de kosten voor een belangrijk deel voor haar rekening neemt.

Dit alles betekent nog niet dat de bloemen binnenkort in Moermansk zijn te bewonderen. De vijver die de Russen voor het monument op het oog hebben, is aanzienlijk dieper dan de anderhalve meter in de vijver van het Noorderplantsoen. Dat betekent dat voor een andere bevestiging moet worden gekozen. De gemeente laat verder nog weten dat nu het transport moet worden georganiseerd.

Optimale conditie

"We gaan nu," aldus woordvoerder Loes Zee, "serieus aan de slag met het project. De gemeente Groningen is van mening dat als je een cadeau weggeeft dit geschenk ook in optimale conditie moet zijn. Maar de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat het er nu toch naar uitziet dat Moermansk een monument van de Groninger kunstenaar Gerriet Postma zal krijgen."

Postma is verheugd over de positieve ontwikkelingen. Hij heeft sores genoeg gehad nadat hij zijn plannen vorig jaar in deze krant ontvouwde. De provincie Groningen dreigde nog even roet in het eten te gooien toen bleek dat de bodem van de vijver in het Noorderplantsoen vervuild was met zware metalen en de bloemen (gemaakt van plastic emmertjes in vier kleuren) eigenlijk moesten worden vernietigd.

Moermansksoap van Gerriet Postma gaat nog even door

Even dacht Gerriet Postma dat zijn bloemige Moermansksoap nu was afgelopen. Twee jaar achtervolgde de bloemenhulde voor de verdronken bemanning van de kernonderzeeër Koersk hem. Tot en met dwangbevelen voor de huur van de containers waar de bloemen in afwachting van hun reis lagen opgeslagen. Gisteren bleek dat er nog steeds wordt onderhandeld met Moermansk. Ondanks het feit, dat de bloemen ondertussen zijn vernietigd.

Door Ansje Monkhost

GRONINGEN ■ Na twee jaar gedoe had kunstschilder Gerriet Postma er vrede mee. Het was een mooi plan. Zijn 2000 plastic bloemen van de Groninger culturele manifestatie Noorderzon 2000 zouden als eerbetoon voor de verdronken bemanning van de Russische kernonderzeeër Koersk naar Moermansk gaan, zusterstad van Groningen. Maar de bloemenhulde bleek ernstig vervuild uit de vijvers van het Noorderplantsoen te komen. Opslag in containers volgde. Door Postma zelf in allerijl gehuurd, maar wel met de toezegging van de gemeente dat zij voor de kosten zou opdraaien.

Terwijl de onderhandelingen met Moermansk moeizaam een vervolg kregen, stroomde de ene na de andere rekening van Reisisger voor de

huur van de containers binnen. Pogingen van de kunstenaar om die betaald te krijgen door zijn opdrachtgever, het Centrum voor Beeldende Kunst, liepen op niets uit. Aanmaningen volgden. Vorige week dreigde een deurwaarder aan zijn atelier te komen. "Met een rooie kop ben ik naar het gemeentehuis gegaan. Ik wist niet eens bij wie ik moest zijn. Opeens komt er een man naar me toe en dat blijkt een voorlichter te zijn. Hij zei: geef alles maar aan mij."

De reddende engel was voorlichter Nico Beets. Hij stuurde vrijdag het verlossende telefoontje dat het met de rekening van de maandenlange containerhuur wel goed zou komen," aldus een opgeluchte Postma.

Niet happig

Wel enigszins verbaasd is hij over het feit dat de gemeente nog steeds onderhandelingen voert met de zusterstad over de plaatsing van een bloemenhulde. "Het geld is er voor", aldus voorlichter Beets, maar Moermansk is niet zo happig. Komt het er ooit nog van, dan zullen er nieuwe bloemen moeten worden gemaakt. De oude zijn vernietigd." Postma schudt het bijna zeventigjarige hoofd. Dat wordt niks." Om onmiddellijk met zijn niet te stuiten creativiteit een nieuwe oplossing aan te dragen: "Waarom zetten we al die bloemen niet in de Waddenzee als eerbetoon aan de Koersk. Dan hebben wij er ook nog wat aan."

Dagblad van het Noorden,
9 oktober 2002

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Stadssafari

Stadssafari

Op 15 september 2001 organiseerde ik ter gelegenheid van het tweejarig bestaan van mijn culturele centrum 'La Pasión, Salon de Tango y Cultura' met fenomeen Willem de Ridder, radiomaker en verhalenverteller een Stadssafari in de binnenstad van Groningen. Dit culturele evenement werd rechtstreeks uitgezonden door de lokale omroep OOG en trok veel publieke belangstelling.

Gerriet en ik waren ieder voor 50% sponsor van dit evenement.

Zes dagen voor dit evenement werd de wereld opgeschrikt door vier terroristische aanslagen in het noordoosten van de Verenigde Staten. Die dag zou de geschiedenis ingaan als 'nine eleven (9/11)'.

Door deze gebeurtenissen besloot ik van de stille tocht door Groningen met Willem de Ridder geen feestelijke gebeurtenis te maken. Het werd een ingetogen stille tocht met rode rozen, een Vredesmissie.

Plannen voor stad-safari in Groningen

Er zijn in de stad Groningen plannen om een stads-safari op te zetten. Die brengt de deelnemers via een koptelefoontje op een bijzondere route door de stad. De wandeling is van tevoren uitgezet en de wandelaars worden via aanwijzingen langs bijzondere plekken, gebouwen en situaties geleid.

Johan Meijering (eigenaar van La Pasion), kunstschilder Gerrit Postma, John Peper en safari-bedenker Willem de Ridder hebben elkaar gevonden in een poging die eerste stad-safari in Groningen van de grond te krijgen. Ze willen dat doen op 15 september.

Twee jaar geleden deed een grote groep stad-Groningers mee aan de door De Ridder georganiseerde stad-safari in Utrecht en houdt daar nog altijd goede herinneringen aan over.

'Meesterverteller' Willem de Ridder (uitgegroeid tot Een Bekende Nederlander) is speciaal voor de eerste Groningse stad-safari benaderd en heeft het stadscentrum al enkele keren kriskras doorkruist om zich voor te bereiden.

We krijgen wellicht een stad-safari

Eerst even iets uitleggen. Een stad-safari (ook wel bekend als de meest ultieme stadswandeling) brengt de deelnemers via een koptelefoon op een bijzondere route door de stad. De wandeling is vantevoren uitgezet en de wandelaars worden via aanwijzingen langs bijzondere plekken, gebouwen en situaties geleid.

Die krijgen we – als het organisatorisch allemaal naar wens loopt – zaterdag 15 september ook in de stad Groningen. Voor de eerste keer. Hoor ik van het kwartet dat het allemaal gaat voorbereiden. Johan Meijering (eigenaar van La Pasion), kunstschilder Gerriet Postma, John Peper en safari-bedenker Willem de Ridder hebben elkaar gevonden in een poging die eerste stad-safari in Groningen van de grond te krijgen. Twee jaar geleden deed een grote groep stad-Groningers mee aan de door De Ridder georganiseerde stad-safari in Utrecht en houdt daar nog altijd goede herinneringen aan over.

'Meestertverteller' Willem de Ridder (uitgegroeid tot Een Bekende Nederlander) is speciaal voor de eerste Groningse stad-safari benaderd en heeft het stadscentrum al enkele keren kriskras doorkruist om zich voor te bereiden. "In de VS en Denemarken wordt het al jaren gedaan", vertelde hij mij. "Daar is het een ongelooflijk succes. De eerste keer in ons land was die in '99 in Utrecht. Er waren toen een

De organisatoren van de 'safari' door het stadscentrum: vlnr. John Peper, Willem de Ridder, Johan Meijering en Gerriet Postma.

© FPS/JOS SCHUURMAN

kleine 300 deelnemers en het werd een hele happening."

Meijering kent De Ridder uit de periode dat hij in Hoogkerk de Kijkbungalow dreef. "Hij heeft onmiddellijk zijn medewerking toegezegd. Het kan een aardig festijn worden en het leuke is dat het geen tonnen hoeft te kosten. We werken met een heel klein budget. Het is de bedoeling dat er die 15e september méér gaat gebeuren in het stadscentrum. We zijn bezig met een theaterstuk op de Grote Markt. In elk geval eindigt de safari bij tangosalon La Pasion

in de Nieuwe Boteringestraat waar we een straatfeest willen organiseren en waar meteen de eerste tango-cd wordt gepresenteerd."

De eerste gesprekken met de gemeente en met RIV Noord zijn er inmiddels geweest. Willem de Ridder ziet het allemaal wel zitten. "Groningen is net Utrecht, is er heel geschikt voor. En als het deze eerste keer goed van de grond komt en we trekken het verwachte aantal deelnemers, dan doen we het gewoon vaker."

Stadswandeling met Willem de Ridder (voorop).

Vredesmanifestatie in plaats van feest

Ruim honderd mensen deden mee aan de stadssafari

Het had eigenlijk een feest moeten worden afgelopen zaterdag. Cultureel Centrum La Pasión bestond twee jaar en wilde dat vieren met een stadssafari en veel muziek en dans. De eigenaar van La Pasión vond feestvieren in verband met de gebeurtenissen in Amerika niet gepast, en gooide daarom het programma om. Resultaat: een stadssafari met het karakter van een vredesmanifestatie.

Ruim honderd mensen liepen in een lint achter meestersverteller Willem de Ridder aan, in een wandeling door de stad en verschillende gebouwen.

De deelnemers sjouwden allen een radio mee, omdat de verhalen en de opdrachten live werden uitgezonden op OOG-Radio. De wandelaars hadden een publiek van enkele honderden mensen, die zich allemaal afvroegen waar het gezelschap heen ging.

Johan Meijering van La Pasión, spreekt van een succes: "Ik vond de manifestatie buitengewoon hartverwarmend. Helemaal omdat de boodschap van de tocht 'vrede' was. Hoewel het een manifestatie op kleine schaal was, heb ik toch het gevoel dat we mensen hebben bereikt.

Ik liep zelf ook mee, en we communiceerden voortdurend met omstanders, erg mooi was dat."

Willem de Ridder heeft deze tochten al vaker uitgevoerd, niet alleen in Nederland maar ook in Duitsland en Denemarken. Hierdoor heeft hij inmiddels een vaste schare fans gekregen die verslaafd zijn geraakt aan zijn sprookjesachtige vertellingen en hem door het hele land volgen. Johan Meijering: "We hebben met Willem afgesproken dat hij volgend jaar de stadssafari nog twee keer houdt in de stad. Of we dan ook weer een vredesboodschap gaan uitdragen weet ik nog niet."

Een slingerende slang op safari door Groningen

Op 'safari' door de binnenstad van Groningen. Onder aanvoering van gids Willem de Ridder (rechts vooraan), links initiatiefnemer Johan Meijering. © MICHEL DE GROOT

Het was een vreemd gezicht, zaterdagmiddag in de Groninger binnenstad. Een lange rij mensen, met een roos in de hand, die sissend door de Nieuwe Ebbingestraat liepen, en achterwaarts door de Visserstraat. Ze deden het omdat het moest. Van de radio.

Van onze verslaggeefster
INKI DE JONGE

Groningen – Tangosalon La Pasi3n bestond dit weekeinde twee jaar. Daarom benaderde eigenaar Johan Meijering zijn goede bekende Willem de Ridder. Die maakte in het verleden al spraakzame radioprogramma's waarin dertigduizend auto's via de VPRO-radio op een griezeltocht werden gestuurd. Interactiviteit via de media is het handelsmerk van De Ridder 'Want radio en tv blijft anders maar in zo'n kastje zitten'.

In Utrecht hadden ze al vele malen kennis gemaakt met het fenomeen stadssafari, zaterdag was de beurt Gronin-

gen. Om drie uur klonk op OOG-radio de stem van De Ridder, die de luisteraars maande om zich naar de Martinatoren te begeven. Het liefst in het bezit van een draagbare radio. Wat daar zou gaan gebeuren? Een wandeling door de binnenstad van Groningen, maar een andere wandeling dan ooit, met Willem de Ridder als gids.

Rond dat tijdstip stonden naar schatting al 25 mensen onder *d'Olle Grieze*, want die hadden al via de tangosalon of anderszins van de stadssafari gehoord. En (bijna) allemaal met een draagbaar radiootje, al was dat wel even zoeken geweest. Sommigen hadden er eentje geleend, anderen kwamen aanzetten met een *ghetto-blaster* van monstrueuze afmetingen. En dat was handig, want zo konden de radiolozen ook goed horen wat er gezegd werd.

De stoet zette zich in beweging, de Sint Jansstraat in. "Dit is een hele grote slang", sprak de stem op de radio "En u bent allemaal een ster. Kijkt u eens hoeveel fans u hebt?" Dat was duidelijk. Fietsers stapten af, voetgangers stopten en keken met open mond naar het

vreemde gezelschap met al die radio's.

De stem zelf, De Ridder dus, was helemaal niet in de studio van OOG. Want daar draaide een bandje, dat hij de vorige week, lopend door Groningen, gemaakt had. Daarna had hij thuis dat bandje gelardeerd met allerlei geheimzinnige achtergrondmuziekjes, maar een stadssafari kent vervolgens nog een probleem: de wandelaars moeten op het juiste moment op de juiste plek zijn. Dus liep De Ridder vooraan, een grijzende man met een grote rode bril op, gestoken in een lange paarse jas. Op gypies, en hij had er goed de pas in.

Voort ging het, door de hofjes van Groningen, door de Peperstraat, langs de bh's van de Hema (grote hilariteit), langs de dames van de rosse buurt. "Groet u vriendelijk om u heen", beval de stem over de radio en ja hoor, vrolijk zwaaiend liep het gezelschap door de Munnekeholm. Of bomen aaiend over het Nieuwe Kerkhof. Want het moest van de radio. Lachen.

Een uur lang duurde deze bijzondere voettocht door Groningen. Na afloop was er

een bijeenkomst in de Nieuwe Kijk in 't Jatstraat, waar de Tangosalon huis houdt. Binnen ging het programma gewoon door, er was een tentoonstelling van de Argentijnse beeldend kunstenaar Riccardo Fuhrmann, 's avonds een bal masqué en gisteren waren er tangoworkshops.

Maar het feestelijk buitengebeuren, met bijvoorbeeld dansend schilderen, was afgelast. Meijering vond deze tijd van rouw en terreur niet gepast voor zoveel uitbundigheid: "Voor mij is het woord 'feest' dit weekend eigenlijk niet meer op zijn plaats."

En De Ridder, journalist, vrijdenker en bovenal verhalenverteller, voegde daar iets aan toe door aan het eigen denkvermogen van de mensheid te refereren. "U hebt zo door de stad durven lopen omdat er een stem was die u dat vertelde, en omdat anderen dat deden. Maar u zou zelf ook op een andere manier naar uw omgeving kunnen kijken. U kunt het, ook zonder de anderen."

Een vrouw uit het publiek, met het glas omhoog: "Joepie-depoepie!"

Het Nieuwsblad van het Noorden van maandag 17 september over deze stads-safari:

Een slingerende slang op safari door Groningen.

Het was een vreemd gezicht, zaterdagmiddag in de Groninger binnenstad. Een lange rij mensen met een roos in de hand, die sissend door de Nieuwe Ebbingestraat liepen, en achterwaarts door de Visserstraat. Ze deden het omdat het moest. Van de radio. Tangosalon La Pasión bestond dit weekeinde twee jaar. Daarom benaderde eigenaar Johan Meijering zijn goede bekende Willem de Ridder. Die maakte in het verleden al spraakmakende radioprogramma's waarin dertigduizend auto's via de VPRO-radio op een griezeltocht werden gestuurd. Interactiviteit door middel van de media is het handelsmerk van De Ridder 'want radio en televisie blijven anders maar in zo'n kastje zitten'. In Utrecht had men al vaker te maken gehad met het fenomeen stadssafari en zaterdag was Groningen aan de beurt. Om drie uur klonk op OOG-radio de stem van De Ridder, die de luisteraars verzocht om naar de Martinitoren te gaan. Het liefst met een draagbare radio. Wat daar zou gaan gebeuren? Een wandeling door de binnenstad, maar dan anders, met Willem de Ridder als gids.

Rond dat tijdstip stonden er al ongeveer vijftwintig mensen onder *d'Olle Grieze*. Zij hadden al via de tangosalon of op een andere manier van de stadssafari gehoord. Vrijwel iedereen had een radiootje bij zich, al was dat wel even zoeken geweest. Sommigen hadden er een geleend, anderen kwamen zelfs met een gettoblaster van monstrueuze afmetingen aanzetten. En dat was handig, want zo konden ook de radiolozen goed horen wat er gezegd werd.

De stoet zette zich in beweging, de Sint Jansstraat in. 'Dit is een hele grote slang,' sprak de stem op de radio 'En u bent allemaal een ster. Kijkt u eens hoeveel fans u heeft?' Dat was wel duidelijk. Fietsers stapten af, voetgangers bleven staan en keken met open mond naar het vreemde gezelschap met al die radio's.

De stem zelf, De Ridder dus, was helemaal niet in de studio van OOG. Want daar draaide men een bandje dat hij de vorige week, lopend door Groningen, gemaakt had. Daarna had hij thuis dat bandje bewerkt met allerlei geheimzinnige achtergrondmuziekjes. Het probleem bij een stadssafari is dat de wandelaars op het juiste moment op de juiste plek moeten zijn.

Dus liep De Ridder voorop, een grijzende man met een grote rode bril en gehuld in een lange paarse jas op gymbies en hij had er goed de pas in.

Voort ging het, door de hofjes van Groningen, door de Peperstraat, langs de bh's van de Hema (grote hilariteit), langs de dames van de rosse buurt. 'Groet u vriendelijk om u heen', beval de stem over de radio en ja hoor, vrolijk zwaaiend liep het gezelschap door de Munnekeholm. Of bomen aaiend over het Nieuwe Kerkhof. Want het moest van de radio.

Een uur duurde deze bijzondere voettocht door Groningen. Na afloop was er een bijeenkomst in de Nieuwe Kijk in 't Jatstraat, waar de tangosalon te vinden is. Binnen ging het programma gewoon door.

Er was een tentoonstelling van de Argentijnse beeldend kunstenaar Ricardo Fuhrmann met 's avonds een bal masqué. De dag daarvoor waren er tangoworkshops. Maar het feestelijk buitengebeuren met bijvoorbeeld dansend schilderen, was afgelast. Meijering vond deze tijd van rouw en terreur niet gepast voor zoveel uitbundigheid: 'Voor mij is het woord "feest" dit weekend eigenlijk niet meer op zijn plaats.'

En De Ridder, journalist, vrijdenker en bovenal verhalenverteller, voegde daar iets aan toe door aan het eigen denkvermogen van de mensen te refereren. 'U hebt zo

door de stad durven lopen omdat er een stem was die u dat vertelde en omdat anderen dat deden. Maar u zou zelf ook op een andere manier naar uw omgeving kunnen kijken. U kunt het, ook zonder de anderen.'

Het huis-aan-huisblad *Loeks* verwoordde op 18 september de stadssafari op de voorpagina als volgt:

'Vredesmanifestatie in plaats van feest.

Ruim honderd mensen deden mee aan de stadssafari.

Het had eigenlijk een feest moeten worden afgelopen zaterdag. Cultureel Centrum La Pasi3n bestond twee jaar en wilde dat vieren met een stadssafari en met veel muziek en dans. De eigenaar van La Pasi3n vond feestvieren in verband met de gebeurtenissen in Amerika niet gepast en gooide daarom het programma om. Resultaat: een stadssafari met het karakter van een vredesmanifestatie.

De ruim honderd deelnemers liepen in een lint achter meester-verteller Willem de Ridder aan in een wandeling door de stad langs verschillende gebouwen.

De deelnemers hadden allen een radio bij zich, omdat de verhalen en de opdrachten live werden uitgezonden op OOG-Radio. De wandelaars trokken enkele honderden toeschouwers, die zich afvroegen waar het gezelschap naar toe ging.

Johan Meijering van La Pasi3n, spreekt van een succes: 'Ik vond de manifestatie buitengewoon hartverwarmend. Helemaal omdat de boodschap van de tocht "vrede" was. Hoewel het een kleinschalige manifestatie was, heb ik toch het gevoel dat we mensen hebben bereikt. Ik liep zelf ook mee en we discussieerden veel met omstanders, erg mooi was dat.' Willem de Ridder heeft deze tochten al vaker uitgevoerd, niet alleen in Nederland maar ook in Duitsland en Denemarken. Hierdoor heeft hij inmiddels een vaste schare fans gekregen die verslaafd zijn geraakt aan zijn sprookjesachtige vertellingen en hem door het hele land volgen. Johan Meijering: 'We hebben met Willem afgesproken dat hij hier volgend jaar de stadssafari nog twee keer houdt. Of we dan ook weer een vredesboodschap gaan uitdragen weet ik nog niet.'

Hoewel de aanslag op het World Trade Center zich aan de andere kant van de oceaan afspeelde, brachten de gebeurtenissen ook in Groningen een schok teweeg. Vele Groningers tekenden het condoleanceregister, hingen de vlag halfstok of woonden de herdenkingsbijeenkomst in de Martinikerk bij.

Stad leeft mee

Hoewel het drama van vorige week dinsdag zich aan de andere kant van de oceaan afspeelde, brachten de gebeurtenissen in Groningen ook een schok teweeg. Vele Groningers zetten hun naam in het condoleanceregister, hingen de vlag halfstok of woonde de herdenkingsbijeenkomst bij in de Martinikerk. Precies een week later zijn de aanslagen in Amerika nog steeds het gesprek van de dag. Mensen volgen het nieuws op de voet, wachten af wat er komen gaat. Het geplande bezoek van Willem Alexander en Máxima is ineens vergeten en iedereen heeft begrip voor de afgelasting.

Eigenlijk zou afgelopen donderdag op grote schaal de vlag hoog in de mast gehesen worden. In plaats daarvan werd er op vrijdag massaal gehoor gegeven aan de oproep om diezelfde vlag halfstok uit te hangen.

Gert-Jan Akse tekende evenals duizenden Groningers het condoleanceregister in het Stadhuis. "Ik vind het belangrijk om dit te doen, het is toch een soort betrokkenheid. Ie-

dereen om me heen heeft het erover. Het lijkt wel een slechte film, dit soort aanslagen was toch een beetje de ver-van-je-bedshow. Maar het komt nu wel heel dichtbij.

NYX GLOBAL/WILLEMDERIDDER.COM/ALOHA
Office: Alexander Boersstraat 30, 1071 KZ Amsterdam
The Netherlands. Telephone 31-20-6792620. Facsimile:
00-35-6951597. E-mail address: wdridder@xs4all.nl
Booking Agent: Clary Kriek. Telephone 00-35-6950787

Willem de Ridder
Via Ovilì 50
04107 LT San Felice Circeo
Italie

Johan Meijering en Gerriet Postma
Nieuwe Boteringestraat 64
9712 PP Groningen

Bussum, 28 september 2001

Hallo Johan en Gerriet

Hierbij stuur ik jullie de rekening voor de Radio-tour die Willem de Ridder voor de stad Groningen gemaakt heeft en plaats vond 15 september jl.

Zoals afgesproken bedraagt het honorarium f 10.000,-- als de subsidie rondkomt.
Voor nu is het bedrag van f 8.000,-- afgesproken.

Dit bedrag kunt u storten op het volgende banknummer:
Van Lanschot Bankiers NV - giro 3656
Concertgebouwplein 20
1071 LN Amsterdam
Banknummer Willem de Ridder: 63 25 59 071

Met vriendelijke groet en bij voorbaat dank,

Clary Kriek

**MOOD ENGINEERING SOCIETY
WILLEMDERIDDER.COM NYX GLOBAL**
Office: Zwarteweg 35B, 1405 AC Bussum, Netherlands
Phone: 31 (0)35 – 69 50 787 Facsimile: 31 (0)35- 69 51 597
Booking Agent: Clary Kriek. E-mail: wdridder@xs4all.nl

FAKTUUR

BTW No. B01 222 77 4551 Sofi No. 222 77 4551

Johan Meijering
 P/a La Pasion
 Nw.Boteringestraat 64
 9712 PP Groningen

Bussum, 3 januari 2002

Betreft: Garantiesom Stadssafari

Beste Johan,

In goede orde ontvangen je schrijven van 5 december 2001 met betrekking tot de garantiesom van de 'stadssafari' die Willem afgelopen jaar heeft verzorgd en in mei 2002 zal herhalen. Ik weet van John Peper dat ook Gerriet Postma garant zou staan voor fl. 4000,- bij uitblijven van de subsidieverstrekking door de gemeente Groningen.

Echter, omdat de afspraken door jou zijn gemaakt is het voor ons ondoenlijk om Gerriet aan te spreken.

Omdat niemand verder bij deze afspraak aanwezig is geweest ga ik er vanuit dat jij zelf zorg gaat dragen voor de uitvoering van deze garantiestelling bij opnieuw in gebreke blijven van de gemeente.

Nogmaals de afspraken op een rijtje:

Willem de Ridder draagt zorg voor de 'Stadssafari 2001' (reeds afgehandeld).

Bij toestemming van een lokale radiozender zal Willem de Ridder in mei 2002 nogmaals de stoet aanvoeren wanneer de 'Stadssafari' wordt uitgezonden.

Als kontaktpersoon sta jij garant voor een bedrag van f 8.000,- zegge acht duizend gulden.

Wanneer subsidie van de gemeente Groningen wordt verkregen zal Willem de Ridder de normale gage in ontvangst nemen van minimaal fl 10.000,- zegge tien duizend gulden.

Wij gaan er vanuit dat je onze situatie kunt billijken en zien er natuurlijk naar uit om in mei 2002 opnieuw naar Groningen te komen voor het vervolg.

Met vriendelijke groet (ook namens Willem),

Clary Kriek

Kopie naar John Peper

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Overig

Galerie-uitwisseling

GRONINGEN – Onder de titel Extra Muros zijn de Groninger galerie Anderwereld en de Parijse galerie Médiart een uitwisseling aangegaan waarbij over en weer vier van de belangrijkste kunstenaars van beide galerieën betrokken zijn. Op donderdag 5 mei opende in Parijs onder grote publieke belangstelling de gast-tentoonstelling van Anderwereld waaraan de schilders Michel van Overbeeke (Den Haag, 1942), Gerriet Postma (Leeuwarden, 1932) en Ton Vroegop (St. Maartensdijk, 1930) en de objectenmaakster Annet Gaaikema (Holwierde, 1944) betrokken zijn.

Yves Martial, cultureel attaché van de Franse ambassade in Den Haag opende zondag 8 mei, in Groningen de exposi-

tie van de Médiart-kunstenaars Werner Büchler, Jean Dometti, Harald Wolff en Yo. Galeriehoudster Odile Schlemmer van de Parijse galerie droeg vier lyrisch-abstract werkende schilders voor die op Yo na allen buiten Frankrijk geboren zijn. Blücher is in 1948 in Zwitserland geboren; vanaf zijn 20e woont en werkt hij in Parijs hij ook zijn academie-opleiding kreeg. Dometti zag in Tunis in 1950 het levenslicht; hij verblijft sinds 1970 in Parijs. Wolff werd in Berlijn geboren, waar hij ook de academie volgde.

Sinds 1975 woont hij in Parijs; hij heeft eveneens een atelier in Florence en Haifa. Yo werd in 1951 in de Auvergne; zij is tevens arts van beroep.

Gerriet Postma wil de waarheid schilderen

OVERIG

LEEUWARDEN - Er zijn kunstenaars die zich terug trekken in een afgelegen atelier om rustig te kunnen werken, er zijn ook die zich van de ene activiteit in de andere storten - Gerriet Postma (1932) bijvoorbeeld. Op dit moment woont hij in Groningen, maar zijn wieg stond in de Friese Wouden en hij heeft al heel wat omzwervingen achter de rug.

Hij heeft van jongs af aan getekend en geschilderd, maar pas sinds een paar jaar kan hij als kunstenaar zijn brood verdienen. Voorheen deed hij dat bijvoorbeeld als bouwvakker of horeca-ondernemer. Zelf zegt hij: „Ik schilder zoals ik leef en ik leef zoals ik schilder”. In de Avérotoren te Leeuwarden is te zien wat dat voor beelden oplevert.

Hefdig, abstract, expressief en lyrisch zijn woorden die perfect bij zijn werk passen en die er tegelijkertijd weinig over zeggen. Postma's schilderijen zijn dan

ook moeilijk in woorden te vatten, je moet ze zien en ervaren. En dan nog: de vlakken vol dikke klodders verf en dynamische lijnen die in een woeste beweging op het doek gesmeten lijken, zijn zo heftig dat ze in eerste instantie haast afschrikken.

Vooraf het meeste recente werk, hoofdzakelijk met zwart geschilderd, is duister en ondoorzichtig. De kunstenaar is dan ook niet uit op mooie beelden, hij wil de waarheid schilderen, eerlijkheid,

de duistere kanten van zijn persoonlijkheid. Duidelijk is in ieder geval dat hij daarvoor ruimte nodig heeft, want wanneer al die bewogenheid op een klein formaat wordt geperst (bijvoorbeeld de nummers 14 en 15) wordt het echt teveel van het goede.

Wanneer je als kijker besluit die duistere emoties te willen zien, zal blijken dat de schilderijen in staat zijn je aandacht helemaal

op te slorpen en je mee te voeren. Zolang er tenminste in het beeld een paar rustpunten voor je ogen zijn. In bijvoorbeeld nummer 11 is dat niet het geval. Het doek is zo vol dat het doet denken aan een op hol geslagen melkweg en die overdaad veroorzaakt dat je je er voor afsluit.

Bij de expositie wordt een video vertoond van een project dat de kunstenaar vorig jaar uitvoerde in Groningen: hij beschilderde een grote perspexwand van het voormalige videopaviljoen op het Hereplein. Volgend jaar zal Postma in Friesland een project uitvoeren. In juli en augustus zal er een schip over de Friese wateren varen waarvan hij de zeilen beschildert. Tevens is er dan een overzichtstentoonstelling van zijn werk gepland in het Fries Museum. Het voorproefje van dat alles in de Avérotoren is te zien tot 22 januari.

JOHANNA SCHUURMAN

Leeuwarder Courant, 27 december 1993

Gerriet Postma: emotie en nog eens emotie

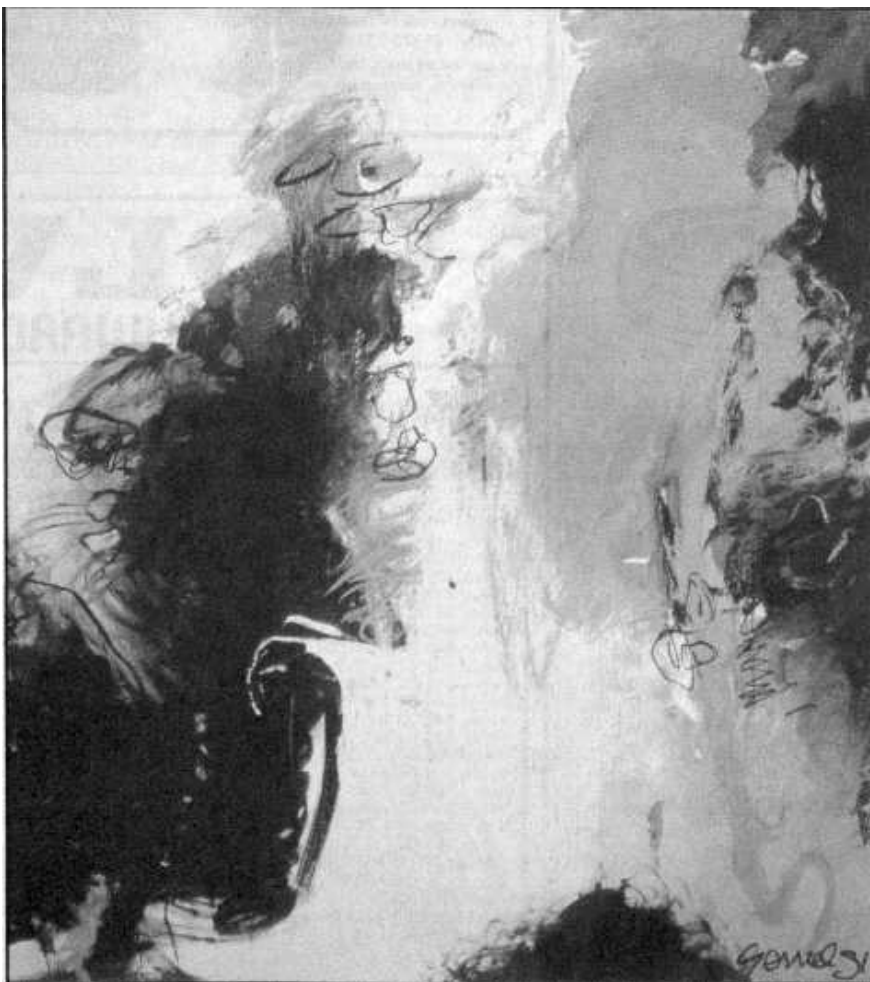
LEEWARDEN - Het 'Varend schilderij' van Gerriet Postma, dat vorige week het ruime sop koos, is een leuke zomers-tunt. Het Fries Museum en de schilder zelf komen er op een handige manier mee in de publiciteit. Artistiek gezien is het echter allemaal minder geslaagd.

Een verzameling vegen, vlekken en spat-ten in primaire kleuren levert nog niet bij voorbaat een sterke compositie op. Postma heeft duidelijk pogingen ondernomen er structuur in aan te brengen, maar dat is niet in alle opzichten gelukt. Hier wreekt zich het feit dat hij niet helemaal een totaaloverzicht kon krijgen, toen hij het zeilschilderij in een loods te Hoogezand maakte.

Niet alleen heeft Postma zich verkeken op het megadoek, het Fries Museum heeft zich verkeken op Postma. Want aan het 'Varend schilderij' is een overzichtsexpositie in het museum gekoppeld en die blinkt uit door middelmaat en epigonisme. Een museum dat van provinciewege de moderne en hedendaagse kunst in zijn portefeuille heeft gekregen, had kritischer moeten zijn.

Of proef ik in het voorwoord, dat directeur Rik Vos voor de catalogus heeft geschreven, enige twijfel-achteraf bij de keuze van Gerriet Postma? „Het museum is bezig een eigen weg te zoeken in moderne en hedendaagse kunst, een weg die gaat langs klippen en afgronden, zich haastend van experiment naar experiment. () In het zoeken naar zo'n eigen weg past ook () het werk van Gerriet Postma.” Het klinkt als een verontschuldiging: 'Sorry hoor, het is voor ons een kwestie van vallen en opstaan'.

En de plaatsing van de in Twijzelerheide geboren en in Groningen wonende Postma aan het slot van een rijtje beroemde Friese-kunstenaars-om-utens (onder meer Hans Vredeman de Vries, Cornelis Bis-schop, Laurens Alma Tadema en Gerrit Benner) kan voor mijn gevoel alleen maar

Schilderij zonder titel uit 1990 van Gerriet Postma, te zien op zijn overzichtstentoonstelling in het Fries Museum.

ironisch bedoeld zijn.

Gerriet Postma laat zich bij het schilderen drijven op zijn gemoedstoestand. Het is emotie, emotie en nog eens emotie. Dat is zowel zijn kracht als zijn zwakte. Het emotionele gevecht met de verf op het doek

zorgt voor vaart, voor een continue beweging. Intuïtie en ervaring - bij Postma ruimschoots aanwezig - houden bij zo'n proces de zaak in evenwicht. Maar het gevaar is structuurloosheid en herhaling: zijn werk van de laatste vijf jaar is inderdaad zo'n ononderbroken 'stream of con-

sciousness', waar geen einde aan lijkt te komen.

De overzichtsexpositie laat een nogal ongelijke, puur impulsieve ontwikkeling zien. Het eerste kleine schilderijtje stamt uit 1957 en laat een figuur in een straatje zien: een enigszins onheilspellend tafereel dat lichtjes aan De Chirico doet denken. Maar het op een na oudste werk, een sobere ets uit 1960, is al geheel abstract. De olieverf 'Chaos' uit 1968 is een wild schilderij met veel penseelgekras en tubegeknijp - hij zal zich pas twintig jaar later weer zo laten gaan.

In die twintig jaar ontpopt hij zich als een duidelijke Cobra-epigoon. Het zijn vrij rustige, goed overwogen composities, die soms iets van een landschap of een figuur te zien geven. Soms op poëtische wijze, zoals het donkerblauwe landschap uit 1971. De kleurvlakken zijn vaak duidelijk omgrensd, met name bij 'Dolersheem' (1975) en het door de gemeente Leek aangekochte schilderij zonder titel (1974).

Zo'n tien jaar geleden is zijn manier van schilderen minder strak geworden. De kleurvlakken worden wolkachtige vlekken. Hij durft zich meer te laten gaan en zegt de esthetiek vaarwel om alleen nog maar 'de waarheid' te schilderen. Op de achtergrond speelt zijn bewondering voor De Kooning en Baselitz mee. Zijn werk is de laatste jaren echt volwassen geworden in de zin dat het duidelijk consistentie heeft gekregen.

Maar dat neemt niet weg dat er nauwelijks eigenheid in Postma's werk zit. Appel, De Kooning en Baselitz zijn volstrekt origineel, Postma is een volstreekte navolger. Dat is op zichzelf niet erg, want daar zijn er zo veel van, en het werk heeft in zijn soort zeker z'n merites. Maar het Fries Museum, dat zelfs een complete krant aan Postma heeft gewijd, had beter moeten weten. De expositie duurt tot 29 augustus.

SIKKE DOELE

Goed, hij is in Leeuwarden geboren, maar is al een kwart eeuw ("in hart en nieren", zegt-ie zelf) stad-Groninger. Daarom is schilder Gerriet Postma er dan ook best een beetje trots op dat-ie zo prominent aanwezig is in het voormalige paleis Het Stadhoudelijk Hof in de Friese hoofdstad. Meer dan dertig werken van hem hangen er sinds een week of drie permanent én pontificaal en het à la carte restaurant in het eeuwenoude gebouw is zelfs naar hem vernoemd. De oude toegangsdeur draagt zijn fors uitgevallen handtekening.

"Zie het maar als een eerbetoon aan Postma", vertelde marketing-manager Bonita Borger van Het Stadhoudelijk Hof mij deze week toen ik met Postma een kijkje kwam nemen. "We werden geadviseerd door stad-Groninger Johan Meijerink (voorheen de Kijkbungalow, wb) en we zijn blij dat we het gedaan hebben. Het is een eerbetoon voor Postma's 40-jarige, internationale kunstenaarscarrière en we lopen daarmee ook een beetje vooruit op zijn 65e verjaardag volgend jaar."

Het is voor Gerriet Postma - ik schreef begin dit jaar over hem - tot dusver het grootste project terwijl hij met name de afgelopen jaren zijn werk toch

ook zag hangen op nationale en internationale kunstmanifestaties: Amsterdam, Hamburg, Keulen, Gent, Mannheim, München, Parijs.

De hele begane grond van het voormalige paleis hangt vol met zijn werk. Op de tweede verdieping hangt overigens werk van de eveneens uit de stad Groningen afkomstige schilderes Elly Smidt die zich voor een deel heeft laten leiden door de werkwijze van Postma. Het Stadhoudelijk Hof aan het Hofplein is op advies van Meijerink uitgegaan van contrasten. Tegen een decor van de 18e eeuw en soms vroeger (in de Gerriet-restaurantzaal is tijdens de verbouwing een opvallende muurschildering uit de 17e eeuw te voorschijn gekomen: bloemslingers met zuilen) doen de moderne schilderijen van Postma het opvallend goed. "Had ik zelf nooit gedacht", zegt de schilder er zelf van.

Het Stadhoudelijk Hof - nu geëxploiteerd door Henk Daa-men van hotel Duinoord in Zeegse - kent een rijke historie. Door de eeuwen heen vulde het paleis verschillende functies. Van woonruimte voor de Friese stadhouders (vanaf 1584!) tot onderkomen van soldaten tijdens de Franse bezetting, van weeshuis tot Latijnse School en van hospitaal tot op-

Gerriet Postma trekt (Fries) paleis binnen

■ Bonita Borger en Gerriet Postma in het eeuwenoude paleis onder twee moderne schilderijen uit de serie van ruim dertig.
©NvhN/Duncan Wijting.

slagplaats. De laatste jaren was het Hof gemeentehuis van Leeuwarden. Nu kent het - sterk gerenoveerd - hotelkamers, stadslogementen, restaurants, historische zalen én de (fraaie) trouwzaal van Leeuwarden. "Toch altijd goed voor een 500-tal huwelijksvoltrekkingen", vertelt Borger.

Postma en Meijerink vonden elkaar in het Friese project

toen de laatste werd gevraagd eens na te willen denken over een eigentijdse aankleding van het gerenoveerde paleis dat in '71 door prinses Juliana aan de gemeente Leeuwarden werd verkocht. "Ik heb er nota bene nog acht jaar als gemeente-ambtenaar (welzijnsbeleid en coördinatie stadsvernieuwing) gewerkt", vertelt Meijerink (50) die bijna vijf jaar

achtereen de bekende Kijkbungalow aan de Van der Zeestraat in de wijk Hoogkerk bestierde. "Zo'n 13.000 bezoekers en een bult publiciteit."

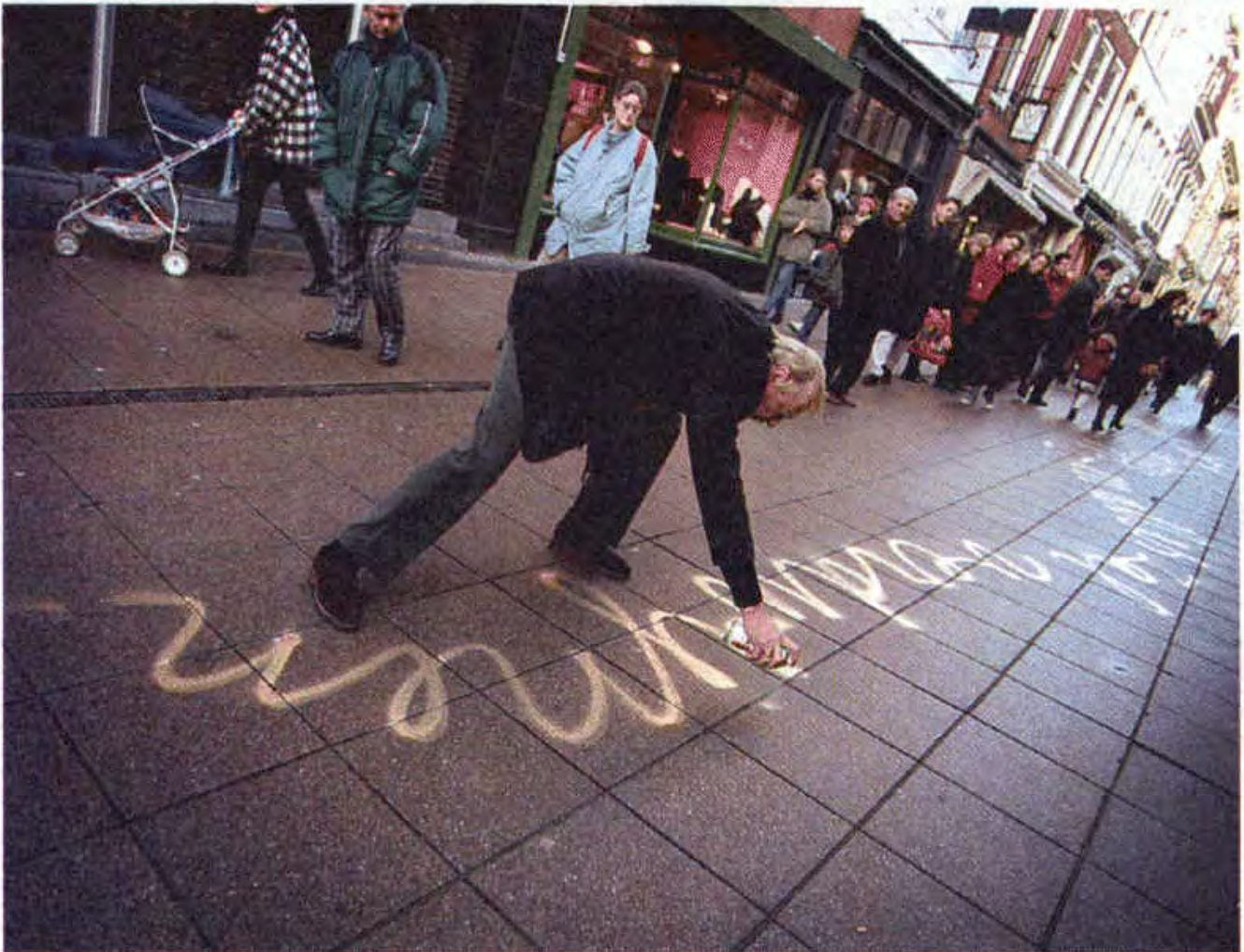
Via Henk Daamen kwam hij na jaren weer terug in het Stadhouders Hof. "Denk eens na over een bijzondere expositie, als het even kan permanent" had Daamen gezegd. Meijerink die zich met

het promoten van kunstenaars bezig houdt: "Postma is daar met zijn werk uitermate geschikt voor en je ziet hoe het uitpakt."

Gerriet Postma is nu bezig zich voor te bereiden op een grote overzichtstentoonstelling ter gelegenheid van zijn 65e verjaardag. "Ik ben al gevraagd door Den Haag en München, maar je weet dat m'n hart hier in de stad Groningen ligt. Ik ben hier verrekke graag en ik wil best volgend jaar elders een overzichtsexpositie inrichten, maar het hoofdaccent moet in de stad Groningen liggen. Er worden al besprekingen gevoerd."

Vanaf zondag is werk van Gerriet Postma en Elly Smidt - aangevuld met beelden van Hugo Hol - te zien in de etalages van de winkels aan de Zwanestraat. Simon Vinkenoog - die ook medio november de permanente expositie van Postma opende in Het Stadhouders Hof - doopt de Zwanestraat zondag zo tegen 14.00 uur om in kunststraat.

Voorzitter Wout Hamming van de winkeliers in de Zwanestraat: "Het is de bedoeling kunst wat dichterbij het publiek te brengen én natuurlijk om te laten zien dat we als winkeliers er alles aan willen doen om de Zwanestraat weer z'n oude allure mee te geven."

■ Simon Vinkenoog, dichter uit Amsterdam, brengt eigen werk aan op het plaveisel van de Zwanestraat in Groningen.
© NvhN/Wladimir van der Burgh

Zwanestraat: kunststraat voor bewegers

GRONINGEN - Een moeder sist tot haar kroost: "t Is Simon Vinkenoog." Onbegrijpende blik van haar tienerzoon. "Ja jongen, dat is voor jouw tijd geweest." Het winkelend publiek dat gistermiddag de koopzondag in de binnenstad bezocht, stuitte op de luide stem van de Amsterdamse dichter Vinkenoog (68), die de aandacht vestigde op de etalages in de Zwanestraat. Ramen op driehoog gingen open: hier was duidelijk iets aan de hand.

Het straatje tussen de Guldenstraat en de Stoeldraaiersstraat is tot het einde van dit jaar omgedoopt tot kunststraat. Vrijwel alle 30 winkels hebben schilderijen of beeldhouwwerken tussen de jurken, boeken en schoenen in de etalage gepland. En met gouden letters heeft Vinkenoog 'Al wat beweegt zal in bewe-

ging blijven' en ander eigen werk op de straat gespoten. "Graffiti eigenlijk", gaf hij toe, "een mevrouw vond al dat ik zo een slecht voorbeeld gaf."

Voor degenen die niet de moeite namen om de slingerende regels te lezen, nam Vinkenoog de microfoon ter hand. Met kunstenaar Gerriet Postma naast zich, die met een draagbaar versterkertje sjouwde, maakte de straatdichter een wandeling langs de kunstwerken en voorzag ze al improviserend van commentaar. "Hier bij Dribbel Schoenen hebben wij prachtige schilderijen van kinderen, Children's art. Die hoeven nog niet na te denken, die doen het gewoon en maken iets moois."

De kunst wat dichter bij de mensen te brengen, dat is het achterliggende idee om de werken van Elly Smidt, Hugo

Hol en Gerriet Postma in de winkelatalages te hangen. In sommige winkelruiten zijn de kunstwerken moeilijk te ontdekken tussen de uitgestalde waren. "Dat is niet erg. Dat laat juist zien dat het er bij past."

Het fenomeen Vinkenoog is vooral bekend geworden in de provo- of hippiejaren zestig, maar ('Ik ben een toegepast dichter, ik ben een kijk-mijnou dichter') is still going strong. En dat bewees hij ook in de Zwanestraat. Na het aanbrennen van de tekst op straat en winkelruiten, moest hij even in café De Beurs zitten om bij te komen. "Het valt wel tegen om voortdurend gebukt te schrijven", zei hij met bezweet gezicht.

Maar na een borrel maakte Vinkenoog, de betrokken kunstenaars in zijn kielzog, weer

de gang naar de straat. Hij zei het zelf al: 'al dat beweegt zal in beweging blijven'. "Het gedicht dat ik op straat heb geschreven heeft een filosofisch standpunt. Het gaat over het gevecht tussen de mensen die in beweging blijven en de beweginglozen."

De spraakwaterval kwam pas ten einde bij de lingeriezaak van W.G. Hamming, de voorzitter van de ondernemers in de Zwanestraat. Hij heeft samen met Postma het initiatief genomen voor de kunststraat. "We wilden als winkeliers deze straat in een positief daglicht plaatsen", aldus Hamming. "Altijd gaat het over leegstand, maar het is gewoon een erg leuke straat. Met die leegstand valt het ook erg mee." En in de paar lege panden die er zijn, hebben de schilderijen van formaat alle ruimte.

Galadiner Duchenne brengt 54.000 gulden op

Kon ik eindelijk weer eens m'n smoking aan. Daar hebben we hier in de stad Groningen helaas toch te weinig gelegenheid voor, vind ik. Met mij deden dat zondagavond zeker een honderdtal anderen, zodat we - plus de dames in het lang - met z'n tweehonderden een gezellig, maar bovenal stijlvol galadiner konden meemaken. Ik heb het over het tweede Grande Soirée Amicale pour Duchenne, een galadiner met kunstveiling in 't Familiehotel waarvan de opbrengst naar het Duchenne Parent Project ging. Aan het eind van de avond kon de totale opbrengst bekend gemaakt worden: 54.000 gulden. Opgebouwd uit 28.000 gulden uit de veiling, 6000 gulden uit donaties en de 'winst' uit het diner.

"Heel tevreden", vertelde Duchenne Parent Project-aanjager Liesbeth Vroom mij 's avonds laat. Ik heb vaker over haar geschreven. Door de spierziekte van haar zoontje Justus (7) is zij landelijk de grote gangmaakster geworden van de inzamelingsacties die moeten leiden tot breder wetenschappelijk onderzoek naar de oorzaken van de zeldzame ziekte die alleen bij jongetjes voorkomt en op jonge leeftijd de dood tot gevolg heeft.

In no-time was het organisa-

Een dronk op de goede afloop: vlnr. Edwin van Lambalgen, burgemeester Pieter van Veen (Eelde), Patrick van Velzen, Liesbeth Vroom, Ton Fagel en burgemeester Hans Ouwerkerk. ©Jaap Knigge.

tiecomité (Wim Kemperink, Frick en Annie Vroom - de ouders van Liesbeth - André Robaard en Theo Wielens) aan een vol Familiehotel gekomen. En de avond kreeg bij de voorbereidingen een extra stimulans toen de geconsulteerde kunstenaar Gerriet Postma zijn vakbroeders alarmeerde. Daardoor was er een uitstekende veiling (onder leiding van veilingmeester Geert Postma en notaris Margriet van der Poll) die veel opbracht. Werk van beeldhouwers als Anita Franken, Hugo Hol, Bert Kiewiet en Jan Steen brachten per stuk tot 7000 gulden op en Postma zelf zag zijn schildertij

voor 6800 gulden weggaan.

Culinaire topper Ton Fagel begeleidde een speciale keukenbrigade die onder leiding stond van Edwin van Lambalgen (Familiehotel) en Patrick van Velzen (Klein Paardenburg in Ouderkerk aan de Amstel). Zij brachten met z'n allen een uitgebalanceerd menu op tafel. Marco Bakker - vrijdagavond door een ongeluk tijdelijk enkele dagen in het ziekenhuis - kreeg een uitstekende vervanger in de tenor Ernst Daniël Smid. Willem Wolthuis en zijn Romanesca begeleidde hem en zorgde voor de muzikale omlijsting van de avond. Margriet Wolthuis Evenemen-

tenorganisatie tekende voor de algehele organisatie en Heins-Roggen decoratie tenslotte had gezorgd voor een opvallend smaakvolle aankleding van de grote zaal van 't Familiehotel.

En wie er allemaal waren? Met enkele uitzonderingen kwam ik het bijna complete Groningse 'circuit' tegen dat op deze manier een steentje wilde bijdragen aan een goed doel. "Het is de bedoeling volgend jaar verder te gaan", vertelde het echtpaar Vroom mij. "Het moet toch mogelijk zijn dat wetenschappelijk onderzoek tot oplossingen leidt voor deze dodelijke ziekte."

Ode aan The Voice

■ Een enorm schilderij van Frank Sinatra, gemaakt door de stad-Groninger kunstenaar Gerriet Postma, siert deze maand de Euromast in Rotterdam. Het is een bijzonder eerbetoon aan 'The Voice' en meet zes bij dertien meter. Het doek maakte vorige week al een speciale rondvlucht door het Rotterdamse luchtruim als speciaal onderdeel van een TROS-documentaire over het leven van de inmiddels 81-jarige en ernstig zieke zanger. De ode is geschilderd op een spinakerdoek dat ook wordt gebruikt voor zeilschepen. De verf is watervast, zodat wordt verwacht dat het kunstwerk zonder al te veel problemen de gehele maand in volle glorie te zien zal zijn. Gerriet Postma, die eerder onder meer een mega-schildering maakte onder de Museumbrug in de stad, is een groot bewonderaar van Frank Sinatra.

© Ingrid van Beek

Vierde expositie Kunst aan Tafel is deze week van start gegaan

Gisteren is de vierde aflevering uit een serie exposities van start gegaan die passen in het kader van Kunst aan Tafel. Decor is opnieuw de A-Taveerne aan het A-Kerkhof en dit keer wordt er werk geëxposeerd van Tony Simon (aquarellen), Don van Haren (fotografie), Sanne Venema (abstract-figuratief) en Mieke Biesma (aquarellen). Het is de bedoeling dat deze expositie enkele maanden hangt en dan wordt gevolg door een nieuwe.

Intussen heeft Gerriet Postma - hoor ik van organisator Rein Klaver - een alleraardigste bijdrage geleverd aan het project Kunst aan Tafel door de parasols op het terras van de A-Taveerne kleurrijk te beschilderen.

Gemeente Zuidhorn veilt kunst voor opknappen eigen kunstcollectie

■ F.J. Aardema, Ton de Waard en J.F. Aukema (v.l.n.r.) van de werkgroep 'gemeentelijk kunstbezit van Zuidhorn' bij een aantal te veilen BKR-schilderijen, plus het strandgezicht van Jacob Maris. © NvhN/Han de Graaf

Van onze kunstredacteur
Eric Bos

ZUIDHORN - Het is eerst even schrikken, de kunstveiling van de gemeente Zuidhorn met werk uit eigen bezit doet denken aan de Mondriaan die de gemeente Hilversum jaren geleden wilde verkopen om de financiële nood te lenigen. Onder de in Zuidhorn te veilen kunstwerken bevindt zich zelfs werk van Ploeg-kunstenaar Jan Wiegers en van Jacob Maris. Maar bij de gemeente Zuidhorn gaat het niet om 'liever geld dan kunst'. Zo wordt lang niet alles geveild, het beste werk blijft eigendom. Sterker nog, met de restauratie van sommige schilderijen was nogal wat geld gemoeid. Dat geld moet weer terugkomen uit de veiling aanstaande zaterdag van hoofdzakelijk werk

De Gemeente Zuidhorn veilt aanstaande zaterdag een groot deel van haar via de BKR verworven kunstcollectie. Die vormt een aardige doorsnee van wat Groninger kunstenaars in de jaren '70 en '80 hebben gewrocht.

dat indertijd via de Beeldende Kunstenaars Regeling (BKR) door de gemeente werd verworven.

Voor deze operatie werd F.J. Aardema gevraagd eerst een inventarisatie te maken van alle kunstwerken in bezit van de gemeente. Daarvoor moest hij alle gemeentelijke panden langs, van bejaardenhuizen tot scholen. "Dat viel niet mee", zegt hij daarover. "Want hoe sommige kunstwerken werden aangetroffen, daar kreeg je wel eens tranen van in de ogen."

De gemeente wilde niet alleen alle kunstwerken, al dan niet afkomstig uit de BKR, natrekken, er werd ook gekeken naar eventuele restauratiemogelijkheden voor sommige waardevolle, maar verwaarloosde kunstwerken. Zo trof Aardema, die deel uitmaakt van een werkgroep 'gemeentelijk kunstbezit' een schitterend landschap van Johan Dijkstra aan dat ernstig waterschade had geleden. Dat werd naar restaurateur Lammert Muller in Zuidhorn gebracht en prijkt nu in de vergaderkamer van het nieuwe, door Gunnar Daan ontworpen, gemeentehuis.

Zo'n 'vondst' van Dijkstra's landschap bij Oldehove met dreigende lucht boven een korenveld wordt niet geveild, evenmin als een mooie collectie Klompiens, een vroege Ger-

riet Postma - eveneens gerestaureerd - en prachtig werk van Els Amman, Lucas van der Pol en Henri de Wolff. Die worden gekoesterd en blijven in het bezit van het gemeentehuis. In nieuwe lijsten stralen ze vanaf de wanden en in de ruimtes van het gemeentehuis.

"Het was een hele speurtocht", vertelt Aardema. "We hebben in kelders en op zolders gezocht. Daarbij kwam niet alles boven water wat we ooit op lijsten genoteerd zagen, maar het meeste toch wel." Niet dat Aardema en cultuurambtenaar J.F. Aukema de gemeenteambtenaren ervan verdenken stiekem kunst mee naar huis te hebben genomen. "Ik denk niet dat men besef had van wat er hier en daar hing", zegt Aardema. Anders waren de beste werken wel

weggeweest en die hingen overal nog netjes op hun plaats.

Het valt te prijzen dat de gemeente Zuidhorn zo goed voor haar kunstcollectie zorgt. Met het opnieuw inlijsten en restaureren van een aantal werken was een bedrag van 20.000 gulden gemoeid. "We hopen dat door de veiling weer terug te verdienen", aldus Aukema.

De veiling in het restaurant van het gemeentehuis, waarvoor Veilinghuis Omnia uit Sappemeer zorgdraagt, bevat rijp en groen, oud en nieuw, rommel en kwaliteit. De Jan Wiegers valt wat tegen - een ets van een kraantjespot -, maar de litho van Jacob Maris (een strandgezicht) is een fraai veilingstuk. De veiling begint om 13.00 uur, de kijkdagen zijn vrijdag van 17-21 en zaterdag van 10-12 uur.

De cheque voor ambassadeur Guash Uddin, aangeboden door de stad-Groningse actievoerders Farook Choudhury (links) en Willem de Vries (rechts).

© JOS VAN LEEUWEN

Bliksemactie: 20.000 gulden

Je hebt watersnoden in verschillende gradaties: het water zoals wij dat hier de afgelopen weken hebben gekend, de vloed in Zuid-Amerika als gevolg van de orkaan Mitch en - dat is bijna vergeten - de grote overstromingen in Bangladesh. Bij die laatste ramp in Bangladesh - veel groter en massaler dan de gebruikelijke overstromingen die daar bijna elk jaar voorkomen - kwamen duizenden mensen om, worden er nog altijd mensen vermist en zijn zo'n 35 miljoen mensen (!) van huis en haard verdreven.

De bliksemactie voor het getroffen land - een kleine maand geleden in de stad Groningen en geleid door Ganga-restauranthouder Farouk Choudhury - wilde een klein steentje bijdragen. Dat is gelukt. Er werd met de verkoop van o.a. een groot schilderij van Gerriet Postma en de verzamelde winst op diners in Ganga aan de Caroliewegeen bedrag van bijna 20.000 gulden bijeengebracht.

Dat geld is vorige week in Den Haag aangeboden aan ambassadeur Guash Uddin die toezegde het onmiddellijk door te sluisen naar het rampenfonds. "Ik weet dat de stad Groningen uitstekende, zakelijke betrekkingen heeft met Bangladesh. Ik stel dit bijzonder op prijs", vertelde Uddin mij.

'Duchenne-soiree' gaat voor 70.000 gulden

Het is goed éérst het waarom nog even uit te leggen. Het Duchenne Parent Project - dat in stad en provincie Groningen gesteund wordt door De Vrienden van Duchenne - wil steun geven aan de internationale organisatie die het onderzoek naar een therapie voor spierdystrofie (de ziekte van Duchenne) wil bespoedigen. Duchenne spierdystrofie is een ziekte waarbij het gemis van één eiwit vermindert de spierkracht en afbraak van spierweefsel veroorzaakt. De ziekte komt vrijwel uitsluitend bij jongetjes voor; wereldwijd in een frequentie van 1 op 3500. De afloop staat vast: op jonge leeftijd de rolstoel en uiteindelijk de dood rond hun twintigste.

Voor de derde keer organiseert de groep vrienden en bekenden rond het echtpaar Vroom in Glimmen - wiens dochter Liesbeth een zontje heeft met de ziekte van Duchenne - een 'soiree amicale pour Duchenne' dat een bedrag moet opleveren dat aan verder wetenschappelijk onderzoek wordt besteed.

Liesbeth Vroom en zontje Justus staan in ons land symbool voor het ziekteverschijnsel. Zij behoort tot de meest opvallende bijvervaarders voor nationaal en mondiaal onderzoek naar de oorzaken van de verwoestende ziekte.

Begin '96 leverde de eerste soiree (ter gelegenheid van het 25-jarig gastheerschap van Leo Peeperkorn in De Coendersborg) een bedrag op van 54.000 gulden, anderhalf jaar later werd

André Robaard, Annie Vroom, Theo Wielens en Margriet Wolthuis (vlnr): derde soiree amicale in de stad Groningen voor de ziekte van Duchenne.

© NOORD NED. FOTOPERSBUREAU.

het in 't Familiehotel 64.000 gulden en nu streeft het kleine comité dat de derde avond voorbereidt (zaterdag 5 juni in het Gasuniegebouw) naar een batig saldo van 70.000 gulden.

De taken zijn verdeeld in het comité dat bestaat uit Theo Wielens, Annie Vroom en André Robaard, maar de ervaren organisatie-adviseur Margriet Wolthuis neemt toch het leeuwen-deel voor haar rekening.

"Eén week na het versturen van de uitnodigingen hadden we", vertelt Wolthuis, "al ruim honderd aanmeldingen binnen. Opvallend veel jonge zakenmensen die óf een tafel reserveren voor hun bedrijf óf de avond willen bijwonen en het speciale tarief van 190 gulden per stoel graag betalen. We stoppen bij 250 gasten. Het moet ook gezellig blijven."

Black tie staat er op de (fraaie)

uitnodiging en dat betekent dat ik m'n smoking weer eens uit de kast mag halen. Het programma is er naar. André Robaard: "We hebben het accent verlegd van het eten en drinken naar een avondvullend programma met diner waarbij de onderlinge contacten misschien wel het belangrijkste zijn. Het programma speelt zich dan ook af op verschillende lokaties in het Gasuniegebouw. Gasunie's facilitair

manager Frits Hoekstra doet er alles aan om het ons naar de zint te maken."

Zangeres Laura Figy, het trio van Lex Jasper, een optreden van de veelbelovende, 12-jarige cimbalist Luka, een grote veiling - onder leiding van Johan van den Hende - van kunstwerken van twaalf bekende kunstenaars (Willem Wolthuis, Annemarie de Groot, Eddie Smidt, Gerriet Postma, Niki Meijer, Jenny Klevering, Bert Kiewit, Anita Franken, Jan Steen, Hans Verschoor, Gerda Veldman en Hugo Hol), een optreden van Karin Wark (solo-harpiste van het NNO) en een tangoshow van Ina Hulshoff en Jacques Berendsen maken hun opwachting.

De onderdelen worden aan elkaar gepraat door Rob Mulder en de aankleding van de verschillende ruimten in het Gasuniegebouw is in de vertrouwde handen van John Roggen.

Theo Wielens: "We hebben veel medewerking gekregen vanuit het bedrijfsleven en van particulieren. Er is een speciale bankrekening geopend (SNS Bank 821263110 ten name van Duchenne Parent Project) en daarop komen nu ook spontaan bijdragen binnen."

Volgende week praat ik met ex-Glimmense Liesbeth Vroom die met haar aan Duchenne lijdende zoontje Justus het boegbeeld is van de Nederlandse tak van het internationale Duchenne Parent Project. Zij zal aan het eind van de avond op deze derde 'soiree amicale' een cheque in ontvangst mogen nemen.

Het organisatiecomité met Liesbeth Vroom en de cheque: vlnr. Theo Wielens, Wim Kemperink, Liesbeth Vroom en André Robaard.

© JOS SCHUURMAN

Meer dan 70.000 voor Duchenne

Een bedrag van 71.000 gulden heeft het (derde) gala-diner van het Duchenne Parent Project in het Gasunie-gebouw opgebracht. Dat is tot dusver het hoogste bedrag. Het eerste galadiner bracht 54.000 gulden op en het tweede 64.000 gulden. Zo'n 200 aanwezigen brachten het geld bijeen. Niet alleen door met hun toegangsprijs het diner met muzikale verrassingen (o.a. Laura Figy en het trio Lex Jasper) bij te wonen, maar ook door fors te bieden op kunstwerken tijdens een door Johan van Hende geleide veiling.

Een schilderij van Gerriet Postma bracht het meest op (4200 gulden) en daarna volgden o.a. een antieke Chinese dekselpot (2800 gulden), een beeld van Hugo Hol (2000 gulden), een schilderij van Jan Steen (1400 gulden), een beeld van Anita Franken (2000 gulden) en een schilderij van Annemarie de Groot (2400 gulden).

Voorzitter Liesbeth Vroom van de landelijke vereniging Duchenne Parent Project (ouders van kinderen met een dodelijke spierziekte) toonde zich zaterdagavond laat verrast. "Groningen is altijd één van de meest enthousiaste sponsoren."

Wandschildering in één dag

LEEWARDEN - In één dag een grote wandschildering van meer dan twintig vierkante meter maken: dat heeft beeldend kunstenaar Gerriet Postma uit Groningen gisteren gedaan in hotel Het Stadhouders Hof in Leeuwarden. De in Cobra-stijl werkende Postma is iemand van het grote gebaar. Hij werd door Hof-uitbater Theo Douma uitgenodigd om de schildering te maken voor de nieuwe vleugel van het hotel. Het is Postma's eerste wandschildering in Friesland. De kunstenaar werd geboren in Twijzelerheide en heeft in de jaren zestig een tijd in Leeuwarden gewoond, waar hij koffiobar De Pruttelpot in de Nieuwe Oosterstraat exploiteerde.

Foto LC/Siep van.Lingen

Samenvatting

1 Wie is Gerriet Postma

- Geboren op 30 oktober 1932 in Twijzelerheide, Friesland.
- Een hevige man, die heftige schilderijen maakt, met verfexplosies en abstracte kleurkluwens, waar figuratie in doorschemert. Een echte schilder noemt men zo iemand wel, een werker met kwast en verf.
- Een kunstenaar, die zijn levenlang zich vogelvrij heeft gevoeld en zijn eigen koers is blijven varen.

2 Ontwikkeling van de beeldend kunstenaar Gerriet Postma

- Teken en schilderen heeft Gerriet Postma van kinds af gedaan. De belangstelling voor kunst was er al vroeg.
- Ook het abstraheringsproces werd door hem al vroeg ingezet.
- Herkenbare fragmenten hebben zich heel lang gemanifesteerd in zijn werk.
- Hij is echter trouw gebleven aan 'zijn' stijl, een stijl die zijn wortels heeft in de jaren vijftig. Daar vinden we ook zijn grote helden. Nog steeds kan hij met geestdrift praten over Karel Appel of Willem de Kooning.
- N.B. En al die jaren zijn er mensen geweest die zich daardoor aangesproken hebben gevoeld, die zijn werk gekocht en verzameld hebben.

3 Hoe omschrijven kunstcritici zijn werk (stijlaanduiding)

- Kunsthistorici omschrijven het werk van Gerriet Postma als 'lyrisch-abstract', 'abstract-expressionistisch' en als 'vitalistisch'.
- Het werk wordt wel vergeleken met dat van de Cobra-schilders. Zijn schilderijen zijn explosies van kleur, intuïtief geschilderd en vol vaart. Voorstudies maakt hij niet.
- Het werk is pure emotie en onverdunde expressiedrang.
- Het is werk met een volstrekt eigen handschrift, kleurgebruik, vormbeleving. Werk ook, waarin de emotie van het maken zichtbaar is.
- In die zoektocht slaat hij telkens weer een andere weg in, om na een tijdje aftasten en uitproberen weer op zijn schreden terug te keren.

4 Uitspraken van verschillende kunstcritici en kunstrecensenten over Gerriet Postma

- Hij is een verfvirtuoos.
- Hij wil eerlijkheid schilderen.
- Hij zoekt in zijn kunst de absolute en onverbiddelijke waarheid.
- Hij schildert met verf zoals sjamanen in primitieve stammen (bij gebrek aan andere middelen) met bloed schilderden.
- Hij werkt op het scherp van de snede.
- De enige sleutel die toegang verschaft tot de essentie van zijn kunst is het gevoel; de uiteindelijke bron de pure, onvervalste en onverdunde emotie.

- Gerriet Postma is een rasecht schilderier. Elk schilderij is voor hem een ontdekkings-
tocht. Zijn enige gids is de stemming van het moment.
- Zijn schilderijen hebben daarom geen uitleg of analyse nodig, maar eisen van de kijker
een ontvankelijke, open opstelling.
- Schilderen is voor Postma een ideale manier om energie over te brengen.
- Elk kunstwerk van Gerriet Postma getuigt van zijn behoefte aan het fysieke schilderen.
Zijn schilderijen vibreren, de emotie zindert in zijn kunst en de geur van verf blijft
aanwezig, ook als de verf al lang gedroogd is.
- Gerriet Postma schildert vanuit het middenrif.
- Het artistieke gehalte van zijn kunst is gebaseerd op pure intuïtie, het vermogen te
luisteren naar de verf en te communiceren in kleuren en expressieve gebaren en op het
rotsvaste geloof in het volgen van zijn eigen instinct.
- Het gaat hem niet zo zeer om schoonheid, maar om waarachtigheid. Een goed
schilderij is een eerlijk schilderij, voortkomend uit een onverdunde drang tot expressie.
- Groot, meeslepend, monumentaal – dat is wat Gerriet Postma wil zijn. Maar nietig,
kwetsbaar en gevoelig al evenzeer. Want zonder het kleine kan het grote niet bestaan.
- Postma schildert alsof elk schilderij zijn laatste is.
- Voor Gerriet Postma is zijn atelier altijd een operatiekamer geweest. Daar snijdt hij
zichzelf open: Dat neemt niet weg dat hij met zijn werk al heel wat mensen levenslang
aan zich gebonden heeft.
- Zijn werk getuigt van oerdrift, maar kan ook een schreeuw om aandacht zijn.
De kwetsbaarheid die zich in de schilderijen openbaart, vormt de keerzijde van
de woeste gebaren. In onderlinge samenhang leggen beide eigenschappen de ziel bloot
van een kunstenaar die de moed heeft om zich in zijn werk te laten kennen.
- Er gaat kracht van uit.
- Met zijn schilderijen bereikt Postma een publiek dat veel breder is dan de vaste kring
van galeriebezoekers.
- Hij is meer dan alleen maar schilder; hij is een symbool voor het Andere Bestaan, een
verlangen om uit te stijgen boven de grijstonen van het dagelijks bestaan.
- Als het waar is dat iedere schilder eigenlijk alleen maar zelfportretten maakt, dan geldt
dat zeker voor Gerriet Postma.
- Wat hij weergeeft is zijn eigen gevoel, zijn vreugde, zijn angst en zijn pijn.
- Hij slingert zijn ziel en zaligheid op het doek. ‘Ik ben verf’, zegt Gerriet.
- In ieder schilderij laat hij iets van zichzelf achter.
- Al schilderend hoopt hij een magie op te roepen die het werk uittilt boven de pure
materie en die iets tot uitdrukking brengt dat ook voor anderen dan hemzelf betekenis
heeft.
- ‘Onrust drijft hem, hij moet verder/onstuitbaar is zijn verlangen/en niet te beteugelen
zijn levensdrift’, dichtte zijn vriend Simon Vinkenoog ooit over hem. ‘Schilderen is
gevoel en wanhoopsdaad.’
- Het werk van Gerriet Postma is een ode aan het leven, aan de energie en de harts-
tocht.

5 Uitspraken van Gerriet Postma

- ‘Een schilderij is goed, als het zindert van emotie.’
- ‘Gedrevenheid is de beste garantie voor authentieke kunst.’
- ‘Ik ben alleen maar verf.’

6 Wonen en werken in het buitenland

- Postma verliet herhaalde malen zijn stek en woonde enige tijd in Brugge en in Berlijn.
- Hij verbleef langdurig in Portugal en in Frankrijk (met name Portugal maakte indruk) en werkte o.a. in Nigeria.
- Berlijn bleek een inspirerende omgeving. (Hij leerde er onder ander Baselitz kennen.)

7 Internationale doorbraak

- De Eindhovense galerie Willy Schoots zorgde voor de internationale doorbraak door zijn werk af te vaardigen naar belangrijke buitenlandse kunstbeurzen.
- Postma's zestigste verjaardag werd luister bijgezet met drie tentoonstellingen en een lijvig boek. Zijn werk werd in de daarop volgende jaren geëxposeerd in Mannheim en München, bij Galerie Médiart in Parijs, op de Internationale Kunstmesse in Hamburg en Art Cologne in Keulen.
- Hij is inmiddels een internationaal gewaardeerd en erkend kunstenaar. Galerieën in Parijs, Barcelona, Brussel en Hamburg brengen zijn werk.
- Het maakte hem tot de meest succesvolle en internationale Friese kunstenaar van na de oorlog.

8 Megaschilderijen

- Het beschilderen van de zeilen van een groot schip betrof een idee waarmee Postma al langere tijd speelde. Een overzichtsexpositie in het Fries Museum ter gelegenheid van de zestigste verjaardag van de kunstenaar bracht de realisering dichterbij. Het schip dat ervoor werd gevonden, was de Friese Maatkast De Ideaal, een tweemaster met een zeiloppervlak van 260 vierkante meter. Postma beschilderde de zeilen aan beide zijden. Hij kwam tot de slotsom dat de schildering een opzet behoefde van grote, felgekleurde vlakken, aangezien ze van een afstand van vijftig, maar ook van vijfhonderd meter gezien zou worden. Op het vuurrode topzeil signeerde Gerriet Postma zijn ‘varende schilderij’, dat in de maanden juli en augustus van 1994, de periode van de jubileumexpositie, een tocht maakte door de Friese wateren, de Sneekweek en het Skûtsjesilen aandeed en een oversteek waagde naar Amsterdam en naar Terschelling.
- Ook maakte hij in 1994 een grote schildering aan de onderkant van de Museumbrug in de stad Groningen.
- Iets bescheidener waren de afmetingen van het metershoge schilderij dat hij maakte voor de hal van de universiteitsbibliotheek van Groningen.

- Dat Gerriet Postma met zijn ‘megaschilderijen’ naam maakte, blijkt wel uit het in de zomer van 1996 geuite verzoek van de TROS om voor Frank Sinatra, die toentertijd ziek was, een groot werk te schilderen. Postma maakte een schilderij van vijftien bij vijf meter. De TROS legde niet alleen vast hoe Postma het doek in het lokaal van een verlaten school vervaardigde, maar flimde vooral ook het spektakel er omheen. Hoe het werk door de lucht, achter een vliegtuig, werd vervoerd, vergezeld van de tekst ‘Monument voor Frank Sinatra’. Hoe het schilderij boven het hoogste gebouw van Nederland, het kantoor van verzekeringsmaatschappij Nationale Nederlanden in Rotterdam, zweefde, terwijl ‘Nederlands Sinatra’ Lee Towers het lied ‘My Way’ ten beste gaf. En hoe het werk uiteindelijk aan de Euromast werd bevestigd.

9 Het succes van Gerriet Postma

- Gerriet Postma is inmiddels 72. (30-10-2004)
- Een groot schilderij van Gerriet Postma kost op dit moment € 25.000. Die prijs geeft aan dat hij zich in de kunstwereld tot de succesvolle schilders mag rekenen.
- Het werk van de schilder is op dit moment ook in steden als Parijs, Brussel en Barcelona te koop. Postma is net terug (zomer 2004) uit Barcelona, waar een solo-tentoonstelling van zijn werk loopt. Die leverde hem uitnodigingen op voor exposities in Madrid en Istanbul.

Groningen, 30 oktober 2004

Drs. Johan L. Meijering

Het oeuvre van een verfvirtuoos

Een schilder die in staat is de vertolking van zijn diepste gevoelens over te laten aan materie, moet wel een verfvirtuoos zijn. Gerriet Postma kan gerekend worden tot de categorie pure schilders. Met krachtige gebaren en gedreven verbehandeling ontstijgt hij in zijn werk de macht van het woord. Waar woorden tekortschieten in de benadering van zijn artistieke oeuvre nemen picturale middelen het heft in handen.

In hoofdlijnen loopt de artistieke ontwikkeling in het werk van Gerriet Postma van min of meer realistische beeldtaal naar abstractexpressionistische vormen en gebarentaal. Het abstraheringsproces werd door de schilder al vroeg ingezet. 'Figuur in landschap', dat Postma in 1964 schilderde, wordt nog wel gekenmerkt door duidelijk omlinjende, autonome vormen, maar in de lichte toets en de stileringen dwaalt de schilder onmiskenbaar af van de realiteit.

In landschappen uit de periode 1970-1979 nemen abstraheringsprocessen steeds nadrukkelijker de macht over. Aanvankelijk zijn de abstrakties vooral lyrisch van toon. Sprankelende expressionistische kunst en schilderijen die somber getoonzet zijn, wisselen elkaar af. Landschappelijke elementen of andere figuratieve onderdelen zijn nog te duiden. Huizen, bomen, een verre horizon, het silhouet van een stad en menselijke figuren worden echter steeds nadrukkelijker ondergeschikt gemaakt aan emotie.

Herkenbare fragmenten hebben zich heel lang gemanifesteerd in het werk van Gerriet Postma. In schilderijen als 'Dageraad' (1980), 'Illusie' (1981) en 'Stoel' (1986) is de inspiratiebron te herleiden aan de hand van die herkenbare elementen. Ook in de serie vrouwenportretten die bij begin jaren 80 maakte, blijft de synthese van expressiedrang en herkenbaarheid gehandhaafd.

Uitsluitend de Postma-getrouwen die de ontwikkelingen in zijn oeuvre zeer nauwlettend hebben gevolgd, zullen ontdekt hebben dat de lyrische ondertoon in de loop der jaren steeds vaker overwoekerd werd door pure expressiedrang. Het proces van wikken en wegen verdween ongemerkt naar de achtergrond. Werken als 'Compositie' (1984) en 'Berlijn' (1985) worden gekenmerkt door absolute non-figuratie. Felle kleuren, grote egale kleurvelden en vormen die naast en gedeeltelijk over elkaar heen zijn gezet worden hierin gecombineerd met een handschrift dat langzaam maar zeker vrijer en ruiger wordt. Valt in 'Compositie, 1984' de opmerkelijke gesloten vorm nog op, in later werk verdwijnt ook die doordachte compositorische opbouw uit Postma's werk.

In het recente werk van Gerriet Postma hebben subtiele lyriek, weloverwogen compositie en esthetische gebaren en overwegingen plaatsgemaakt voor pure emotie en onverdunde expressiedrang. Op picturale concessies rustte aanvankelijk nog geen taboe, maar ze worden uiteindelijk doodverklaard. Het streven van de schilder is niet langer gericht op het visualiseren van schoonheid, hij wil eerlijkheid schilderen. Daarvoor

diende hij zichzelf open te breken, Dat proces verliep stapsgewijs. Alle fasen zijn in één of meerdere schilderijen terug te vinden, In zijn meest recente kunst laat Gerriet Postma zien dat eerlijkheid niet mooi of lelijk is en dat er dus geen esthetisch etiket opgeplakt kan worden. Daarvoor heeft hij niet langer herkenbare elementen als kapstok nodig.

Wie mocht denken dat de vrijheid van handelen die Postma op zichzelf veroverd heeft, het schilderen makkelijker heeft gemaakt, komt bedrogen uit, Het tegendeel is zelfs waar. Aan het schilderen van pure emoties gaat telkens weer een worsteling vooraf, die zware fysieke eisen stelt.

Wie de verf als tolk wil laten fungeren voor zijn diepste emoties, moet zichzelf kennen en vooral erkennen. Zodra zich zwarte kanten aandienen, mogen die niet verbloemd worden. Wie zijn schaduwkanten wegschildert of met een kleurrijk laagje retoucheert, valt onherroepelijk door de mand.

Gerriet Postma zoekt in zijn kunst de absolute en onverbiddelijke waarheid. Hij wil dingen niet mooier kleuren dan ze zijn. Zijn schilderijen getuigen van die instelling. Ze zijn woest, dynamisch en direkt, maar ook de keerzijde van die oerdrift klinkt door in de kwetsbaarheid van de gekozen opstelling. Wie zich laat kennen, roept reacties over zich af.

Angst, afschuw, een afwerende houding, twijfel, levensdrift, behoefte aan aandacht en erkenning, het verlangen 'gekend' te worden. Wie die gevoelens wil zien, ervaren of ondergaan, kan niet om een confrontatie met zichzelf heen. Gerriet Postma zoekt die confrontatie doelbewust. In zijn recente werk breekt hij zichzelf open. Hij schildert met verf zoals sjamanen in primitieve stammen (bij gebrek aan andere middelen) met bloed schilderden. Zijn schilderijen komen daardoor in al hun hevigheid op de kijker af.

Tussen 'Figuur in landschap' uit 1964 en de meest recente schilderijen ligt ogenschijnlijk een wereld van verschil. Het is echter de schijn die hier bedriegt. Van elk mens mag verwacht worden dat hij gedurende zijn leven niet alleen fysiek maar ook geestelijk groeit. Dat hij fouten maakt en daarvan leert. De schilderijen van Gerriet Postma reflecteren dat proces van emotionele ontwikkeling, van de groei naar durf en onvoorwaardelijke eerlijkheid.

Toen besloten werd dat er een boek moest komen over het werk van Gerriet Postma ter gelegenheid van zijn zestigste verjaardag, stelde de kunstenaar als voorwaarde dat hij niet alleen een 'mooi' boek wilde, maar vooral ook een 'eerlijk' boek. Wie al bladerend de ontwikkelingen in het oeuvre van de schilder aan zijn oog voorbij laat gaan, zal ontdekken dat de groei naar waarheid en eerlijkheid een logische en onvoorwaardelijke tegenhanger gevonden heeft in zijn schilderijen.¹⁾

Wim van der Beek, kunstrecensent

Gerriet Postma

De Friese culturele akker heeft veel interessante kunstenaars voortgebracht in de afgelopen eeuwen, veel van hen hebben te eniger tijd it Heitelân verlaten om elders hun geluk te beproeven. Een aantal van de schilders en beeldhouwers oogstte en oogst roem, zoals bijvoorbeeld Hans Vredeman de Vries in de zestiende eeuw in Praag, Jacob Adriaensz Backer in de zeventiende eeuw en Johannes Jelgerhuis in de achttiende eeuw in Amsterdam, Christoffel Bisschop en Laurens Alma Tadema in de negentiende eeuw in respectievelijk Den Haag en Londen, en in deze eeuw Gerrit Benner in Amsterdam en Auke de Vries in Rotterdam. Om maar een paar voorbeelden te noemen, terwijl het aantal goede kunstenaars dat bleef natuurlijk eindeloos veel groter was. Maar toch.

Een van die kunstenaars die vertrokken in deze eeuw was Gerriet Postma (geboren in 1932 in Twijzelerheide), naar Tolbert in 1975. Niet heel ver, maar toch uit Friesland. Of hij daar ook ontfriesde weet ik eigenlijk niet, we kennen nu een hevige man, die ook rustig kan zijn. Een hevige man, die heftige schilderijen maakt, met verfexplosies en abstracte kleurkluwens, waar figuratie in doorschemert. Een echte schilder noemt men zo iemand wel, een werker met kwast en verf. En zo iemand verdient het ook om in Friesland getoond te worden: een echte schilder in het Fries Museum.

Het museum is bezig een eigen weg te zoeken in moderne en hedendaagse kunst, een weg die gaat langs klippen en afgronden, zich haastend van experiment naar experiment. Er moet een weg worden gevonden, die accenten geeft aan de tijd in het nabije verleden, toen Thom Mercur hier nog bezig was. Een weg die hoop geeft voor de toekomst. In het zoeken naar zo'n eigen weg past ook een dubbelexpositie van het werk van Gerriet Postma: een heel keurig, met werken op zaal, een wild, met werk op het water.

Sinds het Akwadukt Fryslân bij Grou gereed is, droom ik daar onderdoorrijdend steeds van iets dat er gebeuren kan. Geen ramp maar wel iets spannends, dat opdoemt en dat onvermijdelijk is. En als dan het grote fiere schip de IDEEAL op twee juli is uitgevaren met zeilen die heftig zijn beschilderd door deze hevige kunstenaar, dan zal de reis onder het Prinses Margriet Kanaal nooit meer hetzelfde zijn. Tenminste wanneer je een tweemaster met volle zeilen hebt zien gaan, hoog in het landschap, vlak bij de zon en de wolken, geschilderd door Gerriet Postma. ²⁾

Rik Vos, directeur Fries Museum, Leeuwarden

Een zoektocht in verf

Wie met enige regelmaat het atelier van Gerriet Postma betreedt, weet dat de schilder zijn bezoekers telkens confronteert met werk dat geheel anders van sfeer en karakter is dan de werken die er stonden tijdens een vorig bezoek. Sprankelende doeken, uitgevoerd in felle kleurvlakken, kunnen enkele weken later hebben plaats gemaakt voor schilderijen die zijn opgebouwd uit grote donkere vlakken en een dreigende indruk maken.

Eén van de weinige konstanten in het oeuvre van Postma is misschien wel het royale gebruik van verf. Deze is laag over laag aangebracht, direct uit de tube geknepen, of met forse streken op het doek gezet. Zelfs al zijn er geen doeken in zijn atelier, dan vormen de spatten rode, gele, groene, blauwe, bruine, okerkleurige, witte en zwarte verf een weerspiegeling van zijn activiteiten.

Het oeuvre van Gerriet Postma (1932, Twijzelerheide in Friesland) is moeilijk te typeren. Het kan misschien het beste worden beschouwd als een zoektocht in verf. Mogelijkheden worden uitgetoet, weer losgelaten, en vervolgens vanuit een ander perspectief weer opgepakt. De meest recente doeken van Gerriet Postma zijn vrouwenfiguren, die uit de verf opdoemen. De in wit opgezette figuren zijn omgeven door kleurvlakken in combinaties van geel, groen, roze, en blauwige tinten. De werken zijn lichter dan de doeken die Postma enige weken eerder maakte. Deze zijn vrijwel volledig in zwart en wit uitgevoerd. Laag over laag, streek na streek, is de zwarte en witte verf, vaak direct uit de tube, aangebracht. In tegenstelling tot de iets later onstane doeken is er geen enkel herkenbaar element te ontdekken. De blik van de beschouwer vindt nergens houvast. Hij blijft dwarrelen in de wereld van de zwarte en witte verf.

Gerriet Postma balanceert vaak op de rand van abstractie. Veel van zijn schilderijen bestaan louter uit verf en kleur. In andere doeken zijn herkenbare elementen verwerkt. Vaak zijn dit menselijke figuren, vogels of landschappen. Deze thema's duiken met enige tussenpozen op in zijn werk. Hoewel ze vrijwel altijd opgaan in de kleurvlakken en de structuur van de verflaag en ze als zodanig niet erg duidelijk herkenbaar zijn, vormen ze de kern van het werk. Ze houden de voorstelling als het ware bijeen. De volledig abstracte doeken zijn chaotischer van aard. Soms vindt de blik van de beschouwer nog enig houvast door de compositie van vlakken.

Andere keren blijft de blik van de beschouwer heen en weer schieten langs de verf-streken op het beeldvlak. De chaos op de doeken lijkt groot. Toch wordt hij heel precies door Postma gecontroleerd. De kleuren, verf-streken en vlakken houden elkaar precies in evenwicht en de blik van de beschouwer wordt binnen het beeldvlak gehouden. Met name in de eerder genoemde grote doeken, waarin de witte en zwarte verf over elkaar geplaatst is, voert Postma de chaos heel ver door. Hij werkt op het scherp van de snede. Door de juiste plaatsing van enkele kleurtoetsen worden de doeken in evenwicht gehouden. In andere -eerdere- doeken spelen vlakken een grote rol.

Vaak zijn er aan de zijkant van het doek donkere vlakken over en naast elkaar geschilderd. In het midden van het doek ontstaat er een chaos. De verf is in strepen, stippen en vlakjes aangebracht. De werken maken een dreigende indruk en hebben door de over elkaar geplaatste vlakken een enorme dieptewerking. Ze vormen een universum op zich. In de jaren zeventig maakte Postma wel voorstellingen die zijn opgebouwd uit duidelijk aangegeven vormen met een landschap of fantasiewezen als onderwerp.

Ook zijn er werken, waarin vormen en vlakken nauwelijks meer een rol spelen, en waarin het ook niet gaat om een chaotische structuur. In deze werken speelt de huid van het doek een belangrijke rol. Lagen verf in één kleur, meestal bruin of groen en blauw, zijn over elkaar geschilderd. Het onderwerp, vaak vrouwen, doemt uit de lagen op doordat er net een iets andere tint is gebruikt, of een enkele contourlijn is aangegeven. De huid van de doeken is dik en korrelig.

Ook maakte Postma tere en ingetogen, vormeloze voorstellingen in diverse blauwe en groene tinten, die heel dun zijn aangebracht en herinneren aan een landschap. Het thema landschap keert regelmatig terug in zijn werk. Naast de tere blauwe landschappen uit de begin jaren zeventig, maar ook uit de jaren tachtig, zijn er in hoekige vormen en in bruine tinten geschilderde landschappen, en in vette verfstreken en in felle kleuren opgezette doeken. Land en horizon onderscheiden zich van elkaar door een verschil in tint of kleur en door de plaatsing van de verf in een andere richting en in een andere toets. De doeken die geïnspireerd zijn op de Mont Ventoux (Frankrijk), zijn losser geschilderd, met meer wit, maar met in het centrum enkele zeer pregnante vormen.

Sommige landschappen vormen een herinnering aan een plek waar de schilder gewerkt heeft, zoals in Frankrijk in de Provence. Ook naar aanleiding van zijn verblijven in Portugal, eind jaren tachtig, zijn reeksen doeken gemaakt. De groep werken die in deze jaren is ontstaan, vormt een markant moment in zijn oeuvre. Niet zozeer het Portugese landschap heeft hem geïnspireerd, maar de vriendelijkheid van de bevolking, de muziek en de stiere- en hanengevechten hebben op hem een enorme indruk achtergelaten en hebben een weerslag gekregen in zijn werk. De doeken die in die periode zijn ontstaan, zijn groot. Door het gebruik van rode en zwarte verf, die in zwierige bewegingen op het doek is aangebracht en verwijst naar de stierengevechten, hebben de schilderijen een dramatische lading. Dreigend, zoals zoveel ander werk, zijn ze allerminst. De werken zijn open van karakter, de vlakken zijn groot en er zijn lege ruimtes op de doeken. Dit in tegenstelling tot het meeste werk, waarin geen plekje onbenut is gelaten.

Over het algemeen is het werk van Postma zeer in het oog springend door de kleuren, de formaten, en de expressiviteit. Soms ook zijn zijn werken zeer ingetogen, zoals bijvoorbeeld de landschappen in blauwe en groene tinten.

Ook in zijn tekeningen laat Postma zich van een heel andere kant zien. Deze zijn buitengewoon gevoelig en ingetogen van karakter. In enkele lijnen plaatst Postma op

een klein stukje papier twee figuren in beweging, een insect of een compositie. Net als in zijn schilderwerk zijn de onderwerpen niet direct herkenbaar, maar doemen ze langzaam op uit de lijnen en vegen zwarte inkt.

Hoewel volledig anders van sfeer, zijn de tekeningen van Gerriet Postma goed te vergelijken met zijn schilderijen. Ze vormen een vrij directe weerslag van zijn emoties en stemmingen. Deze directe manier van werken veroorzaakt ook de diversiteit in stijlen en sferen in het oeuvre van Gerrie Postma. Deze is niet het gevolg van een programmatische keuze, maar veeleer een weerslag van zijn gemoedstoestanden. Ook invloeden van buitenaf zijn daarbij van betekenis. Of het nu gaat om een landschap, de sfeer van een omgeving, een ontmoeting of de confrontatie met kunst van mensen met wie hij affiniteit heeft (De Kooning, werk van Cobra-schilders, Pollock, Baselitz e.a.), Postma zuigt de ervaringen op en vertaalt ze, gedreven door emotie en onrust, in verf of inkt.³⁾

Saskia Bak

Wie is Gerriet Postma?

Gerriet Postma werd op 30 oktober 1932 geboren te Twijzelerheide. Zijn jeugd werd gekenmerkt door onrust. Samen met zijn moeder zwierf hij veel, en toen zijn moeder trouwde voelde hij zich thuis niet op zijn plaats en trok veel naar buiten. Tijdens zijn jeugd tekende hij en op vijftienjarige leeftijd, ging hij in Leeuwarden een avondopleiding tekenen en schilderen volgen. In de Friese hoofdstad ontdekte hij de moderne kunst. Hij kwam in aanraking met schilders als Benner, Elzinga, Popma en de graficus Jan Strooisma en in het Prinsessehof zag hij werk van Cobra-schilders; gebeurtenissen die voor Gerriet Postma de doorslag gaven in zijn beslissing om te willen schilderen. Gerriet Postma voorzag in die periode in zijn bestaan als bouwvakker, als ontwerper van interieurs van horecagelegenheden en als café-eigenaar. In Leeuwarden begon hij de koffieshop de Pruttelpot, in Meppel blies hij twee zaken nieuw leven in en in Groningen was hij de man achter Quasimodo, een spraakmakend ‘politiek’ café. In 1975 verhuisde hij samen met zijn vrouw Dirkje Ysbrandy (Duk) en zijn kinderen Lotte en Robert naar een boerderij in Tolbert, die hij de naam ‘Dolersheem’ gaf. Pas vanaf die tijd kreeg Postma de gelegenheid zich meer aan het schilderen te wijden. Naast het schilderen ontwikkelde Postma tal van andere activiteiten. Hij maakte van ‘Dolersheem’ een cultureel centrum, waar exposities, lezingen en literaire manifestaties werden georganiseerd. Dichters als Simon Vinkenoog, Leo Vroman, Bert Schierbeek, Lucebert en Rutger Kopland traden in Tolbert op. Daarnaast maakte hij een reis naar Nigeria, waar hij in opdracht van een Nederlandse fabrikant wandschilderingen maakte. In Tolbert verslechterde de relatie met Duk en eind jaren zeventig gingen ze uit elkaar. Duk stierf in 1981 als gevolg van een ziekte. Er brak toen voor Postma een onrustige periode aan. Postma verliet herhaalde malen zijn stek en woonde enige tijd in Brugge en in Berlijn. Eind jaren tachtig werd het rustiger voor hem. Hij ontmoette Elly Smidt en samen trokken zij enkele maanden per jaar naar het buitenland om daar in alle rust te kunnen werken. Ze verbleven in Portugal en in Frankrijk. Zijn boerderij in Tolbert heeft Postma in 1990 moeten verlaten in verband met uitbreidingsplannen van de Gemeente Leek. De schilder woont en werkt momenteel in Groningen. ⁴⁾

Saskia Bak

Een rasecht schildersdier

Wie recht wil doen aan de intenties van beeldend kunstenaar Gerriet Postma, kan dat uitsluitend door te kiezen voor een gevoelsmatige benadering. De enige sleutel die toegang verschaft tot de essentie van zijn kunst is het gevoel. Dat kan ook bijna niet anders, want de schilder uit Groningen maakt deel uit van de lichter pure abstracte schilders. Hij stort zich met hart en ziel in het avontuur dat schilderen heet. Hij gaat niet te werk volgens een vooropgezet plan en werkt dus ook niet naar vooraf bepaalde uitkomsten toe. Om die redenen is het dan ook zinloos zijn schilderkunst achteraf alsnog analytisch te benaderen. Natuurlijk is het mogelijk een poging te ondernemen vormen en kleuren te herleiden, maar wie die activiteit onderneemt, moet weten dat bij voorbaat vast staat dat de uiteindelijke bron de pure, onvervalste en onverdunde emotie is.

Gerriet Postma is een rasecht schilderdier. Elk schilderij is voor hem een ontdekkings-tocht. Zijn enige gids is de stemming van het moment. En het enige criterium dat bepalend is voor de goedkeuring die de schilder na het voltooiën van een schilderij al dan niet aan het eindresultaat toekent, is de mate waarin hij geslaagd is in zijn streven naar een oprechte verbeelding van zijn emoties.

Een schilderij is in deze optiek niets meer of minder dan een belevenis, een ervaring. En het proces dat tot een geslaagd doek leidt, is altijd verbonden met een onverwoestbare vrijheidsdrang. Het handschrift van Postma getuigt van nooit aflatende dadendrang. Hoewel de vrijheid veel gezichten heeft, slaagt Postma erin aan dit begrip een universele beeldtaal te verbinden. Zijn schilderijen hebben daarom geen uitleg of analyse nodig, maar eisen van de kijker een ontvankelijke, open opstelling. De onbevangenheid en geestdrift van de schilder komen alleen over als de kijker het schilderij wil zien als een belevenis.

De werkdrijf en de stuwkracht van de schilder komen in zijn kunst in krachtige gebaren terug. Schilderen is voor Postma een ideale manier om energie over te brengen. Voor hem is schilderen gelijkwaardig aan actie en aan het leven zelf. Toch is er meer aan de hand dan alleen action-painting. Bij vlagen kan Gerriet Postma bijna ingetogen schilderijen afleveren die naadloos aansluiten bij de keerzijde van een medaille. In ander werk is sprake van een optimale vertaling van vitaliteit, levenslust, de drang en innerlijke behoefte van de schilder om zich in pure kleuren en gebaren te manifesteren.

Gerriet Postma verwerpt elke verfijning achteraf. Hij behoort niet tot de lyrisch-abstracte schilders die dagenlang allerlei verfijningen aanbrengen om het gevoel zo genuanceerd mogelijk voor het voetlicht te brengen. Gerriet Postma is te onrustig voor zo'n werkwijze. Wanneer hij niet tevreden is over de einduitkomst van het fysieke schilderen, begint hij liever aan een nieuw kunstwerk dan zich op het slappe koord van de 'nuanceringen achteraf' te begeven. Het zal duidelijk zijn: elk kunstwerk van Gerriet

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Postma getuigt van zijn behoefte aan het fysieke schilderen. Zijn schilderijen vibreren, de emotie zindert in zijn kunst en de geur van verf blijft aanwezig, ook als de verf al lang gedroogd is.

Gerriet Postma schildert vanuit het middenrif. Het scheppingsproces is voor hem een lijfelijke bezigheid. Hij is één met de materie die zijn persoonlijkheid letterlijk en figuurlijk in geuren en kleuren vertaalt. Met forse gebaren ontaardt de schilder zich. Hij laat zich meeslepen door zijn stemming en door de dialoog die al schilderend ontstaat. De schilder en het schilderij communiceren met elkaar, reageren op elkaar. Een krachtige penseelstreek, een onverwacht gebaar, een verrassende kleur of een onverwacht effect lokt onherroepelijk een reactie uit van de schilder. Hij loopt niet vooruit op het eindresultaat, maar toont zich bereid al schilderend te luisteren naar het schilderij. Uit de wisselwerking die zodoende ontstaat tussen de kunstenaar en de materie groeit bijna vanzelfsprekend het eindresultaat. In dit verband wordt duidelijk wat Postma bedoelt met zijn statement 'Ik ben verf'. Het artistieke gehalte van zijn kunst is gebaseerd op pure intuïtie, het vermogen te luisteren naar de verf en te communiceren in kleuren en expressieve gebaren en op het rotsvaste geloof in het volgen van zijn eigen instinct.

Het kan niet anders of het eindresultaat van dit scheppingsproces wordt getoetst aan geloofwaardigheid. Een schilderij is goed, als het eerlijk en geloofwaardig overkomt, als het een afsplitsing is van de persoonlijkheid van de maker en als het de kijker uitdaagt, beweegt, een gevoel van vrijheid of energie bezorgt, kortom: als het zindert van emotie. Dit houdt niet in dat elk schilderij een explosie is. Beheerste, ingetogen beeldtaal komt geregeld terug als tegenhanger van meer extraverte schilderkunst. Postma is in dit opzicht een authentieke vertegenwoordiger van de informele schilderkunst. Zijn abstracte lyriek kan zowel dynamisch, heftig en lijfelijk als zoekend en tastend zijn. In alle gevallen is het eindresultaat voortgekomen uit authentiek handelen en uit een bloedband met de materie.⁵⁾

Wim van der Beek, kunstrecensent

Gerriet Postma 65

Wie in Nederland na een werkzaam leven de 65-jarige leeftijd bereikt, gaat doorgaans met pensioen. Tenminste, als niet al eerder de regeling van de vervroegde uittreding in werking is gegaan. Vijfenzestig of daaromtrent staat zo ongeveer gelijk aan ‘het wat rustiger aan doen, bedaagd en bedachtzaam, terugkijkend op een meer of minder druk en bezig leven’. Zo niet voor Gerriet Postma. De kunstenaar wordt één dezer dagen 65 jaar – een feit dat met dit boekwerk wordt gevierd. Maar Postma wekt niet de indruk op zijn lauweren te willen gaan rusten. Integendeel. Hij werkt nog altijd als een bezetene, koortsachtig op zoek naar dat ene ultieme schilderij. Hoewel de fysieke inspanning van het ‘schilderen van het grote gebaar’ hem de laatste tijd wel wat zwaarder valt dan in de jaren voorheen, gaat hij door. Op zijn eigen, eenzame weg. Eenvoudig was die niet altijd, eerder lastig begaanbaar en vol struikelblokken. Maar niet voor niets luidt één van Postma’s leuzen: ‘De mooiste bloemen bloeien op de mestvaalt’.

Gerriet Postma werd geboren in Twijzelerheide, gelegen in de Friese Wouden, een gebied dat eens een toevluchtsoord was voor zwervers, woonwagenbewoners en ander ‘ongeregeld’. Het leven was vol avontuur, maar ook een harde leerschool. De jonge Gerriet zocht zijn heil buitenshuis, zwierf veelvuldig door de velden. Daarnaast vormde het tekenen een toevluchtsoord. Al van kindsbeen af tekende Gerriet Postma graag en goed. Toch volgde er op de puberjaren geen kunstacademie, maar de MTS en een betrekking in de bouw. Alleen... het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Postma besloot in Leeuwarden teken- en schilderlessen te gaan volgen.

De schilders van Cobra – dat was nog eens wat. Gerriet Postma maakte kennis met hun werk op een tentoonstelling in Museum het Princessehof in Leeuwarden. Al begreep hij er, als jongen van een jaar of zestien, niet veel van, de schilderijen grepen hem bij zijn lurven. Een werk van Karel Appel, vurig rood en met stukken wrakhout en een kurk erin verwerkt, maakte in het bijzonder indruk. Weliswaar penseelde Postma destijds zelf vooral landschapjes, de abstracte kwaststreken vol vuur en expressie maakten een groot gevoel van verbondenheid bij hem los. Ook zo’n soort kunstenaar worden, wist Postma in zijn jeugdige overmoed, was zijn lotsbestemming. En als voorschot op de toekomst reisde hij, achttien jaar oud, op een heuse Harley Davidson, naar wat toen als het mekka van de moderne kunst gold: Parijs.

Parijs was een spannend avontuur; het echte leven bleek zo anders. Een huwelijk, kinderen, tussentijdse baantjes bij een benzinepomp of in de bouw, wisselend succes in het caféwezen, werk in opdracht voor decors en interieurs. Voortdurend werd er verhuisd naar weer een andere plaats. Maar in een boerderij in het Groninger dorp Tolbert vond Postma’s rusteloze geest een tijdelijke thuishaven. Het gevoel van affiniteit met Cobra kreeg er een zekere diepgang, doordat de nauw met Cobra verbonden dichters van de Vijftigersgroep de boerderij in het Noorden wisten te vinden.

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Dolersheem werd met zijn literaire avonden en aanverwante activiteiten een begrip. Johnny the Selfkicker wekte er zijn Magistraal, stralende zon tot leven.¹ Ook Lucebert verzorgde menige avond. Simon Vinkenoog was er kind aan huis en in zijn kielzog kwam Bert Schierbeek, mits de jenever klaar stond.

Na alle gesappel nam het kunstenaarschap van Gerriet Postma in Tolbert volwassen contouren aan. Het ontwikkelde zich langs geleidelijke weg, in een betrekkelijke anonimiteit. Lange tijd lag het landschap aan de basis van zijn scheppen, maar steeds nadrukkelijker zet abstrahering de toon naar een vrijere, veeleer expressionistische manier van werken. Felle kleuren, grote, egale kleurvelden en vormen die naast en gedeeltelijk ook over elkaar heen zijn gezet, gaan samen met een handschrift dat gaandeweg opener en persoonlijker wordt.

Ook aan Dolersheem kwam een eind. In 1990 viel het doek, toen de gemeente Leek, waar Tolbert toe behoort, besloot op de plek van de boerderij woningen te bouwen. Postma ging naar Groningen, een terugkeer naar de stad waar hij haast drie decennia eerder het spraakmakende café Quasimodo dreef.

Gerriet Postma heeft zich met hand en tand tegen het gedwongen vertrek uit Tolbert verzet. Achteraf beschouwd is de overstap naar Groningen echter een gelukkige geweest, een verandering die Postma's kunstenaarschap in een stroomversnelling bracht. Dat de kwaliteit van zijn kunst met rasse schreden vooruit ging, bleef niet onopgemerkt. Ook kunstliefhebbers en galeriehouders buiten het Noorden toonden zich geïnteresseerd. Postma's zestigste verjaardag werd luister bijgezet met drie tentoonstellingen en een lijvig boek.² Zijn werk werd in de daarop volgende jaren geëxposeerd in Mannheim en München, bij Galerie Médiart in Parijs, op de Internationale Kunstmesse in Hamburg en Art Cologne in Keulen. Er is zelfs een café-restaurant speciaal aan Postma's kunst gewijd. De eeuwenoude toegangsdeur van Het Stadhouders Hof in Leeuwarden, ooit als koninklijk paleis gebouwd, draagt zijn signatuur en in het naar Gerriet Postma vernoemde à la carte-restaurant hangen meer dan dertig schilderijen van zijn hand.

'Ik ben alleen maar verf', zo luidt een lijfspreuk van Gerriet Postma. En zo is het. Postma legt zijn ziel en zaligheid in het schilderen. Het gaat hem niet zo zeer om schoonheid, maar om waarachtigheid. Een goed schilderij is een eerlijk schilderij, voortkomend uit een onverdunde drang tot expressie. En dat betekent dat niet alleen het opladen van vaart en voortvarendheid, maar ook het openstaan voor de zwarte kanten van het leven, voor de schaduwzijde die kwetsbaar maakt. Langzaam maar zeker heeft Postma zichzelf opengebrouwen, is hij in zijn schilderijen vrijer geworden. Maar er is meer. Postma's wijze van werken spreekt niet alleen van de allerindividueelste expressie van een allerindividueelste emotie, maar ook van een zoektocht. Naar het geheim achter de materie, naar het effect van verschillende lagen verf over elkaar, naar spanning versus evenwicht.

In die zoektocht slaat Postma telkens weer een andere weg in, om na een tijdje aftasten en uitproberen weer op zijn schreden terug te keren. Zo ontstaan afwisselend reeksen van heel fel gekleurde schilderijen, doeken vol dramatiek en dreiging, zwaar getoonzet met veel rood of veel zwart, en 'blondere' werken met een grotere nadruk op lyriek. Heel af en toe is er in het werk van Gerriet Postma nog een - summiere - verwijzing naar de zichtbare werkelijkheid. Naar onderwerpen als insekten, vrouwen, het meedogenloze drama van het stierengevecht. En hoewel veel schilderijen volstrekt non-figuratief zijn, kennen ze soms toch nog een soort van landschappelijke ondertoon, als een spoor van vroeger, toen het landschap voor Postma een belangrijk thema was. De perioden van wonen en werken in Frankrijk en Portugal zullen in die zin zeker van betekenis zijn geweest.³ Niet zozeer vanwege de vreemde cultuur of het andere licht, maar eerder vanwege de sfeer, de overweldigende natuur. Vooral Portugal maakte indruk, in het bijzonder de wijze waarop een af en aan rollende oceaan er de kust geselt. Een gebeuk als van kanonschoten, een en al schuim.

Ook na zijn zestigste bleek Gerriet Postma wel in voor iets nieuws. Zeker wanneer dat een serieuze ondertoon heeft. In de afgelopen jaren deden zich een aantal van die 'gelegenheden' voor. De opmaat werd in 1992 gegeven met het beschilderen van een paneel van plexiglas, twaalf bij twee meter groot, in het voormalige videopaviljoen op het Hereplein in Groningen.⁴ Het plexiglas vormde een weerslag van de transparantie van het paviljoen, de werkwijze in zekere zin een verlate uitwerking van het eens zo vurig bepleitte idee het volk bij kunst te betrekken. Want Postma werkte dit keer niet in de beslotenheid van het atelier, maar in het openbaar, in de gekantelde, glazen doos die de Zwitsers-Franse architect Bernard Tschunni in 1990 ontwierp voor de manifestatie 'What a Wonderful World!', overgeleverd aan de blikken van nieuwsgierige passanten.⁵ Dichter en vriend Simon Vinkenoog stond hem bij.

Met het plexiglas paneel had Gerriet Postma de smaak te pakken gekregen. Een volgende project wachtte, van een schaal waarbij de vorige activiteit slechts kruimelwerk was. Het beschilderen van de zeilen van een groot schip betrof een idee waarmee Postma al langere tijd speelde. Een overzichtsexpositie in het Fries Museum ter gelegenheid van de zestigste verjaardag van de kunstenaar bracht de realisering dichterbij. Het schip dat ervoor werd gevonden, was de Friese Maatkast De Ideaal, een tweemaster met een zeiloppervlak van 260 vierkante meter. Postma beschilderde de zeilen aan beide zijden, geassisteerd door enkele kunstacademiestudenten. Hij spreidde de enorme doeken een voor een uit op de vloer van een scheepsloods in Hoogezand en bewerkte ze met roller en kwast.

Lastig bleek 't om het totaalbeeld over het werk te behouden. Nu en dan werden de zeilen met behulp van een kraan uitgehangen. Ook beklom de kunstenaar wel een hoge steiger om, met knikkende knieën, zijn werk van een afstand te kunnen beschouwen. Daarbij hield hij voor ogen hoe een en ander over zou komen tegen een

telkens wisselend decor van water, weilanden en wolkenluchten, van dorpen, stadjes en een strakblauwe of loodgrijze hemel. Postma kwam tot de slotsom dat de schildering een opzet behoeft van grote, felgekleurde vlakken, aangezien ze van een afstand van vijftig, maar ook van vijfhonderd meter gezien zou worden. Aan de andere kant streefde hij toch ook naar een zekere losheid. Het zeildoek moest, vond Postma, worden getransformeerd tot een schilderij, niet tot een decor. De oplossing werd gevonden in stevige, maar beweeglijke toets, getoonzet in rood, wit, geel, blauw, groen, zwart en roze. Op het vuurrode topzeil signeerde Gerriet Postma zijn ‘varende schilderij’, dat in de maanden juli en augustus van 1994, de periode van de jubileumexpositie, een tocht maakte door de Friese wateren, de Sneekweek en het Skûtsjesilen aandeed en een oversteek waagde naar Amsterdam en naar Terschelling.⁶

Met een grote schildering onder de Museumbrug in de stad Groningen ging eveneens een lang gekoesterde wens in vervulling. Fantastisch leek het Postma dat, wanneer er een schip aankomt en de brug opengaat, er tegen het decor van de stad een groot abstract schilderij opdoemt.

Een schildering onder een brug is geen sinecure. Toen Ypke Gietema, destijds spraakmakend wethouder van cultuur en ruimtelijke ordening, de Cultuurprijs van 1992 van de gemeente Groningen kreeg en het geldbedrag voor Postma’s plan bestemde, betekende dat een eerste stap in de realisering van het idee. Om vervolgens alle hindernissen te kunnen nemen, werden een ingenieursbureau en een verffabriek ingeschakeld.

Op 31 augustus 1994 was het dan eindelijk zover; de Museumbrug ging open en voor de eerste keer werden de wachtenden getrakteerd op een doek van acht bij twaalf meter met abstract-expressionistische schilderijen in een voornamelijk rode tinten als knipoog naar de links georiënteerde wethouder Gietema. En daarbij bleef het niet. Het Centrum Beeldende Kunst (CBK) in Groningen nam het initiatief van Gerriet Postma over en vatte het idee op om de onderzijde van de belangrijkste bruggen van de stad voor beeldende kunst te bestemmen. Inmiddels zijn nog vier bruggen onder handen genomen, onder meer door fotograaf Romke Boonstra en door de Belgische kunstenaar Wim Delvoye.⁷ Met het schilderij onder de Museumbrug liep het overigens niet zo goed af. Begin juli 1997 bleek het doek door onbekenden aan flarden te zijn gesneden.

Dat Gerriet Postma met zijn ‘megaschilderijen’ naam maakte, blijkt wel uit het in de zomer van 1996 geuite verzoek van de TROS om voor Frank Sinatra, die toentertijd ziek was, een groot werk te schilderen. Postma maakte een schilderij van vijftien bij vijf meter. De TROS legde niet alleen vast hoe Postma het doek in het lokaal van een verlaten school vervaardigde, maar flimde vooral ook het spektakel er omheen. Hoe het werk door de lucht, achter een vliegtuig, werd vervoerd, vergezeld van de tekst ‘Monument voor Frank Sinatra’. Hoe het schilderij boven het hoogste gebouw van Nederland, het kantoor van verzekeringsmaatschappij Nationale Nederlanden in Rotterdam, zweefde, terwijl ‘Nederlands Sinatra’ Lee Towers het lied ‘My Way’ ten beste

gaf. En hoe het werk uiteindelijk aan de Euromast werd bevestigd.⁸

Gerriet Postma houdt van groot. Van groot, groter, grootst. Voor een paar vierkante meter meer of minder draait hij zijn hand niet om.

Postma is de man van de grote stappen, de grote mond, het grote gebaar. Maar binnen dat grote gebaar valt het kleine en het subtiele te bespeuren. Tegenover de forse penseelstreek is er de tere, vluchtige toets, in een universum van lagen en lijnen. Dat behoedzame en aftastende komt vooral ook tot uiting in de tekeningen van Gerriet Postma.

Die tonen zijn sensibiliteit in alle eenvoud en puurheid.

Groots, meeslepend, monumentaal – dat is wat Gerriet Postma wil zijn. Maar nietig, kwetsbaar en gevoelig al evenzeer. Want zonder het kleine kan het grote niet bestaan.⁹

Herma Hekkema

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Noten

- 1 'Magistraal stralende zon' is een van de bekendste gedichten van Johnny van Doorn alias Johnny the Selfcicker.
- 2 Wim van der Beek en Simon Vinkenoog, 'Gerriet Postma - Wie de liefde wil, krijgt ook de pijn', Eindhoven 1992.
Genoemde tentoonstellingen hadden plaats in Galerie Katuin (Groningen), Galerie Kooring (Amsterdam) en Galerie Bonnard (Nuenen).
- 3 In 1988, 1989 en 1990 brachten Postma en zijn vriendin enkele maanden in het midden van Portugal door, waar ze een huis met atelierruimte huurden en werkten als nooit tevoren. In 1991 werd de koers verlegd naar het Franse Onlay in het Parc Regional du Morvan, waar ze als vrienden van een Noors-Amerikaans kunstenaarschtpaar werden onthaald in het schilderachtige Château de Lesvault.
- 4 Het schilderij op plexiglas werd aangekocht door de Christelijke Woningstichting Patrimonium in Groningen en hangt nu in de hal van het tot wooncomplex verbouwde pakhuis Albion aan de Noorderhaven. Postma vervaardigde ook een muurschildering van drie bij veertien meter in de bedrijfskantine van de woningbouwvereniging.
- 5 'What a Wondertul World!' was een manifestatie ter gelegenheid van het 950-jarige bestaan van de stad Groningen in het kader waarvan videoclips als een vorm van kunst werden vertoond in daartoe door internationaal befaamde architecten ontworpen paviljoens.
- 6 Van het 'varende schilderij' werd een documentaire gemaakt, die zowel het voltooide kunstwerk als de eerste voorbereidingen in het atelier en de Hoogezandster loods in beeld brengt. 'Varend Schilderij' werd door de NOB in opdracht van de AVRO en Philips gemaakt (25 minuten).
- 7 Het tegelpatroon van Delvoye onder de fietsbrug bij het nieuwe Groninger Museum is niet, zoals elders, naderhand aangebracht, maar vormde als ontwerp- opdracht een onderdeel van het totale concept van het museumgebouw.
- 8 Monument voor Frank Sinatra (20 minuten) werd voor de Nederlandse televisie uitgezonden op 3 februari 1997.

‘Schilderen als leven’

... zo is in het kort het bestaan van Gerriet Postma het beste te duiden. Het beeld, dat zo’n uitspraak wellicht oproept, is dat van een noest voortploeterende kunstenaar, gehuisvest in een tochtige lokaliteit met de jeneverfles als belangrijkste vriend. Erkend door een kleine kring van sympathisanten, verguisd door het grote publiek.

Zo is het echter niet. Gerriet is een man die schildert. Niet voor niets deed hij ooit de uitspraak ‘ik ben verf’. Maar Gerriet is niet alleen een schilder. Het is een man, die in zijn lange leven tal van ambachten vervulde. En, bovendien, tal van activiteiten ont-plooidde variërend van het ontwerpen van kleding, tot het construeren en schilderen van decors. Een man ook, die wonend en werkend in de boerderij Dolersheem te Leek, allerhande kunstvormen bij elkaar bracht en spraakmakende bijeenkomsten organiseerde rond poëzie, literatuur en muziek.

Deze man exposeert zijn schilderijen nu in De Secretarie, het vroegere gemeentehuis van Meppel. Mocht er bij het lezen van de naam Secretarie nog sprake zijn van associaties met leggers, folianten en ambtelijke stof, de dynamiek en intensiteit van zijn abstract expressionistische schilderijen trekt een ieder in een centrifugaal beweging van kijken, emotie en beleving. Schilderijen, die bij de kijker mogelijk herinneringen oproepen aan het werk van de Cobra schilders. Voorstelbaar, maar niet juist! Het is werk met een volstrekt eigen handschrift, kleurgebruik, vormbeleving. Werk ook, waarin de emotie van het maken zichtbaar is.

Een tentoonstelling passend in een reeks van exposities, gewijd aan de schilders, waarvan wij van De Secretarie het gevoel hebben, dat ze met de vorm en de materie ‘vechten’. Dat er als het ware sprake is van schilderijen die ‘niet af’ zijn. Zoeken, tasten, mengen, vechten en dan ineens staat het er. Exposities, gewijd aan meer naturalistisch werkende schilders, exposities ook het werk van schilders, die andere richtingen hebben gekozen.

Met de keuze voor het werk van Gerriet Postma laten we de dynamiek van de eeuwwisseling toe.

De samenballing van emotie, afscheid en nieuw begin in kleur. ⁷⁾

Han de Vries, voorzitter De Secretarie

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Een magistrale stralende zon

–

Verdwaald in de duisternis
Is hij terechtgekomen in
Een soort woestenij die
Met dopheide en kleine
Heesters is begroeid &
Aankloppend bij een
Afgelegen boerderij
Waar een flauw lichtje
Hem doet vermoeden
Dat er iets van leven
In aanwezig moet zijn
Wordt hem opgedaan
Door een kleine kale
Scheeloge monnik
Die hem gastvrij en
Onderdanig ontvangt
In zijn stemmig blauw-
Geschilderd vertrek
Dat onder het schenken
Van een chinees kopje
Thee door hem plechtig
Wordt genoemd DE HAL
DER KENNIS die slechts
Toegankelijk is voor
Zij die door de
Stilte zijn gegaan &
Zijn tranen nauwelijks
De baas kunnend weet
Hij terstond dat
Deze oude magiër
Zijn langgezochte
Leermeester moet zijn
Die op zijn weg
Naar het door hem
Begeerde MIDDELPUNT
Zijn toeverlaat zal
Zijn in moeilijke uren &

Als hij na een gerief-
Lijke nachtrust bij
Het kraaien van de haan
Het huisje van zijn dromen
De rug toekeert om met
Zijn zwerftocht verder
Te gaan is er zoveel
Gebeurd dat in tegen-
Stelling met die avond
Tevoren hij gevuld is
Met een nieuwe lading
Levenskracht die hem
Doet jubelen over de
Vol met kwinkelerende
Vogels zijnde Natuur
Die goudgeel beschenen
Wordt door een magi-
Strale stralende ZON
–
–
Johnny van Doorn (1944 – 1991)
–
uit: De heilige huichelaar (1968)
uitgever: De Bezige Bij
Overgenomen uit: Dichters uit de
bundel (2016)
uitgever: Marmer
(red.: Chrétien Breukers en Dieuwertje
Mertens)

Bron: <https://meandermagazine.nl/2019/03/klassieker-229-johnny-van-doorn-een-magistrale-stralende-zon/>

Het schilderij als dynamische dans

Zonder beweging geen kunst. Die ijzeren wet geldt zeker voor Gerriet Postma. Schilderen is voor hem niet alleen een emotioneel proces maar ook een fysiek gebeuren: een uitputtingsstap waarbij passie de beweging gaande houdt. Gedrevenheid is de beste garantie voor authentieke kunst. Omdat elk vuur voortdurend gevoed moet worden door brandstof, is de kunstenaar steeds op zoek naar nieuwe drijfveren. Vrij recent is de passie voor de tango: de Argentijnse dans die alleen bestaat bij de gratie van hartstocht, geraffineerde dans-figuren en dynamische patronen. Gerriet Postma danst de tango al jarenlang vol overgave en opent binnenkort in de binnenstad van Groningen zijn eigen tangosalon. Ook heeft hij de sierlijkheid, verslaving en het vuur van deze dans vertaald in een reeks gepassioneerde tekeningen, terwijl het wezen ervan eveneens terug te vinden is in enkele recente schilderijen. De fascinatie voor de even complexe als dynamische dans wordt zowel in tekeningen van relatief gering formaat als in schilderij en met monumentale afmetingen opgeroepen. Naast de voorliefde voor de tango is die hang naar grote formaten een constante factor in de kunstwerken en projecten die hij het afgelopen decennium realiseerde. De voorkeur voor grote beeldvlakken manifesteert zich zowel in uitgevoerde opdrachten als in vrij werk.

Groot, groter, grootst. Het denken in de overtreffende trap past evenzeer bij Postma als het meeslepende schilderen. Zijn hele leven staat in het teken van uitersten, beweging, dadendrang en emotionele beleving. Vaak is de omvang van de uitdaging evenredig aan het formaat. Al lijken de recente tekeningen die gebaseerd zijn op de tango het tegendeel te willen bewijzen, enkele grote projecten waarmee de schilder in de jaren negentig landelijke publiciteit haalde, onderstrepen zijn liefde voor omvangrijke uitdagingen. Hij beschilderde de zeilen van een kloeke tweemaster en een doek van acht bij twaalf meter dat bevestigd werd aan de onderkant van de Museumbrug in Groningen. Iets bescheidener waren de afmetingen van het metershoge schilderij dat hij maakte voor de hal van de universiteitsbibliotheek van Groningen. En zo waren er meer staaltjes van schilderkunst in het kwadraat.

Het schilderij onder de Museumbrug werd in 1997 door onbekenden vernield, maar inmiddels heeft Postma van de gemeente Groningen een nieuwe opdracht gekregen. In de loop van 1999 zal hij een doek vervaardigen dat bevestigd wordt onder de Emmabrug: bijna twee keer zo groot en door de hoogte van de brug onbereikbaar voor vandalen. In het vat zit ook nog de beschildering van een NS-treinstel. Door kunst aan te brengen op bewegende doelen als zeilschepen en treinen wordt de bewegingsdimensie vanzelfsprekend verdubbeld. Dynamiek wordt zodoende tot de hoogste macht verheven.

Hoewel zijn tempo en productie iets lager liggen dan vroeger, schildert Gerriet Postma onverdroten voort aan een oeuvre met een persoonlijke signatuur waarmee hij een eigen plaats binnen het domein van het abstract-expressionisme veroverde. Doeken met

vlaamend rood, gloeiend geel en vurig oranje worden incidenteel afgewisseld door verrassende schilderijen waarin okertinten, groennuances en donkerblauw domineren. Het flamboyante handschrift wordt hier getemperd door ingehouden, bijna sobere kleurstellingen. Stilstand is achteruitgang. Vanuit die instelling voedt de kunstenaar zijn behoefte aan beweging. De motor van alles is het streven naar nieuwe ongekende ervaringen en ontdekkingen: leven op het scherpst van de snede. Dat was in het verleden zo en het is nog steeds niet anders. Het leven van de kunstenaar werd vanaf zijn kinderjaren beheerst door grillige beweging. Postma groeide op in de streek waar Bonifatius ooit zijn Waterloo vond, toen hij er probeerde de heidense Friezen te bekeren. Driesum, Westergeest, Veenwouden, Kollumerzwaag, Broeksterwoude, Zwaagwesteinde, Buitenpost en Twijzelerheide.

De Friese Wouden. De kunstenaar werd er in 1932 geboren en groeide op in de dertiger jaren temidden van mensen die in vorige generaties grotendeels bestonden uit zwervers, woonwagenbewoners en joden. Hij heeft zich zijn levenlang vogelvrj gevoeld, aangeschoten wild, zwerver, bohémien. De voedingsbodem van zijn rusteloze aard en zijn bewogen schildertrant is daarmee verklaard. Postma schildert alsof elk schilderij zijn laatste is en alsof zijn hele leven, alle ellende, alle vreugde, angst, behoefte aan vrijheid en ongebondenheid, alle onrust en prestatiedrang er in hoog tempo in verteld moet worden. Zo schildert hij: voortgedreven door innerlijke onrust.

Al in zijn jeugd vluchtte Postma graag en vaak in zijn tekeningen. Hij werd daarin weliswaar niet gestimuleerd, maar kreeg op 14-jarige leeftijd bij herhaling te horen dat hij talent had. Toen één van zijn tantes ging trouwen, stond een door Gerriet gemaakt schilderij hoog op haar verlanglijstje.

Gerriet zette zich met alle energie die hem eigen was aan de vervaardiging van een imposant heidelandchap. Toen dat af was en de avond voor de bruiloft ter goedkeuring aan de gezinsleden werd getoond, sloeg de hond het niet zijn staart omver. Het schilderij viel voorover op de vloerbedekking. Voor Gerriet bleef niets anders over dan de rest van de avond en de hele nacht met een pincet alle pluisjes uit de nog natte olieverf te verwijderen. Een jaar later volgde de beslissing in Leeuwarden op de avondschool teken- en schilderlessen te volgen. In de Friese hoofdstad zocht Gerriet de nabijheid van de artistieke helden van die tijd. Hij genoot met volle teugen van hun excentrieke verschijning en wist zeker dat zo'n vrij en onaangepast leven bij hem hoorde. Hij ontmoette in een winkel voor schildersbenodigdheden Gerrit Benner, die daar rollen behang kocht om die op de achterkant te beschilderen. Het lange grijze haar, de oude regenjas, de grote bril en de mythe die men in Leeuwarden om Benner heen gebouwd had, maakten onuitwisbare indruk op de 15-jarige Postma. In Leeuwarden ontmoette hij ook schilders als Elzinga, Popma en de graficus Jan Stroosma. En in museum Het Prinsessehof zag hij voor het eerst werk van Cobra-schilders. Meerdere keren ging hij terug om hun werk te bestuderen. Die confrontaties overtuigden hem ervan dat hij maar één ding wilde: schilderen. Na enkele jaren in Leeuwarden gewoond te hebben, vertrok Postma met zijn gezin naar de provincie

Groningen. Hij woonde o.a. in Boerakker en Tolbert, waar zijn boerderij Dolersheem als artistiek centrum fungeerde. Bekende schrijvers, dichters en schilders uit alle delen van Nederland waren er te gast.

Aanvankelijk zocht en vond de kunstenaar er de rust die nodig was om de behoefte aan schilderen te kunnen bevredigen, maar bijna gelijktijdig zette hij de deeldeuren van zijn boerderij open voor dolenden van diverse pluimage. Na verkoop van zijn café Quasimodo in de stad Groningen maakte Postma dankbaar gebruik van de BKR-regeling en was vastbesloten nooit meer iets anders te doen dan schilderen. Een enkel oponthoud en een incidentele klus daargelaten heeft hij zich aan dat voornemen gehouden. De BKR en de verkoop van zijn schilderijen maakte het hem mogelijk in Tolbert voor honderd procent beeldend kunstenaar te zijn. Rustig werd zijn kunstenaarsleven echter allerminst. Het besef dat slechts de namen van de grote drinkers zullen voortleven, woekerde. Postma wilde drinken, leven, de tinteling in zijn vingers en tenen voelen, mensen bewegen en zelf bewogen worden. Hij trok de onrust en de uitdaging als het ware aan. Rust was leuk en misschien zelfs noodzakelijk, maar altijd voor even. De nationaal bekende literaire avonden in Dolersheem, reizen naar o.a. Nigeria en Berlijn, langdurige verblijven in Brugge, Portugal en Frankrijk en de langzame maar gestage weg naar erkenning als schilder waren gebeurtenissen die direct of indirect met de Dolersheem-periode verbonden waren: een tijd waarin Postma groeide naar volwassen kunstenaarschap. De sloop van Dolersheem in verband met geplande nieuwbouw maakte weliswaar een abrupt eind aan die periode, maar kon de ontwikkeling van een bijzonder kunstenaarschap niet verhinderen. Dat proces was zo onstuitbaar ingezet dat het niet meer te keren bleek te zijn. Voor Gerriet Postma is zijn atelier altijd een operatiekamer geweest. Daar snijdt hij zichzelf open: De gevolgen van die ingrepen zijn terug te vinden in schilderijen die de kijker een blik in de innerlijke belevingswereld van de kunstenaar gunnen. Niet voor niets vergelijkt hij zichzelf vaak met een groot huis. Allerlei deuren kunnen opengetrokken worden. Wie dat doet, verschaft zich toegang tot kamers waarin de kunstenaar iets van zichzelf laat zien. Naast lichte, heldere en vrolijke vertrekken zijn er donkere, dreigende kamers die doorgaans gesloten blijven. Daar huizen de negatieve eigenschappen. Als Postma de waarheid wil schilderen (en dat wil hij) dan moeten ook de deuren van die kamers open. Hoe zwaar die opgave ook is, hij wil en kan niet om die moeilijke onderneming heen. Naast de hunkering naar schoonheid is er de donkere kant van het leven die hij wil laten zien. Als hij er tien keer in zijn leven in slaagt een deur naar één van die donkere kamers te forceren, dan maakt hij tien keer een adembenemend schilderij. Zoals elke schilder kent ook Postma perioden waarin alles tot mislukken gedoemd is. Zelfs al zouden de gaten in de grond scheuren, van schilderen komt dan niets terecht. Veel kunstliefhebbers zien hem als de man van de grote stappen. Dat hij zich vaak klein voelt en vol twijfel en onzekerheid zit, is slechts weinigen bekend omdat hij zich naar buiten toe vooral manifesteert als een zelfverzekerde, mannelijke, robuuste en bezeten schilder. Toch blijft hij onophoudelijk op zoek naar het schilderij dat voor de volle honderd procent eerlijk is en waarin hij zichzelf volledig kan herkennen. Dat transparante, nietsverhullende

schilderij is tot op heden niet gemaakt en zal ook niet gemaakt worden omdat elke waarheid veel gezichten heeft. Toch zal de zoektocht naar het ultieme schilderij, de rechtvaardiging en bekroning van een bezeten kunstenaarschap, het absolute meesterwerk, altijd voortduren. Zonder die motivatie en drijfveer zou elke rechtgeaarde schilder doodbloeden. Gerriet Postma zeker ook. Dat neemt niet weg dat hij met zijn werk al heel wat mensen levenslang aan zich gebonden heeft. Hij kan dan wel het gevoel hebben dat het beste schilderij nog gemaakt moet worden, veel liefhebbers van zijn schilderijen zijn ervan overtuigd dat zij dat al in huis hebben. De schilderkunst van Postma is sterk verbonden met de stemming van het moment. De bewegingen kunnen emotioneel of lyrisch zijn, de kleuren bruisend of bezonken. Er gebeurt altijd wel wat in het werk en niet zelden gebeurt er veel tegelijkertijd. Postma is op zoek naar het geheim achter materie en gebaar. Zijn dialogen met verf monden stevast uit in schildersessies die iets van een orgie in zich dragen. De kunstenaar balanceert langs de afgronden van zijn ziel, tast de werkelijkheid af en daalt af in de spelonken van zijn geest. Meestal leiden die expedities tot heldere formuleringen, doorzichtige structuren, transparante stemmingen, concentraties van activiteit of een onontwarbare kluwen van emotionele uitingen.

De meeste schilderijen, gouaches, gemengde technieken en tekeningen van Gerriet Postma reflecteren zijn gevoelsleven.

Ze vormen een spel vol subtiele nuances. Concrete aanknopingspunten zijn daarbij niet uitgesloten. In een aantal werken liggen landschappelijke verwijzingen voor de hand. Ook een serie vrouwenportretten laat aan duidelijkheid nauwelijks iets te wensen over. En de tango-tekeningen maken geen geheim van de inspiratiebron die de kunstenaar op het ogenblik voedt. Hoofdzaak is en blijft echter de constatering dat de schilder zich vereenzelvigd met de materie die hij hanteert. Verf fungeert als tolk van zijn gevoelens en helpt hem bij de verbeelding van de onverbiddelijke waarheid. Zijn werk getuigt van oerdrift, maar kan ook een schreeuw om aandacht zijn. De kwetsbaarheid die zich in de schilderijen openbaart, vormt de keerzijde van de woeste gebaren. In onderlinge samenhang leggen beide eigenschappen de ziel bloot van een kunstenaar die de moed heeft om zich in zijn werk te laten kennen.⁸⁾

Wim van der Beek, kunstrecensent, 1999

Gerriet Postma - Expositie

Om te zeggen dat het enorme affiche opviel was zacht uitgedrukt. Het domineerde het gezichtsveld en drukte wat er verder nog maar te zien was weg naar de ooghoeken. Het vulde de ruimte, zo erg zelfs dat het leek of de straat ter hoogte van de etalage waar het hing smaller was en de voorbijgangers moeite hadden er voorbij te komen. Het grootste deel van het papier werd in beslag genomen door een schilderij, zware streken zwart, knallend rood, oranje, blauw. Het deed niet zijn best om mooi te zijn. Er ging kracht van uit, dat wel, en misschien zelfs wel een vage dreiging. Het had ook iets dwingends, als de lap van een stierenvechter. Naarmate je dichterbij kwam werd het steeds groter en leek het alsof je er naartoe werd getrokken, of je wilde of niet.

Pas als je langs zij was gekomen merkte je dat de poster niet het enige was dat opzien baarde. Erachter, in de etalage, stond een schilderij dat teveel overeenkomsten vertoonde om van iemand anders te kunnen zijn dan van dezelfde Gerriet Postma. Hoewel kleiner van formaat was ook dit bepaald geen bescheiden schilderij: het vroeg niet om aandacht, het eiste aandacht. En dat kreeg het ook. De reacties van voorbijgangers op de tentoongestelde kunst boden een merkwaardig schouwspel. Op het eerste gezicht waren het geen door de wol geverfde kunstliefhebbers die abrupt de pas inhielden en hun hoofd met een schok opzij draaiden. Het leek eerder een dwarsdoorsnee van toevallige passanten in een toevallige straat. Jonge moeders brachten hun kinderwagen tot stilstand en vergaten even hun nieuwverworven nageslacht; jongens met sportschoenen en stekelkapsels stootten elkaar aan, wezen en gaven luidruchtig commentaar; oudere echtparen fronsten de wenkbrauwen en bleven van een veilige afstand staan kijken; een enkele waaghals drukte zijn neus tegen het glas en tuurde ingespannen naar het ingelijste vierkant. Hun gezichtsuitdrukkingen verrieden een breed scala aan kunstopvattingen. Er waren mensen bij die verrast en glimlachend bleven staan kijken; anderen waren evenzeer verrast maar wisten kennelijk niet zo goed wat ze hier nu mee aan moesten en stonden er wat ongemakkelijk bij; weer anderen keken tegen wil en dank en wisten, zo leek het, heel zeker dat dit absoluut niets met kunst te maken had. Één categorie was veruit in de minderheid: mensen die onaangedaan voorbijliepen en die het werk simpelweg niet was opgevallen.

Wie het werk van Gerriet Postma kent, weet dat deze veelheid aan reacties niet op zichzelf staat, maar bij zijn tentoonstellingen een steeds weer terugkerend fenomeen is. Met zijn schilderijen bereikt Postma een publiek dat veel breder is dan de vaste kring van galeriebezoekers en, al dan niet zelfbenoemde, kunstkenner. Maar als iedere schilder het publiek krijgt dat hij verdient, waarmee trekt Postma dan deze uitgebreide schare liefhebbers? Waarin schuilt die bijzondere aantrekkingskracht die zijn werk voor zoveel mensen lijkt te bezitten?

Er bestaat een soort vragen waarvan we naderhand het gevoel hebben dat ze misschien beter ongesteld hadden kunnen blijven, omdat het antwoord altijd tegenvalt. 'Wat is

kunst?’ bijvoorbeeld, of ‘Wat is de zin van het leven?’. Het kan best zijn dat onze vraag uiteindelijk in dezelfde categorie blijkt thuis te horen. Aan de andere kant, het zou toch mogelijk moeten zijn om een antwoord te vinden zonder dat we meteen wegzakken in het zompige jargon van ‘ismes’ en ‘-ieën’. Laten we het proberen.

Voor veel mensen is Gerriet Postma een soort archetype van de kunstenaar geworden. Hij is meer dan alleen maar schilder; hij is een symbool voor het Andere Bestaan. Wie het verhaal van zijn leven leest krijgt het gevoel dat hier een man is die niet één, maar al minstens drie levens achter de rug heeft. En laten we het maar bekennen: diep in iedere advocatenklerk, in iedere advertentieverkoper of parkeer-wachter, kortom diep in ons allemaal, houdt zich een klein mannetje schuil dat ook graag groots en meeslepend had willen leven. Het gevoel is diep weggezakt, zo diep dat het lijkt alsof het voor altijd is verdwenen. Maar op het moment dat we tegenover een Gerriet Postma staan, als we geconfronteerd worden met zo’n groot formaat eruptie van Grote Gevoelens, kan het gebeuren dat het opeens, als door een chemische reactie, de kop weer opsteekt: een hunkering naar hevigheid, naar intensiteit, een verlangen om uit te stijgen boven de grijstonen van het dagelijks bestaan.

Het schilderij wordt, even, een soort geestesspiegel waarin we onszelf en onze eigen gevoelens menen te herkennen. Het schilderij heeft bezit van ons genomen en wij nemen bezit van het schilderij. Het is van ons geworden en van niemand anders, en in de volgende scène zien we de koper huiswaarts zeulen met zijn aanwinst. Wat hij zojuist gekocht heeft is veel meer dan een decoratieve toevoeging aan het interieur. Het is een banier, een vorm van vlagvertoon. Het schilderij hangt daar als een statement, een boodschap aan de wereld. Het lijkt wel alsof er iets van de energie en de levensdrift van de maker op de trotse bezitter afstraalt. ‘Gerriet en ik.’ Het bezoek is gewaarschuwd: wij zijn niet die wij lijken. Het grijs is maar schijn. Want kijk, daar hangt een Gerriet Postma. Dat zegt genoeg.

Als het waar is dat iedere schilder eigenlijk alleen maar zelfportretten maakt, dan geldt dat zeker voor Gerriet Postma. Er zullen weinig kunstenaars zijn bij wie de scheidslijn tussen leven en werk zo moeilijk te trekken is. Wat hij schildert is geen afbeelding van zichzelf; wat hij weergeeft is zijn eigen gevoel, zijn vreugde, zijn angst en zijn pijn. Meer nog dan zelfportretten zijn het een soort kaarten van een innerlijk landschap. Hij slingert zijn ziel en zaligheid op het doek. ‘Ik ben verf’, zegt Gerriet, en dat mogen we bijna letterlijk opvatten. In ieder schilderij laat hij iets van zichzelf achter. Een schilderij is eigenlijk een stukje Gerriet Postma, een soort afscheiding van zijn leven, een fysieke afdruk. En hij gebruikt verf, maar als je met bloed, en zweet, en tranen kon schilderen weet ik zeker dat hij dat zou doen: Beyond the colourful limit. De meester toont zich niet in de beperking maar juist in het grote gebaar. Nergens lijkt Gerriet meer in zijn element dan op de foto’s waarop hij een doek te lijf gaat dat zijn armslag en de reikwijdte van zijn penselen te boven gaat. Het worden uitgegrote emoties, larger-than-life weergaven van een gekweld gemoed, die juist daarom overdonderend

kunnen werken, net zoals je sommige films het best kunt zien op gigantische bioscoop-schermen waar alles uitstijgt boven de afmetingen van de dagelijkse werkelijkheid.

In zijn beste werk is Postma in staat om door onze vernislaag van cultuur en beschaving heen te krabben en bij de beschouwer te raken aan primaire gevoelens, aan dezelfde passie en drift waarmee het werk tot stand kwam. Al schilderend hoopt hij een magie op te roepen die het werk uittilt boven de pure materie en die iets tot uitdrukking brengt dat ook voor anderen dan hemzelf betekenis heeft. Maar zoals welhaast elke kunstenaar ondervindt ook Postma aan den lijve hoe ongrijpbaar en onbenoembaar dat 'iets' is. Magie laat zich niet dwingen. En waar de magie uitblijft, rest slechts verf, veel verf. Hier raken we aan de kwetsbare plek in het werk van Gerriet Postma. Alleen al door de omvang van zijn productie trekt hij een zware wissel op zijn muze. In zijn beste werk glimlacht ze hem, en ons, toe en is haar geest vaardig over het schilderij. Maar haar grilligheid is berucht en ook Postma heeft perioden gekend waarin het leek of zij hem in de steek had gelaten, waarin het 'niet meer wilde'. Zijn zelfbewuste motto 'Ik ben alleen maar verf' krijgt zo ongewild een tweede betekenis. Het is zijn grootste kracht, en zijn grootste zwakte. Waar de stillevenschilder zonder zijn muze altijd nog kan volharden in noeste arbeid, blijft Gerriet geen andere keus dan, als een hoofse minnaar, te hopen, te smeken om haar gunsten en te wachten tot zij weer genegen is haar zoete adem in te blazen in zijn schilderijen.

Het is riskant om te proberen kunstenaars al bij hun leven een plaats te geven op de artistieke landkaart. Voor je het weet doen ze allerlei rare, onvoorspelbare dingen en sturen alles in de war. Maar in het geval van Gerriet Postma tekent zich geleidelijk wel een plaatsbepaling af, een groeiend zicht op de plek die hij inneemt in de wereld van de Nederlandse moderne kunst. Postma's werk valt niet te rangschikken onder wat wel eens 'museale' kunst wordt genoemd, die aaneenschakeling van avant-gardes en opeenvolgende vernieuwingen die uiteindelijk de traditie van de kunst bepalen. Daarvoor is hij teveel een exponent van een stijl die door anderen is ingezet. Maar binnen de smalle kaders die hij voor zichzelf heeft gesteld is hij zonder compromis zijn weg blijven gaan.

Hij is trouw gebleven aan 'zijn' stijl, een stijl die zijn wortels heeft in de jaren vijftig. Daar vinden we ook zijn grote helden. Nog steeds kan hij met geestdrift praten over Karel Appel of Willem de Kooning, en als er geen Jackson Pollock had bestaan, had Gerriet hem zeker uitgevonden. Tussen deze grote bakens door laverend heeft hij getracht zijn eigen koers uit te zetten. En al die jaren zijn er mensen geweest die zich daardoor aangesproken hebben gevoeld, die zijn werk gekocht en verzameld hebben.

In hun ontembare ijver om kunst te voorzien van etiketten, hebben kunsthistorici het werk van Gerriet Postma omschreven als 'abstract-expressionistisch' en 'lyrisch-abstract', en als stijlaanduiding valt daar weinig tegenin te brengen. Maar misschien moeten we, op het gevaar af dat het werk steeds minder zichtbaar blijft, er nog een bijplakken: Postma's werk is, denk ik, bij uitstek 'vitalistisch' te noemen. Dat vraagt om nadere

uitleg, want eigenlijk is ‘vitalisme’ helemaal geen kunsthistorische term. Het begrip komt uit de literatuur en wie de moeite neemt hem op te zoeken vindt als omschrijving ‘verheerlijking van intuïtie, instinct, hartstocht, seksualiteit of primitivisme’. Er zijn, denk ik, maar weinig omschrijvingen die de essentie van Gerriet Postma’s werk zo treffend samenvatten.

Maar dat is niet alles. Lang geleden kreeg ik tijdens mijn eindexamen Nederlands een gedicht voorgelegd van een als vitalistisch bekend staand dichter, dat echter hoofdzakelijk handelde over dood en verderf. Dat is toch onlogisch, zei mijn leraar Nederlands. Ik geloof niet dat ik toen het antwoord wist, maar misschien dat ik er nu iets meer van begrijp. Vitalisme is niet uitsluitend positief; het gaat niet alleen over hartstocht en levensdrift. Het heeft een donkere keerzijde die er nauw aan verwant is. Het is die tegenkant die we ook tegenkomen in het werk van Gerriet Postma, en een poging om zijn werk te beschrijven is tot mislukken gedoemd als we deze kant zouden miskennen.

‘Onrust drijft hem, hij moet verder/onstuitbaar is zijn verlangen/en niet te beteugelen zijn levensdrift’, dichtte zijn vriend Simon Vinkenoog ooit over hem. ‘Schilderen is gevoel en wanhoopsdaad’ schreef Postma zelf als een van de motto’s in het boek dat uitkwam ter gelegenheid van zijn vijfenzestigste verjaardag. Onrust en wanhoop: het waren aspecten die we bij de eerste kennismaking, overdonderd als we waren door zoveel drift en energie, niet opmerkten en die pas na verloop van tijd tot ons begonnen door te dringen. ‘Vergeet het moment, denk aan de eeuwigheid’, noteerde Postma in hetzelfde boek. Het geeft te denken. Waar de eerste lijfspreuk, het schilderen als wanhoopsdaad, nog klonk als een kenschets van zijn leven en zijn werk, lijkt het hier alsof we te maken hebben met een waarheid waarvan hij zich weliswaar bewust is, maar die voortdurend wordt tegengesproken door de praktijk van alledag. Immers, wie het werk van Gerriet Postma beziet kan weinig anders concluderen dan dat het een aaneenschakeling is van momentopnames. Het zijn staalkaarten van emotie, die naar hun wezen al verouderd zijn op het moment dat het schilderij is voltooid. Ze ontstaan bij de gratie van het ogenblik, kort en hevig, maar in die hevigheid ligt tevens het vage besef besloten dat hoeveel momenten we ook opstapelen, de eeuwigheid steeds buiten bereik blijft. Wat overblijft is het besef van vergankelijkheid, het gevoel dat alles voorbijgaat, dat alleen verjaagd kan worden door de intensiteit van het volgende moment. En wellicht ligt daar de kern van de wanhoop: de kunstenaar als tragische held, die zijn vuist schudt tegen de goden, maar diep van binnen weet dat hij uiteindelijk het onderspit zal delven. Het werk van Gerriet Postma is een ode aan het leven, aan de energie en de hartstocht, maar in laatste instantie gaat het ook over de tijd en de menselijke beperktheid.

Niet lang geleden vierde Gerriet Postma zijn zeventigste verjaardag en het is een goede traditie geworden om iedere vijf jaar af te sluiten met een nieuw boek. Wie had gedacht (of misschien gehoopt, in sommige gevallen) dat hij het nu eindelijk wat kalmer aan

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

zou gaan doen, komt bedrogen uit. Zijn productie ligt wat lager, maar dat kan nauwelijks een bezwaar zijn bij de man die, zo werd gefluisterd, sneller schilderde dan God kon kijken. Want stil wordt het zelden rond Gerriet Postma. Het eerste halve decennium van zijn pensionering stond in het teken van de tango, een kunstvorm waar Gerriet zich met dezelfde onvoorwaardelijke toewijding en passie in heeft gestort als in alle andere dingen die hij heeft ondernomen. Maar het waren ook jaren van gezondheidsproblemen, van twijfel en onzekerheid over dingen die eerder vanzelfsprekend waren.

In het Nieuwsblad van het Noorden verscheen een grote foto van Gerriet in het gebouw van de Gasunie met daaronder de kop 'Dit is mijn laatste expositie geweest.' Groningen schrok. Maar wie beter keek en hem daar zo zag staan, de armen over elkaar, zelfbewust in de lens kijkend, met op de achtergrond twee doeken van minstens vijf vierkante meter, had zo zijn twijfels. En inderdaad, het was niet zo erg als het leek. Hij klom weer overeind, zoals zo vaak, hij raapte zijn penselen en tubes bij elkaar en zette zich schrap voor het volgende doek. Het resultaat valt te zien in een nieuw boek en een nieuwe tentoonstelling.

Daar staat hij, Gerriet. Hij kan niet anders. Ga maar door, oude vitalist.⁹⁾

Groningen, 2003

Dick Siersema

Internationale Friese Kunstenaar

Het leven van schilder Gerriet Postma uit Groningen is als een spannend jongensboek. Geboren in Twijzelerheide en opgegroeid in Leeuwarden wist hij zijn naam te vestigen als internationaal gewaardeerd en erkend kunstenaar. Galerieën in Parijs, Barcelona, Brussel en Hamburg brengen zijn werk. Zelf heeft hij een simpele verklaring voor zijn succes: *'De wil moat der wêze, moatst dysels bliuwe en moatst dwaan wat fielst.'* Het maakte hem tot de meest succesvolle en internationale Friese kunstenaar van na de oorlog, maar in Friesland zelf is hij nagenoeg onbekend.

Een enkele keer komt Gerriet Postma nog wel eens in Leeuwarden, maar lang houdt hij het er nooit uit. *'As ik hjir in kertier bin en oer de Nijstêd rin, dan tink ik: wat doch ik hjir eins. Sikest dochs altyd nei dingen en minsken út dyn ferline, mar dy fyn ik hjir net werom.'*

Het verleden van de schilder ligt in Leeuwarden. Toen hij vier was, verhuisde hij met zijn moeder uit Twijzelerheide naar de grote stad. Zijn vader heeft hij nooit gekend. *'ik fytste as bern in kear mei mem by in hûs iâns en doe begûn mem ynienen freeslik te gûlen. Ik sef: 'Wêrom moat mem no sa gûle?' Doe sei se: 'Dêr wennet dyn helt.' Doe haw ik myfoarnaam om har sjen te litten dat se my net foar neat op de wrâld set hie. Ik woe der hielendal foar gean.'*

Dat kwam er aanvankelijk niet van. Na de lagere school, het was vlak na de oorlog, werd het voor Gerriet de bouwvak. Om zes uur de deur uit en om zes uur weer thuis en dan 's avonds nog naar de avondmts in de Molenstraat. Hij heeft er geen trauma's aan overgehouden. *'Efternei wie it in prachtige tiid. Nederlân moast 'herrijzen' en dat pakten jo mei-elkoar oan. Dat wie fan 'kom op jonges, it moat hjoed ldear'. Dan giest der foar.'*

Tekenen en schilderen heeft Gerriet Postma van kinds af gedaan. De belangstelling voor kunst was er al vroeg. Op een tentoonstelling in het Prinsessehof kwam hij eind jaren veertig oog in oog te staan met het werk van Karel Appel. Het opende zijn ogen voor hoe kunst ook kon zijn: geen brave landschapjes, zoals hij zelf toen maakte, maar pure expressie in verf en schildergebaar. Hij begreep wat schilderen in wezen inhield: *'Skilderje is in aventoer yn ferve.'*

Het echte kunstenaarsbestaan was echter nog ver weg. Gerriet trouwde en moest alles aanpakken om aan de kost te komen. Hij was pompbediende en werkte in de bouw en de horeca. Intussen had hij wel in de Sacramentsstraat voor f1,50 in de week een atelier gehuurd waar hij kon schilderen. *'Doe koe ik wat dwaan.'* Het schilderen werd toen al wat serieuzer.

Halverwege de jaren zestig verhuisde Gerriet Postma met zijn gezin naar de Oosterstraat. Hij begon daar de koffiebar De Pruttelpot. Zijn vrouw dreef de zaak. Gerriet schilderde en sprong bij als het druk was. Maar verkopen deed hij niet.

Een familielid begon in Sneek een café en vroeg Gerriet of die als artistiek aangelegd horecaondernemer iets moois van het interieur wilde maken. Gerriet deed het en het resultaat viel zo in de smaak bij brouwerij Heineken dat hij meer horeca-interieurs mocht ontwerpen. Van de ene dag op de andere was hij interieurarchitect.

Hij had er mee door kunnen gaan, maar hij besepte dat het niet zijn weg was. Dat was de schilderkunst. Hij was inmiddels naar Groningen verhuisd en probeerde daar als kunstenaar aan de bak te komen. Het werd de contraprestatie, de BKR *'Mar dêr wist eitsenien doe ek wol fan dat it dêrmel net lang trochgean koe. Ik tocht: Dit komt net goed. Ik moat soargje dat ik mei myn wurk yn in galery kom. En dan net sa'n galery fan froulju dy 't wat om hannen ha moatte, mar In echte, in galery üt it sirkwy. Mar dat is in sletten systeem. Hoe komme jo dêr as Jong keunstner tusken. Dat is net sa simpel.'*

Gerriet besloot zijn geluk in Berlijn te zoeken, voor hem een stad die synoniem is met werken. Met vierhonderd gulden op zak en een gratis logeeradres kwam hij er aan. *'En dêr rûn ik oer de Kurfürstendamm en dêr seach ik in echte topgalery, de Werweka-galery.*

Allegear abstrakt wurk, Ik tocht 'Dêr hear ik by', en ik deryn. Komt der in man yn it grils op my ta en dy freget my oft ik Nederlanner bin. Doe't ik 'ja' sein hie, frege er wêrom oft ik yn Berlyn wie. Ik sei: 'Ik ben schilder en zoek hier een werkruimte'. Doe joech er my syn kaartsje: It wie de Nederlânske ambassadeur, baron dit-of-dat. Ik moast nei de ambassade komme en de oare del hie er al in atelier foar my regele yn de eardere UFA-studios. Dan sizze se wol dat ik gelok hân ha, mar ik wie wol nei Berlyn gien. Gelok klnne jo ek oftwinge. Do moatst der foar gean'.

Berlijn bleek een inspirerende omgeving. Gerriet Postma leerde er onder ander Baselitz kennen. *'Efterôf hie ik der nea wei gean moatten. Mar ik hie frou en bern.'* Na een half jaar was hij terug in Groningen.

De doorbraak kwam uit een andere hoek. Een werk dat bij een Amsterdamse lijstmakerij stond, trok de aandacht van de eigenaar van de Brabantse galerie Bonnard. Die connectie leidde weer tot een contact met de Eindhovense galerie Schoots. *'En dat wie in echte topper. Dêr sieten mannen as Karel Appel, Eugène Brands, Ger Lataster, Jan Sierhuls, sis mar de hiel Cobra-groep. Froeger hie ik wolris tocht: Al soe ik mar ien kear yn Amsterdam êksposeare kinne. En dan sitte jo ynienen tusken sokke mannen. Doe is it begûn te rinnen.'*

Het werk van Gerriet Postma wordt wel vergeleken met dat van de Cobra-schilders. Zijn schilderijen zijn explosies van kleur, intuïtief geschilderd en vol vaart. Voorstudies maakt hij niet. *'Ik haw amper tema's. As ik begjin wit ik net wêr't it hinne giet, mar ien ferkearde streek en it doek is fuort. Moatst lef ha en net bang wêze. Ik bin in strjtteffochter en dat sjochst ek yn myn wurk. Ik sis altyd: 'Ik ben verf'. Dy skilderijen binne ek ferve, ik bin it sels. It is wurk dat romte nedich hat, krekt as ik sels. Mar it stiet der wol.'*

De Eindhovense galerie zorgde ook voor de internationale doorbraak van Gerriet Postma door zijn werk af te vaardigen naar belangrijke buitenlandse kunstbeurzen. Het begon met Hamburg, Bazel en Keulen volgden. Het leverde talloze contacten op met

galeries, met als gevolg dat het werk van de schilder op dit moment ook in steden als Parijs, Brussel en Barcelona te koop is. Postma is net terug uit Barcelona, waar een solotentoonstelling van zijn werk loopt. Die leverde hem uitnodigingen op voor exposities in Madrid en Istanbul.

Dat zijn werk in Friesland weinig bekend is, is iets waar de schilder niet mee kan zitten. In het Stadhouders Hof is werk van hem te zien en de Harlinger galerie DeVis en het Fries Museum brachten ooit tentoonstellingen van zijn werk. De kans dat zijn werk ooit nog eens in een Friese galerie te zien zal zijn acht de kunstenaar klein. *‘Wêr soe ik hingje moatte’*, waagt hij zich af, gebarend naar zijn metersgrote doeken.

Gerriet Postma is inmiddels 71. *‘Wie ik noch mar 45, dan soe ik nei New York wolle’*, verzucht hij. Ook in Amerika slaat zijn werk aan, heeft hij gemerkt. Een verzamelaar uit San Diego heeft inmiddels een collectie van zo’n honderd schilderijen van Postma opgebouwd. *‘Els jier komt er hjir op it atelier en rint er by de skilderijen lâns en dan seit er: doch dy mar, en dy en dy. Soks is, dochs geweldich.’*

Een groot schilderij van Gerriet Postma kost op dit moment € 25.000. Die prijs geeft aan dat hij zich in de kunstwereld tot de succesvolle schilders mag rekenen. Dat succes is niet vanzelf gekomen, vindt hij zelf. *‘Der hat wol altyd in bepaalde gedrevenheid west. En ik ha fansels altyd wol ûndernimmend west. Doe’t ik achttjin wie, haw ik op in Harley Davidson nei Parys west. Ik hie hunger en dêr lei it iten. Moatst der op ôf gean, want it komt net nei dy ta. Dêrom sis ik ek altyd tsjin jonge skilders hjir: ‘Wat doggejim hjir. Gean der op út oars bliuwst hingjen. Gean der foar.’*¹⁰⁾

Sytse Singelsma

Herinneringen aan Gerriet

*Geschreven door Jur Engels op 17 oktober 2022;
Afbeeldingen: Jur Engels, Archief CB, en Archief Fredewalda*

Tolbert – In de CazemierBoerderij aan de Hoofdstraat 27 in Tolbert is van 3 september tot en met 26 november 2022 een tentoonstelling te zien, gewijd aan het leven en werk van Gerrit Postma.

Deze kunstenaar, die in 1932 in Twijzelerheide werd geboren en in 2009 in Groningen overleed, was in zijn beginjaren actief in het Westerkwartier. Na eerst enige tijd in Boerakker te hebben gewoond, betrok hij vervolgens een boerderijtje in Tolbert, dat de naam Dolersheem kreeg.

Het werd een cultureel centrum, waar beeldende kunst, muziek en literatuur veelvuldig op het programma stonden.

Internationale bekendheid

Postma, die zich bediende van de kunstenaarsnaam 'Gerriet', kreeg in een latere fase nationale en zelfs internationale bekendheid met zijn kleurrijke, expressieve abstracte schilderijen. Hij exposeerde in binnen- en verre buitenlanden (Tokyo, New York) en volbracht bijzondere projecten als het beschilderen van grote zeilen van boten en de onderkant van de Museumbrug in Groningen.

Bekende kunstwerken

In het begin zocht hij nog erg naar een eigen vorm en beeldtaal. Zo werkte hij met olie- en aquarelverf of houtskool, maar maakte ook etsen en zeefdrukken.

In Leek en Tolbert zijn drie kunstwerken van hem te vinden in de openbare ruimte:

- 1)
De herplaatste 'Bokspringers' bij de rotonde Auwemalaan/Lindensteinlaan.

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

2)
'Het Beest' nabij De Schutse/
Leeksterheem en een
wandmozaïek op de sportzaal aan
de Ewesheim. Een schildering op
de kleedhokjes van het vroegere
zwembad op Nienoord overleefde
de tand des tijds niet.

3)
Voor de kantine van Voetbal-
vereniging Tolbert maakte hij een
decorstuk, dat in het bezit is van
Oudheidkamer Fredewalda en in
de CazemierBoerderij wordt
tentoongesteld. Toen de gemeente
Leek in 1981 meedeed aan het
televisieprogramma 'Stedenspel'
ontwierp hij daarvoor het decor.
Al met al een zoekende, veelzijdig
kunstenaar met mooie verhalen,
die op allerlei manieren zijn kunst
aan de man probeerde te brengen,
soms in ruil voor een zelfgebreide
trui of iemands hand- en
spandiensten bij het maken van
een schildering.

Na een oproep kwamen er tal van kunstwerken en beschilderde voorwerpen uit die vroege periode naar boven van particulieren, die hun werk in bruikleen willen afstaan voor deze expositie. Die is elke zaterdagmiddag tussen 13.30 en 17.00 uur en op afspraak te bezoeken. Op zaterdagavond 29 oktober, daags voordat Gerriet 90 jaar zou zijn geworden, worden met een gevarieerd programma herinneringen aan zijn leven en werk opgehaald.

Kijk voor informatie op www.cazemierboerderij.nl ¹¹⁾

Bronnen

- 1) 'Gerriet Postma' (boek ter gelegenheid van de 60e verjaardag van Gerriet Postma)
Tekst: Wim van der Beek en Simon Vinkenoog
Uitgave: Kempen Pers B.V. Hapert/Eindhoven, 1992
ISBN: 90-742271-20-0
- 2) 'Gerriet Postma'
Tekst: Rik Vos
Coördinatie: Ingrid Kentgens, Galerie Willy Schoots, Eindhoven, 1994
- 3) 'Gerriet Postma'
Tekst: Saskia Bak
Coördinatie: Ingrid Kentgens, Galerie Willy Schoots, Eindhoven, 1994
- 4) 'Wie is Gerriet Postma'
Bij expositie Postma Interieur, Drachten, april 2018
www.postmainterieur.nl/tag/postma-interieur-expositie
- 5) 'Gerriet Postma. 1995'
Eigen uitgave van Gerriet Postma, 1995
- 6) 'Gerriet Postma 65'
(boek ter gelegenheid van de 65e verjaardag van Gerriet Postma)
Tekst: Herma Hekkema, Leens, 1997
Uitgever: Smelik & Stokking Galleries, Den Haag
- 7) 'Gerriet Postma'
Teksten: Han de Vries, Wim van der Beek
Stichting MEC De Secretarie, Meppeler Expositie Centrum, Meppel, 1999
- 8) bron ???
- 9) 'Gerriet Postma. Beyond the Colourful Limit'
(boek ter gelegenheid van de 70e verjaardag van Gerriet Postma)
Auteur: Dick Siersema
Uitgever: Art Revisited, Marum, juni 2003
ISBN: 90-72736-28-1
- 10) 'Leeuwarder Courant', Culturele bijlage 'FREED'
vrijdag, 28 november 2003
- 11) <https://cazemierboerderij.nl/expositie-gerriet-kunstenaar-in-het-westerkwartier>

Stoelen klapstuk op goed doel-veiling

Zo hier en daar zie je ze in de etalages in de binnenstad van Groningen en in Haren staan: de geschilderde stoelen van een hele serie kunstenaars uit de drie noordelijke provincies die zich met hart en ziel gestort hebben op het kale fabricaat van de Deense ontwerper Arne Jacobsen. Ik kondigde het medio februari al aan: er komt een grote kunstmarkt en -veiling in de Martinihal op zaterdag 15 april. En het kunstenaarsgilde heeft zich nu al ingespannen om er ook werkelijk iets leuks van te maken en ervoor te zorgen dat de Odd Fellows in de stad én Appingedam zoveel mogelijk binnenkrijgen voor hun goede doel: de Nederlandse Sportbond voor verstandelijk gehandicapten.

Ellen Krol, Jan Kruis, Maya Wildevuur, Peter Kouthoofd, Sjouke Heins, Arie Zuidersma, Ruud de Rode, Gerriet Postma, Herman Brood en Jan Ernst Douma pakten allemaal een stoel aan voor de grote veiling die door Cees Lubbers zal worden geleid. En

Arie Zuidersma (links) en Jan Kruis met hún beschilderde stoelen en in het midden 'de stoel' van Maya Wildevuur. © NVHN/WOLTER

KOBUS

dan is er ook nog werk (zeefdrukken, schilderijen en tekeningen) van Annemarie de Groot, Corneille, Willem Wolthuis, Piet Bont, Rob Scholte, Frits Hesseling en Annemiek Vos.

Ik heb een serie stoelen gezien en er zitten er hele bijzondere bij. Wethouder René Paas opent die 15e april het evenement. Op de markt wordt veel kunst gebracht (o.a. gemaakt door verstande-

lijk gehandicapte kunstenaars van NOVO, de Van Lieflandschool in de stad en De Zevenhoek uit Amsterdam) en dan is er nog het nodige aanbod aan antiek en curiosa.

Organisator Theo van der Laan: "We hebben een heel programma rond de markt en de veiling samengesteld. Er is van alles en nog wat in de Martinihal te doen en er wordt zelfs voor het goede doel gevoetbald in de sporthal De Brug tussen ploegen van Be Quick en De Brug."

De kunstmarkt begint om 10.00 uur en de veiling om 15.00 uur. Muzikale omlijsting is er door het shantykoor De Hunzevaarders, leden van de formatie Tekielja, een speciaal geformeerde band met Gerard Bernardus (piano), Piet Bont (zang), Bas Koningers (saxofoon) en Hans Germain (bas).

Lezers die nog inbreng hebben voor de veiling kunnen contact opnemen met Coco Kortekaas (0594.516833) of Jan Vrieling (0598.452266).

Kijken, kijken, maar niet kopen op veiling

Wat je al niet met een stoel kan doen. Je kunt hem uitbouwen tot een troon, je kunt er een skippybal onder plakken, of gewoon beschilderen. Dat bewezen de tien noordelijk kunstenaars, die allemaal een vlinderstoel van de Deense ontwerper Arne Jacobsen opleukten. Zaterdag werden ze onder grote belangstelling geveild op een kunstmarkt van de Odd Fellows van Groningen en Appingedam in de Martinihal.

Van onze verslaggeefster
INKI DE JONGE

Groningen – De organisatie haalde aan het eind van de dag een bedrag van 70.000 gulden binnen, dat bestemd is voor het NSG, de Nederlandse Sportbond voor Gehandicapte Sporters. De hoogte van dat bedrag was te danken aan de opbrengst van de kramen, de stoelen en aan kunstwerken van gerenommeerde kunstenaars als Rob Scholte, Herman Brood en Corneille. Maar hoe geïnteresseerd was het publiek in die gehandicapte medemens? Van de 77 aangeboden kunstwerken van de NOVO en de Van Lieflandschool werden er slechts zeven verkocht.

"Tweehonderd vijftig gulden. Wie biedt er meer dan tweehonderd vijftig gulden?" Vragend kijkt veilingmeester Cees Lubbers rond. Aan de andere kant van het podium staat een jongen met kavel nummer zeven, een kunstwerk gemaakt door een meisje van de Van Lieflandschool, een school voor moeilijk lerende kinderen. De ruim 200 verzamelde Stadgers houden zich stil, te bang om aan hun neus te kriebelen. Stel je voor! Dan ben je toch mooi een paar honderd gulden lichter. Ze zijn duidelijk gekomen voor iets heel anders; de tien stoelen die achterop het podium staan. De vlinderstoelen, beschilderd door Jan Kruis, Maya Wildevuur, Herman Brood en andere coryfeeën.

Sommige van die stoelen zijn onherkenbaar veranderd. Zo bouwde Gerriet Postma er een enorme troon van. Jan

Kruis zocht het wat dichterbij huis, op zijn stoel staat de dikke rode kater uit de strip Jan, Jans en de kinderen met de woorden 'trekt u zich maar niks van mij aan. Gaat u rustig zitten'.

Rustig zitten is dan ook het motto op deze veiling. Rustig blijven en wachten tot er iets gebeurt. Een volgend naïef kunstwerk wordt aangedragen. Geen reactie. "Zitten er ook Groningers in de zaal?" vraagt Lubbers dan maar. Aarzelend gaan drie handen omhoog, om daarna snel, onder licht geproest, weer naar beneden te gaan. "Voorzichtig Annie!" klinkt het achter uit de zaal.

Kijken, kijken, niet kopen dus. Veilen is emotionele handel, weet Cees Lubbers. Hij weet ook dat de waarde van een kunstenaar stijgt als hij op een veiling goed verkoopt. Herman Brood kan zich wat dat betreft in de handen knijpen. Op het moment dat zijn stoel onder de hamer komt begint het te vibreren onder de verder zo passieve aanwezigen. De stoel gaat voor 25.000 gulden weg. Helemaal spannend wordt het als de stoel van Jan Kruis wordt gepresenteerd en er zich een anonieme beller

meldt. Mr. X aan de telefoon koopt hem voor 1500 gulden. En hij gaat maar door. Er gaat een zucht door de menigte als hij ook de stoelen van Ellen Krol en Maya Wildevuur koopt. "Hij zal er wel vier moeten hebben", wordt er gesist. Vier? Nee, alle stoelen, op twee na. De beller smijt er ruim tienduizend gulden tegenaan.

De Odd Fellows blij. Mr X, die bij navraag interieurontwerper R. Voorneveld uit Haren blijkt te zijn, blij. De aanwezigen ook. Maar wat moet je nou met een stoel in tijgermotief waar een skippybal onder gedacht is? Dat weet niemand. Even lijkt het erop dat de stoel terug moet naar kunstenaar Ruud de Rode. "Wat geeft u er dan wel voor?" vraagt de veilingmeester, bijkans de wanhoop nabij. Iemand biedt vijfhonderd gulden, want: "Niemand zegt ja wat." Eenmaal, andermaal, verkocht. Besmuikt lachend neemt de koper een ontvangstnummer aan. Met in zijn ogen een onthutste blik; vanaf nu heeft hij Echte Kunst in huis.

De kunst in de verkoop trok veel belangstelling, maar er werd niet massaal verkocht. © NVHN/WOLTER KOBUS

Expositie van Gerriet Postma bij de Gasunie zondag te zien

Zondag 2 juli is er opnieuw gelegenheid de fraaie hal van het Gasuniegebouw aan de Concourslaan zonder strenge veiligheidsmaatregelen te betreden. En opnieuw is de aanleiding een bijzondere expositie. Stad-Groninger Gerriet Postma exposeert er 32 schilderijen; er zit bekend werk bij, maar het meeste is nieuw. De prijzen liggen tussen de 1500 en de 30.000 gulden. De expositie is geopend van 13.00 tot 17.00 uur.

Het is – verzekerde Postma (straks 68) mij vorige week – afgelopen met het exposeren. "De organisatie ervan wordt me allemaal een beetje teveel. Ik ben onlangs met klachten in het ziekenhuis terecht gekomen en heb besloten méér van het leven te gaan genieten."

Volgende week: "Vroeger vrat ik verf, wás ik verf. Maar dat wordt minder."

XXX ??? XXX ???

'Dit is mijn laatste expositie geweest'

Het was een wreed ontwa- ken voor hem. Hij voelde zich al een tijdje niet lekker. Druk op de borst en zo. Hij ging op advies van zijn huisarts naar het ziekenhuis en daar hebben ze hem – bij wijze van spreken – binnenstebuiten gekeerd. Gelukkig niets gevonden. Maar Gerriet Postma is met de neus op de feiten gedrukt. De bijna 68-jarige stad-Groninger (met Henk Helmantel de best verkopende kunstschilder in stad en provincie) heeft meteen zijn conclusies getrokken. Hij heeft zijn laatste expositie gehouden. In het Gasunie-gebouw. Laten ze maar naar zijn atelier aan de Noorderhaven gaan als ze wat willen kopen.

"Ik ben vooral het laatste jaar met m'n neus op de feiten gedrukt. Het leven is maar een zucht. De schepping confronteert je met prachtige dingen, maar brengt – naarmate je ouder wordt – ook veel ellende. Steeds meer goede vrienden en bekenden vallen weg. In het ziekenhuis – ik ben er nog maar een weekje uit - realiseerde ik me dat je eigenlijk maar kort hier mag zijn."

In kunstkringen wordt wel eens besmuikt gezegd dat het galeriewereldje een circus is met clowns. Dat de kunstenaar de hoer en de galeriehouder de pooier is. Postma trekt zich zonder gewetensbezwaren terug uit die kringen. "Misschien dat het ook wel komt met het klimmen der jaren. Vroeger vrat ik verf, was ik als het ware verf. Maar dat is tanende. De angsten die ik die weken vóór het ziekenhuis gekend heb en de bijna verlammende onzekerheid als je wacht op de uitslag, hebben er aan bijgedragen dat ik afstand wil nemen."

Hij weet ook wel dat de mensen om hem heen wijzen op zijn opvallende rode Porsche Carrera en de naar buiten sijpelende berichten van mega-verkopen die hem in één keer ton-

nen zouden opleveren. "Misschien vreemd dat ik het zeg. Het zit 'm niet in het materiële. Mensen die me beter kennen, weten dat ik het af en toe flink moeilijk heb met de eenzaamheid."

Maar Postma heeft in de voorbije schildersjaren wel degelijk nationaal en internationaal goed gescoord. Hij hing opvallend in binnen- en buitenland, het café-restaurant van het Stadhouderslijk Hof in Leeuwarden is aan hem gewijd, hij schilderde een enorm werk ("vijftien bij vijf meter") voor de toendertijd zieke Frank Sinatra, zag het im-

mense doek nog even aan de Euromast in Rotterdam bevestigd en heeft met zijn expressieve, passievolle schilderijen een aardige reeks publiciteitsmomenten opgebouwd.

"Schilderen is een eenzaam beroep. Ik heb lol in de leuke ontwikkelingen aan de Noorderhaven waar ik mijn atelier heb. Dat wordt een heel aardig kunstcircuit. Ik ben nog altijd gek op de tango en ik beleef veel genoeg aan mijn bijna dagelijkse gang naar De Beurs. Gewoon met mensen praten aan de stamtafel. Ik wil me niet meer opsluiten om werk voor exposities voor te bereiden. Ga

nu gewoon meer van het leven genieten.”

Hij mag dan wel stoppen met de exposities, er blijven nog uitdagingen genoeg over. Hij is nu bezig met een opdracht van Centrum Beeldende Kunst om de middelste vijver in het Noorderplantsoen met ruim 3000 'wuivende bloemen' te versieren, één bont, kronkelend lint van vier meter breed en een zo'n 170 meter lang. "Dat doen we met een leuk groepje mensen."

De aanvankelijke plannen de Emmabrug aan de onderkant van een Postma-schilderwerk te voorzien. haalden het niet

door de hoge kosten. Maar er blijft in de stad genoeg over waarmee leuke dingen kunnen worden gedaan.

"Ideeën genoeg", laat Postma me weten. "Weet je wat wij moeten doen om de stad weer eens duidelijk in de publiciteit te krijgen. Met een aantal kunstenaars en kunstzinnige werklozen een kolosale, gebloemde zomerjurk van stof met een helicopter over de Martinitoren laten zakken. En dat ter aankondiging van het voorjaar. 'De lente begint in Groningen' noemen we dat dan. Denk er om dat je er de media mee weet te halen."

Bedkastjes AZG klaar voor kunstverzamelaar

Het Academisch Ziekenhuis in Groningen heeft al jaren iets met beeldende kunst. Niet dat patiënten en bezoekers daarvan veel merken. De kunstprojecten waren hoofdzakelijk voor intern plezier, maar daarin komt verandering. Op dit moment lopen de voorbereidingen voor 'Kunst op de kast'. In totaal 75 overjarige bedkastjes ondergaan een transformatie tot 'collector items'. Dat gebeurt door bekende kunstenaars als Herman Brood en Peter Klashorst, een aantal (nog) onbekende kunstenaars en enkele prominenten als burgemeester Wallage, CdK Alders en hoofdcommissaris Welten. Het AZG zou het AZG niet zijn als er niet een goed doel aan vast zou zitten.

Van onze verslaggeefster
ANSJE MONKHOST

Groningen – Duizend nieuwe bedkastjes kregen de afgelopen tijd een plekje in een van de patiëntenkamers van het Academisch Ziekenhuis in Groningen. Mooie kastjes uit de jaren zestig, maar niet meer up to date voor een ziekenhuis, raakten daarmee overbodig. De kastjes op de schroothoop gooien had gekund, maar de kunstcommissie (het 'Kunstcomplot' van het AZG) spitste de oortjes en bedacht een betere oplossing. Laat een aantal prominenten, een aantal bekende en onbekende kunstenaars en kunstzinnige mede-

werkers van het ziekenhuis zelf de kastjes transformeren tot een kunstwerk. Gooi ze op een veiling en besteed de opbrengst aan voorlichting.

Twee jaar geleden kwam het eerste grote kunstproject in het AZG van de grond. 'Stiekeme kunst' was de titel en het speelde zich af in niet voor het publiek toegankelijke delen van het ziekenhuis. Een ander project, een mega muurschildering van de Groningse Olga Wiese, is ook alleen toegankelijk voor het personeel, want het zit op de muur van het bedrijfsrestaurant. Het project 'Kunst op de Kast' is voor een breder publiek.

Van de duizend kastjes wer-

den maar 75 goed genoeg bevonden om mee te doen aan het project. Vervolgens werden net zo veel personen uitgenodigd voor deelname. Kunstenaars zoals Klashorst en Brood, Gerriet Postma en Albert Geertjes gaven gehoor aan de uitnodiging en zijn op dit moment druk doende met hun ontwerpen. Dat worden geheide collector items. Hoe het met de kunstzinnige resultaten van de grote drie - Wallage, Welten en Alders - zal aflopen, blijft een verrassing. "Maar misschien heeft hun handtekening al wel genoeg uitstraling", aldus een van de organisatoren, Nienke Stellingsma.

Kunstzinnig of niet, alle exemplaren zijn vanaf 23 oktober te zien in de Blauwe Patio van het AZG, waarna ze 23 november worden geveild door veilingmeester Van der Hende. De kunstenaar ontvangt 40 procent van de opbrengst, de rest gaat naar de productie van een voorlichtingsboek voor geriatrische patiënten en hun familie.

De grote vraag blijft natuurlijk of Herman Brood inderdaad van de partij zal zijn, Nederlands beroemdste junk zit volgens ingewijden nog in een afkickkliniek. Misschien dat hij als troost een kunsttafeltje naast zijn bed kan krijgen?

Hein Schotsman, hygiënist bij het Academisch Ziekenhuis in Groningen, transformeerde het bedtafeltje tot het kunstwerk Musical harmony in blue en white. Het uitklapblad is voorzien van een stukje van de partituur van het Menuet in G van J.S. Bach en kan dienen als standaard voor bladmuziek. Het bovenblad van het tafeltje is nu een dambord. ©

CERTIFICAAT

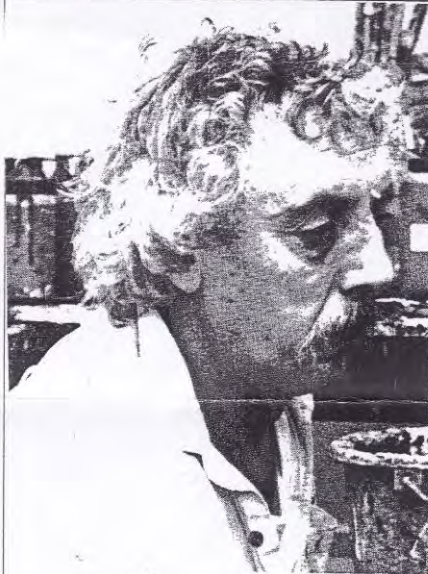
titel : *LA BELLE FEMME
ET LE CANAPÉ ROUGE*
kunstenaar : Gerriet Postma
jaartal : *1.10.2000*
afmetingen : *78* x *61* cm
techniek : *acryl*

SIGNAATUUR Rechts
andere
informatie :

PRYS / 5.500,-
Gerriet

In collectie van

Penne Valkaeren

Gerriet Postma

Geboren : op 30 oktober 1932 in Twijzelerheide.
Woont en werkt thans in Groningen.

Solotentoonstellingen (een keuze) :

- 1981: Groningen, Galerie Soephuis
- 1983: Groningen, Cultureel Centrum Oosterpoort
- 1984: Emmen, Galerie de Lange
- 1987: Winterswijk, Galerie Het Mondriaanhuis
- 1989: Hartlingen, Galerie de Vis
- Groningen, Galerie Anderwereld
- 1990: Nuenen, Galerie Bonnard
- 1991: Amsterdam, Galerie Witteveen
- 1992: Groningen, Galerie Katuin
- 1994: Leeuwarden, Fries Museum
- Groningen, Galerie Katuin
- Eindhoven, Galerie Willy Schoots
- 1995: RAI Amsterdam
- Groningen, Galerie Katuin
- Mannheim, Galerie Fahbusch
- Keulen, Art Cologne

Groepstentoonstellingen (een keuze) :

- 1985: 53° N.B.
- Brugge, Galerie 't Leerhuis
- Lineart Gent, inz. Galerie 't Leerhuis, Brugge
- 1986: Liège, Biennale d'Art Moderne II
- Brussel, Galerie der Galerieën
- 1987: 53° N.B.
- Asperen, Galerie de Vier Linden
- 1988: Galerie 88, Beurs van Berlage, Amsterdam
- inz. Galerie Het Mondriaanhuis, Winterswijk
- 1990: Internationale Kunstmesse, Hamburg
- inz. Galerie Anderwereld, Groningen
- 1991: Internationale Kunstmesse, Hamburg
- inz. Galerie Bonnard, Nuenen
- 1993: Eindhoven, Galerie Willy Schoots
- Galerie Art Show, Groningen, inz. Galerie Katuin, Groningen
- 1994: PAN-Amsterdam, inz. Galerie Willy Schoots, Eindhoven
- Parijs, Galerie Médiart

CERTIFICAAT

titel : Je tank
 kunstenaar : Gerriet Postma
 jaartal : 2000
 afmetingen : 150 x 230 cm
 techniek : Acryl

andere informatie : waarde / 25.000
Gerriet

In collectie van

21.9.2000
Penny Bakhuizen

Gerriet Postma

Geboren : op 30 oktober 1932 in Twijzelerheide.
 Woont en werkt thans in Groningen.

Solotentoonstellingen (een keuze) :

- 1981: Groningen, Galerie Soephuis
- 1983: Groningen, Cultureel Centrum Oosterpoort
- 1984: Emmen, Galerie de Lange
- 1987: Winterswijk, Galerie Het Mondriaanhus
- 1989: Harlingen, Galerie de Vis
- Groningen, Galerie Anderwereld
- 1990: Nuenen, Galerie Bonnard
- 1991: Amsterdam, Galerie Wittevrouw
- 1992: Groningen, Galerie Katuin
- 1994: Leeuwarden, Fries Museum
- Groningen, Galerie Katuin
- Eindhoven, Galerie Willy Schoots
- 1995: RAI Amsterdam
- Groningen, Galerie Katuin
- Mannheim, Galerie Fahbusch
- Keulen, Art Cologne

Groepstentoonstellingen (een keuze) :

- 1985: 53° N.B.
- Brugge, Galerie 't Leerhuis
- Utrecht, inz. Galerie 't Leerhuis, Brugge
- 1986: Liège, Biennale d'Art Moderne II
- Brussel, Galerie der Galerieën
- 53° N.B.
- 1987: Asperen, Galerie de Vier Linden
- 1988: Galerie 88, Beurs van Berlage, Amsterdam
- inz. Galerie Het Mondriaanhus, Winterswijk
- 1990: Internationale Kunstmesse, Hamburg
- inz. Galerie Anderwereld, Groningen
- 1991: Internationale Kunstmesse, Hamburg
- inz. Galerie Bonnard, Nuenen
- 1993: Eindhoven, Galerie Willy Schoots
- Galerie Art Show, Groningen, inz. Galerie Katuin, Groningen
- 1994: PAN-Amsterdam, inz. Galerie Willy Schoots, Eindhoven
- Parijs, Galerie Médiart

Winterwoonmode

Anders kijken!' Zo heet de expositie, die gisteren is geopend bij Melles Interieur in Haren. Het idee voor deze tentoonstelling ontstond toen Bauke Hagenouw met enkele medewerkers de vakbeurzen in Milaan en Keulen bezochten.

Daar troffen ze de niet eerder in het Noorden getoonde Hidden-collectie. Zo staat daar de beroemde vlinderstoel, die door verschillende kunstenaars is beschilderd. Herman Brood, Sjouke Heins, Gerriet Postma, Peter Kouthoofd, Ellen Krol, Jan Kruis, Maja Wildevuur, Fritz Hansen en Arie Zuidersma hebben zich kunnen uitleven op deze stoelen van Arne Jacobsen, die tijdens de expositie te koop zijn. Verder hangen er schilderijen

van onder meer Peter Meijer, die zaterdag 18 november zelf aanwezig is en staat er werk van Monique Radstaak en Ella Koopman. De tentoonstelling is te bezichtigen tot en met zaterdag 25 november.

Melles Interieur is gevestigd aan de Westerse drift 20 in Haren.

Een van de beschilderde vlinderstoelen bij Melles Interieur. Fritz Hansen gaf zijn ontwerp de naam Special Olympics.

pop beschilderd door Gerriet eigendom van Rudy van Hunnick

Vinkenoog naar Groningen

Groningen – Schrijver/dichter Simon Vinkenoog komt morgen naar Groningen voor twee optredens. Hij geeft eerst acte de présence in Tangosalon La Passion aan de Nieuwe Boteringestraat. Hier overhandigt hij rond acht uur 's avonds het eerste exemplaar van het Argentijns Tango Songbook aan de kunstschilder en tangoliefhebber Gerriet Postma. Daarna wordt Vinkenoog verwacht in het Kunstencentrum aan de Oliemulderstraat. In het literair 'lokaal' vertelt hij aan belangstellenden over zijn artistieke loopbaan, over de romans en dichtbundels die hij publiceerde en draagt hij voor uit recent werk van zijn hand.

SUITE 61

Simon Vinkenoog

Goede herinneringen, natuurlijk, die blijven je het meest bij. Zo ook die over Groningen: herinneringen aan evenementen, optredens, workshops in de Mesdag-kliniek, zwatelen bij de Drie Gezusters, fora bij studentenverenigingen, praatjes over provo bij Vera, de losgebarsten orale poëzie-vruchten, de Dichters uit Epibreren, alsmede de dandy Rawie en de schuinsmarcheerder Van Wissen.

Nog verder terug: de dichterlijke werelden van Werkman, de chassidische legenden, in kleuren om je leven lang niet te vergeten, de doolhoven van Hendrik de Vries die zich tot in de Groninger verkeersregels hebben verpakt, alles is er: de landelijke pers houdt uw op de hoogte. Wio Joutstra leidt de Volkskrant-lezers door 'een bijna verborgen stad die zich slechts weet te openbaren aan kieskeurigen die zich ook buiten de Groninger grachtengordel begeven.'

Zweven naar Groningen? vraagt Roel Janssen in de NRC. Magnetische zweeftrein onzin in Nederland, repliceert Frans Peeters in Het Parool. Gironingen 2002. Referendum over binnenstad. Geen gat in Grote Markt. En het Groninger Museum is erin geslaagd haar schulden weg te werken.

Goed voorbereid dus, voor een optreden in het Literair lokaal aan de Oliemuldersstraat 51, in de Oosterpoort, georganiseerd door de Schrijversschool van het Kunstencentrum Groningen. Een goed gesprek, zoals dat heet, met coördinator Anton Scheepstra, ook uitgever van mijn recente dichtbundel *De Ware Adam* (Passage, Groningen, 2000). Hij confronteerde mij met internet, mijn volle leven, de ontroeringen daarin en de wijze waarop een en ander zich met anderen laat delen.

Elke eerste zondag van de maand speelt zich hier Word Slam af voor wie wil kennismaken van wat zich aan levende dichters in Groningen bevindt, en daar wellicht ook aan heeft bij te dragen.

Ik mocht mijn eigen dichterlijke duit in de golven werpen, om plaats te maken voor een tango-demonstratie. Edith en ik zwierden even mee; het bleek te veel voor de apparatuur.

Levende muziek wachtte ons even daarna in La Pasi3n, 'Salon de Tango y Cultura' aan de Nieuwe Boteringestraat 64, een pui-benefietavond. De pui, 330 kilo messing van de beeldhouwer Hugo Hol is inderdaad indrukwekkend: een kunstwerk om te zien, evenals de Salon zelf, op z'n '20er jaren ingericht, met veel spiegels en muurschilderingen van Gerriet Postma.

Zangeres Milagros Lopez wist met gitarist Janco de Leeuw enkele pure tango's te vertolken, waarbij enkele exquisite figuren deze liefdes- en verleidingsdans met de daarbij behorende kuitenflikkers en buigingen vaardig wisten uit te voeren: zwartgekleed, lange zwarte broeken en idem rokken met spleet opzij tot aan de dij. Ballet, ongenaakbaar dichtbij!

Pas bij de salsa-muziek op CD durfden Edith en ik ons tussen de dansers te begeven: ons is het improviserende zwieren, waarbij je de wereld vergeet, met je partner verenigd in die eeuwige wenteling, die aarde, zon, sterren met elkaar verbinden.

Ach, waren alle dagen en nachten zo zoet!

Mij werd een souvenir uitgereikt: het *Tango Argentino Songbook*, met Spaanse en Engelse teksten, 20 tango's, uit de jaren 1920-1947. De uitgever is Tanguru Ventures (tanguru@hotmail.com). De inleiding, *The Tample*, uit Pedro Morale's roman *De Tango Goeroe* begint met de regel: 'De Argentijnse Tango is een stil gebed dat je kunt dansen.'

Zo is het; mijn bijdrage aan het gastenboek van Suite 61 heb ik niet voor niets Tangoles in Groningen genoemd. Poëzie en dans gaan samen, zo ook vrede en vrijheid. Laten wij er van genieten...

Nieuwsblad van het Noorden, 8 dec. 2000

Het bestuur van museum De Oude Wolden nodigt u van harte uit voor de opening van de tentoonstelling

" Gerriet Postma en zijn collectioneurs "

Zondag 7 januari 2001

Deze unieke overzichtstentoonstelling is samengesteld uit het oeuvre van ***Gerriet Postma***, in bezit en beschikbaar gesteld door diverse particulieren.

U bent vanaf 12.00 uur van harte welkom in de ontvangstruimte van het museum. De tentoonstelling wordt om 13.45 uur officieel geopend door drs. J.L. Meyering, eigenaar dans, kunst en cultureel centrum La Passi3n. waarna er gelegenheid is de werken te bezichtigen.

Wij hopen u deze dag te kunnen begroeten in het museum, Hoofdweg 161 te Bellingwolde.

namens het bestuur van museum De Oude Wolden,
drs. E. Drenth, voorzitter

De Oude Wolden
Streekmuseum

OPENINGSTIJDEN 9.00 - 12.00 13.00 16.30
vanaf 15 mei t/m 31 oktober ook zondag van 13.00 - 17.00
maandagochtend en zaterdag gesloten
Hoofdweg 161 9695 AE Bellingwolde tel 0597 531509

In samenwerking met "La Passi3n" organiseert de directie van het streekmuseum "De Oude Wolden" het volgende programma:

12.00   Ontvangst
12.45   Proefles Argentijnse Tango door Rob en Inez
13.45   Opening tentoonstelling van Gerriet Postma
14.00   Dans en optreden door Rob en Inez
14.15   Openhuis / Bezichtiging tentoonstelling
            Salon de Tango " Gerriet Postma y La Passi3n"
            m.m.v. D.J. Bart

Podio Libre

16.00   Einde.

Er is tijdens de opening een videoband van Gerriet Postma te bekijken met als titel:

" Ik ben alleen maar verf "

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Zijn lijfspreuk was: 'Ik leef zoals ik schilder, schilder zoals ik leef. Ik ben alleen maar verf.'

Toch tango voor W.A. en Máxima

Aanvankelijk dreigde het gigantisch te mislukken: het verzoek van tangosalon La Pasion te worden opgenomen in het bezoek van Willem Alexander en Máxima Zorreguieta de dertiende september aan de stad Groningen, werd afgevoerd. Jammer maar helaas, maar eigenaar Johan Meyering is nu eenmaal niet voor één gat te vangen en kreeg het toch voor elkaar. Ze mogen een optreden verzorgen en wat nog mooier is: vriend Gerriet Postma mag het paar een schilderij aanbieden.

Van onze verslaggeefster
ANSJE MONKHOST

Groningen - "Hoe spreek je zo iemand eigenlijk aan?" is de eerste reactie van beeldend kunstenaar Gerriet Postma. Hij moet nog even bijkomen van de mededeling dat hij Willem Alexander en verloofde Máxima de dertiende september een schilderij mag aanbieden. Enkele maanden geleden kreeg hij de opdracht van vriend Johan Meyering van tangosalon La Pasion in de Nieuwe Boteringestraat speciaal voor het vers verloofde stel een tangoschilderij te maken.

Meyering zag het helemaal zitten. Máxima als Argentijnse móest natuurlijk de salon bezoeken. De oorsprong van de tango ligt immers in haar geboorteland Argentinië. Dus diende hij al een jaar geleden een verzoek in bij de gemeente. Maar die zag er geen heil in. Tot zijn verbazing kreeg Meyering echter onlangs het verzoek toch iets te willen organiseren in het kader van het eerste bezoek van het paar aan Groningen. "Op de ultieme plaats: bij het Groninger Museum," aldus Meyering. "Gelukkig hadden we alle voorbereidingen al gedaan."

Gerriet Postma zette een mooie tango-cd op en maakte dit schilderij voor Máxima. © REYER BOXEM

Het wordt een dansvoorstelling van totaal zeven paren. Centraal staat het professionele tangopaar, Rob en Inez, daarnaast treden zes amateur tangoparen op. Meyering zelf danst er met zijn danspartner en ook Gerriet Postma, een verwoedt tangoër, is van de partij.

Het pleintje bij de Ubbo Emmiusingel wordt voor de gelegenheid geheel omgetoverd in een tangosalon. "We bouwen zo goed en zo kwaad als het kan La Pasion na", aldus Meyering, die na het fiat van de gemeente aan de slag ging met de aanbieding van het schilderij van Postma. Het resultaat mag er zijn: Gerriet mag in de hal van het museum zijn schilderij aanbieden om het stel vervolgens na afloop te escorteren naar de tangoërs.

Hij vindt het een grote eer allemaal, "maar ik denk eigen-

lijk niet dat ze het in hun huiskamer zullen ophangen", aldus Postma. "Dat zou jammer zijn, want het is een heel mooi ingetogen schilderij geworden." Aanvankelijk had Postma veel rood - zo ongeveer zijn handelsmerk - verwerkt in de opdracht. "Maar dat vond ik te bedacht. Voor mij is tango toch meer ingetogen. Toen heb ik een mooie tango-cd opgezet en ben opnieuw aan het werk gegaan." Het resultaat: twee dansers, sterk geabstraheerd, de vrouw met gesloten ogen en behoorlijk donker. "Dat is voor mij de tango", aldus Postma, "het is de dans van het Argentijnse volk in de sloppen."

Een schoolfuif in een advocatenkantoor

Voor de meeste aanwezigen was de schooltijd iets uit een grijs verleden. Ondanks hun leeftijd werden zij gistermiddag op een schoolfuif getrakteerd. En wel door de meester zelf. Winfryd de Haan van De Haan Advocaten was zo trots op zijn nieuwe kantoorpand dat hij alle vrienden, kennissen, collega's, oud-collega's, deurwaarders en andere zakelijke fuifnummers een gratis feestje aanbood. De voormalige school aan de Zilverlaan in Groningen was de locatie. De vroege feestgangers werden 's ochtends al voor een kopje koffie uitgenodigd, tussen de middag kon er worden geluncht, daarna werd er een High Tea genuttigd en vervolgens begon de fuif pas echt met een borrel en een hapje. De

chips en nootjes ontbraken. Dwalend door het verbouwde schoolgebouw kwamen de gasten oude foto's tegen van de medewerkers van De Haan. Vanzelfsprekend gepresenteerd op computerschermen. Alle eerdere prestaties van de huidige advocaten waren daarnaast te lezen. En dat je je niet meer voor te schamen. Zelfs niet als je jurist bent. De 350 genodigden konden van tevoren aangeven welk tijdstip van de dag hun fuifmoment zou moeten worden. Gelukkig ondervonden de klanten van De Haan niet al te veel last van advocaten van andere kantoren. Die waren – voor zover belangstellend – al vroeg op de koffie gekomen en lieten de cliëntèle 's

avonds fijn fuiven met hun eigen vertrouwde advocaten. Dat heet beroepscode. In de ontvangsthuis van het gebouw, was kunstenaar Gerriet Postma al in alle vroegte begonnen aan een vierluik. Kunstkenner en tevens rechter te Assen, Hendrik-Jan de Mooij, kon zijn ogen er bijna niet van afhouden. Hij was eerder die dag al geweest, maar kon de verleiding niet weerstaan om – deze keer in keurig kostuum – ook nog een borrel te komen drinken. Postma had hem toevertrouwd dat het schilderij eigenlijk 's middags al klaar was, maar dat het de bedoeling was dat hij de latere feestgangers ook zou blijven vermaken. "En het schilderij ziet er nu, uren later, echt heel anders uit", aldus de verbaasde liefhebber. Zelf heeft rechter De Mooij een beschilderde etalagepop van Postma in huis genomen. In zijn studententijd, jaren geleden, moest hij het kunstwerk in de etalage laten staan, omdat hij simpelweg geen geld had, maar gelukkig werd hij rechter en kon hij het alsnog aankopen. De Mooij had echt zijn dag, want even daarvoor had advocate Nelly Paanackers, van De Haan, hem toegeluiserd dat zij dankzij hem in het vak was gebleven. Als docent op de universiteit had hij studente Paanackers weten te overtuigen van het mooie van het advocatenvak. Ze is hem nog steeds zichtbaar dankbaar. Helaas kon De Haans vroegere partner, Asse Fokkema, nu rechter te Groningen, niet komen. Fokkema moest wegens vermoeidheid deze reünie laten schieten, maar meester De Haan is ongetwijfeld bereid zijn ex-partner een privé-rondleiding te geven. Voor de oud-gedienden was het even wennen daar bij De Haan. Hij stond toch bekend

V.l.n.r. Advocaat Winfryd de Haan, kunstenaar Gerriet Postma, Erik Roelvink (De Haan-mediator) en Hortuscurator Hans Silvius.

CIRCUIT

door Ants Pepoing en Harry Wubs

om kleine kantoorpjes en veel idealisme. Voorzichtig werd toch even geïnformeerd of het hier een koerswijziging betrof. Nee hoor. De junk-met-straftblad kan nog gewoon bij De Haan binnenlopen aan de Turfsingel, want daar is de strafrechtspoot gebleven. De nieuwe vestiging, onder de rook van de bietenfabriek, heet nu een civielrechtelijk specialistisch centrum. Dan weten de klanten tenminste wie en wat ze kunnen verwachten.

Erik Roelvink (maat van De Haan) ontpopte zich als een echte feestbegeleider. Elke dag helpt hij, als mediator, zijn klanten hun eigen problemen oplossen. Als hij daar al te goed in wordt, hebben zijn collega's straks geen werk meer. Maar Roelvink maakt het nog bonter. Hij vertelt bedrijven zelfs, middels cursussen, hoe ze conflicten kunnen voorkomen. En er is binnen kantoor nog steeds niemand die hem tegenhoudt.

Hans Silvius (ook De Haan) kon zich zelfs even vrijmaken voor de fotograaf, terwijl hij ongetwijfeld declarabel druk is als curator van de Hortus in Haren. En desondanks tijd voor een schoolfuij?

Ook het gevangeniswezen wilde graag even een fuifmoment. **Ton Vroom** (Penitentiare Inrichtingen Noord) en **Ton Golstein** (Zwolle) lieten zich dan ook graag verwenen. Gezellig giechelend stonden **Rob Kievitsbosch** (Het Poortje), **Ien Oostindie** (Theater te Water), **Siep Faber** (multimedia-producties) en **Marijke van Veen** (Penitentiare Inrichtingen Noord) op de bovenverdieping herinneringen op te halen en een glaasje te drinken. Vanzelfsprekend niet teveel, ook al was de alcoholcontrole om de hoek inmiddels opgeheven.

V.l.n.r. Ron Kuizenga (advocaat), Silvia Dijkstra (advocaat), Roelf Bossen (juridisch medewerker met ambitie) en Hendrik-Jan de Mooij (rechter te Assen) die zijn voormalige studente, Nelly Paanakker (advocaat), de basiskneepjes leerde.

J.S. van Burg (advocaat op kantoor Assen), in het midden Janny Zandvoort (advocaat) en Julie Schwerzel (voormalig medewerkster De Haan Advocaten).

© FOTO'S: NVHN/WLADIMIR VAN DER BURGH

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Bezoek van Willem-Alexander en zijn verloofde Maxima aan Groningen

Nadat officieel bekend werd dat Máxima en Willem-Alexander op 13 september 2001 naar Groningen zouden komen vroegen wij als bestuur van La Pasi3n aan de gemeente- en provincie om een bezoek van deze hooggeëerde gasten aan La Pasi3n op te nemen in het programma van die dag. In eerste instantie werd dit afgewezen. Namens het bestuur van La Pasi3n had ik daarna veel contact over het bezoek met de gemeente en provincie.

Mijn vriend, kunstenaar en medeoprichter van La Pasi3n, Gerriet Postma, aanvaardde een betaalde opdracht van het bestuur van stichting La Pasi3n om naar eigen idee een schilderij voor Máxima en Willem-Alexander te maken.

Het kennismakingsbezoek van kroonprins Willem-Alexander en Máxima Zorreguieta aan de provincie Groningen werd echter uitgesteld in verband met de terroristische aanslagen in de Verenigde Staten.

Op 8 november 2001 kwam het paar naar Groningen. Het schilderij werd onder grote belangstelling op het Waagplein door Gerriet en Ida Postma aan Willem-Alexdander en Maxima overhandigd.

Gerriet:

“Het is een heel mooi ingetogen schilderij geworden. Aanvankelijk had ik veel rood in de opdracht verwerkt, maar dat vond ik te extreem. Voor mij is tango toch meer ingetogen. Ik heb toen een mooie tango cd opgezet en ben aan het werk gegaan met als resultaat een schilderij van twee dansers, sterk geabstraheerd, de vrouw met gesloten ogen en behoorlijk donker van kleur. Dat is voor mij de tango het is de dans van het Argentijnse volk in de sloppenwijken”.

Titel schilderij: Mi triste noche de Tango
(Mijn trieste tango-nacht).

Gerriet Postma stem en schilderij kwijt

Groningen – Om twee minuten voor tien wist kunstschilder Gerriet Postma nog niet hoe hij Máxima moest aanspreken, terwijl het paar toch enkele minuten later op het Waagplein zou arriveren om zijn schilderij 'Mi triste noche de Tango' aan te bieden. Om vervolgens op het moment suprême zijn stem te verliezen en nog net uit kon brengen: "Koninklijke Hoogheid, lieve Máxima, het is me een eer...." Waarna vriendin en danspartner Ida Bosma de honneurs moest waarnemen.

Haar suggestie aan de verloofden om voor het schilderij een mooi plekje te zoeken in hun eigen tangosalon, viel in goede aarde. Evenals de foto van baby Willem-Alexander, die Ida Bosman van iemand uit het publiek had ge-

kregen.

Om zeven uur vanmorgen waren de dansers van La Pasión al begonnen met het inrichten van een echte salon. Niet dat het weer meezat. Om half tien waren de zes paren onder leiding van Rob en Inez van de gelijknamige tango-school al tot op het bot verkleumd. En oefenen was er niet echt bij, want tussen half tien en tien uur mocht er geen geluid worden gemaakt. Dus probeerden de tangoërs zich warm te dansen met jas aan en zonder muziek. Om om tien uur hun beste beentje vol passie voor te zetten. Zelfs Gerriet Postma is van de partij. Een uurtje later heeft hij min of meer zijn stem teruggevonden. "Ze is echt mooi. Maar waar is mijn schilderij eigenlijk gebleven?"

DE BELEGGER

Naam: Gerriet Postma
 Functie: kunstschilder
 Vraag: Hoe beleg je (fictief) een ton?

'Met een ton in je zak moet je werk gaan kopen van Gerriet Postma natuurlijk. Dat wordt geld waard, ha ha. Ik zou zelf van dat geld zeker ook kunst gaan kopen. Je moet natuurlijk wel raak schieten. En dat is nog niet zo gemakkelijk. Welke kunstenaars later veelgevraagd zullen zijn, is niet zo eenvoudig te voorspellen. Zo had ik vijftien jaar geleden heel wat werken van De Ploeg in mijn bezit. Die heb ik destijds allemaal weggegeven. Nu zijn die doeken echt veel geld waard. Bedragen van 60.000 tot 70.000 gulden worden er voor neergeteld. Maar ach, dat geld is ook weer niet zo belangrijk. Ik heb ze weggegeven aan iemand die die Ploeg-werken heel graag wilde hebben. Dat gaf me een ook fijn gevoel.

Je moet er oog voor hebben en je koopt kunst met je hart en met je gevoel. Maar het moet maar net aanslaan op de markt. Het is maar net naar wie er wordt geluisterd. Als bijvoorbeeld een of andere bekende galeriehouder in New York werk van iemand aanprijst, dan wordt het vanzelf voor veel geld verkocht, ook al gaat het om een plak stront tegen de muur. Maar er gaan enorme bedragen in om. Miljarden zelfs.

Als je kunst aanschaft, dan kun je er dubbel van genieten. Het staat mooi aan de muur en als je geluk hebt, dan vermenvuldigt het zich ook nog in waarde. De schilderijen van Gerriet Postma zijn in de loop der jaren zeker meer waard geworden. Moeilijk te zeggen hoeveel. Als ik dood ben, misschien dat het dan nog wel veel harder gaat met de waardestijging. Net als met het werk van Herman Brood, hoewel ik me afvraag of dat wel echte kunst is.

Voor 'later' hoef ik niet meer te zorgen. Vroeger dacht ik daar helemaal niet aan en nu ben ik bijna zeventig. Ik heb een AOW-uitkering, ik kan nog steeds schilderen en ik verkoop ook nog steeds. Ik heb een goed leven. Ik heb ook niet zoveel nodig. Als ik mijn reisjes naar Spanje maar kan betalen. Ik ben heel graag in Andalusië en ik lust graag een glaasje wijn. Als dat allemaal maar gewoon door kan gaan.

Weet je, geld is echt niet alles. Het kan bijdragen tot geluk, maar meer ook niet. Ik zal je dit vertellen: Vroeger speelde ik veel trekharmonica. Ik heb nog een aantal van die instrumenten. Laatst belde me een man uit Brabant die had gehoord dat ik een meer dan honderd jaar oude harmonica had. Het instrument was van een bekende harmonicaspeler geweest en het had voor die Brabander grote emotionele waarde. Die man, hij was 75 jaar oud, is hier geweest en hij raakte helemaal in trance toen hij er op speelde. Ik praatte tegen hem, maar hij hoorde mij niet eens. Ik wilde er eerst 2500 gulden voor hebben, maar ik zag die man bezig en uiteindelijk heb ik gezegd: 'Neem maar gewoon mee'. Die man was zielsgelukkig en ik heb een fantastische dag gehad. Beter dan wanneer ik 2500 gulden op zak had gehad."

'Jubileumexpositie was een mooi cadeautje geweest'

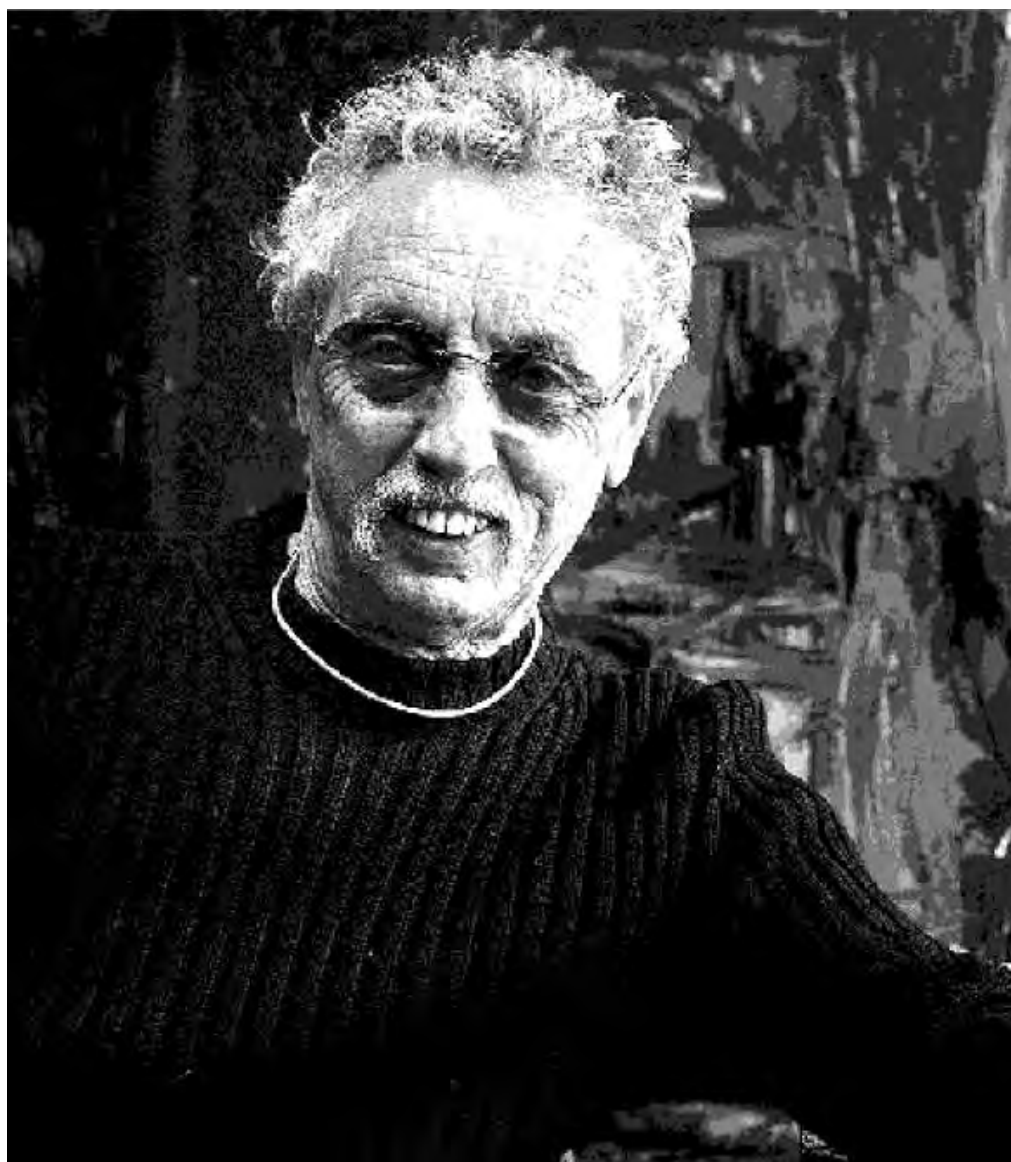
Gerriet Postma had het zich anders voorgesteld. Want wat zou beter passen bij de zeventigste verjaardag van de Groninger kunstschilder dan een mooie overzichttentoonstelling in eigen stad? Meer dan vijftig jaar toonde Postma zich een gedreven schilder in de regio, maar zijn jubileumexpositie opent morgen in Rotterdam. De stad Groningen laat het afweten. En dat steekt.

Door Ansje Monkhost

Niet dat Gerriet Postma er geen mooi feestje van wil maken. De kop mag dan wat ouder zijn geworden, de passie is nog jong. Niet alleen voor schilderen, maar ook voor zijn andere liefde de tango. *Ik ben verf* – een geveulgelde uitspraak van Postma – roept hij weliswaar niet meer, samen met zijn lief Ida Bosma al tangodansend een schilderij maken van vijf bij twee meter, daar draait hij zijn kunstenaarshand niet voor om.

Mooie handen zijn het, die hij mooi gebruikt. Om mee te praten, om mee te schilderen en om er shagje na shagje mee te draaien. Dat dat zijn gezondheid nu niet direct ten goede komt, tja... "Misschien komt er niet nog een kans voor zoiets. Ik moet nog maar afwachten of ik mijn 75ste verjaardag haal."

Hij wil niet als een kankerpiet overkomen, maar het steekt de schilder dat zijn jubileumtentoonstelling niet in zijn woonplaats wordt gehouden. "Dat doet zeer. Dat er niemand is gekomen die mij dat heeft aangeboden. Geen museum, geen galerie, geen Centrum voor Beeldende Kunst. Met een mooie catalogus erbij.

De jubileumexpositie van Groninger kunstschilder Gerriet Postma, ter ere van zijn zeventigste verjaardag. Maar wat wil je ook. Het is een echte studentenstad. Haal de studenten en de hoogleraren weg en je houdt

De jubileumexpositie van Groninger kunstschilder Gerriet Postma, ter ere van zijn zeventigste verjaardag. Maar wat wil je ook. Het is een echte studentenstad. Haal de studenten en de hoogleraren weg en je houdt

Operatiekamer

Een onstuimig schilder, emotioneel, gedreven. "Mijn atelier is een operatiekamer. Ik snij mezelf open en de gevolgen daarvan zijn terug te vinden in mijn schilderijen." Beeldspraak is Postma niet vreemd. Zo vergelijkt hij zichzelf

graag met een groot huis met heel veel deuren. Aardige kamertjes en donkere, dreigende kamers. "Als ik de waarheid wil schilderen, dan moeten eerst alle deuren open." Waarheid die soms bestaat uit sombere schilderijen, een andere keer weer uit flamboyante kleuren, laag na laag verf. Schilderijen die je moet afpellen om bij de waarheid van

Postma te komen.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat zijn inspiratie bij de Cobra-schilders ligt, waarmee hij als jongen in Leeuwarden kennis maakt. Hij volgt daar schilder- en tekenlessen. Teken en schilderen wilde hij altijd al, maar sinds de eerste kennismaking met Cobra weet hij het zeker. Hij wil schilder worden. Dat is zijn

dag, opent morgen in Rotterdam. "Hier vangt mijn antenne niks op. udt een soort Pekela over."

Foto: Jan Willem van Vliet

wereld.

"Een keer zat ik als vijftienjarige jongen in de trein naar Amsterdam. Tegenover mij zat een man, die vroeg wat ik deed. Of ik op school zat of zo. Ik word een groot schilder, zei ik tegen hem. Het gesprek ging verder en ik zal nooit vergeten wat die man tegen me zei toen ik hem vertelde dat ik 's avonds lekker ging stappen.

Dat is niet goed, dat moet je niet doen. Je moet daar naar toe gaan waar jouw mensen te vinden zijn."

Parijs, dat was in die tijd waar het allemaal gebeurde en waar de puber Gerriet zijn mensen dacht te vinden. Een paar jaar na het gesprek in de trein was het zover. Met zijn net aangeschafte Harley Davidson en een vriend. Een ein-

deloze verdwaalpartij op de oude *Liberator* volgde. De jonge helden onrustig op zoek naar hun leven.

Fado en tango

Onrust zou hem op vele plekken van de wereld brengen. Spanje, Portugal, Berlijn. "Die muziek, die fado, maar ook de tango, die inspireren me. Dat is ook mijn wereld. Niet alleen de mensen, maar ook de muziek. Het is passie, net als schilderen. Met vrolijke en donkere kanten. Die somberheid boeit me eigenlijk nog het meest. Veel mensen vonden het schilderij dat ik voor het huwelijk van prins Willem-Alexander en Máxima heb gemaakt ook veel te somber. Tango is toch rood, waarom heb je niet een schilderij gemaakt met veel rood erin? De tango is voor mij zwart."

Toch was het juist die tango die Gerriet Postma een paar jaar geleden uit een diep dal haalde. "Ik zit altijd maar in dit hok. Schilderen, soms er even uit voor kop koffie in Huis de Beurs. Even mensen zien. Geen intellectueel gelul. Geen gepraat over kunst. Of zogenaamd gepraat over kunst. Het contact dat ik heb met galeriehouders over de hele wereld heb is natuurlijk prachtig, maar die komen alleen maar hier voor de handel. Dat is mooi, dat is mooi, maar die daar die verkoopt veel beter. Kun je niet wat meer blauw er in doen? Het contact met de tango was vanaf het begin raak. Dezelfde passie, met mensen op dezelfde golf-lengte. Daar ontbreekt het hier nog wel eens aan in Groningen. Misschien komt dat omdat ik autodidact ben en nooit een relatie heb gehad met Academie Minerva, zoals andere bekende Groninger schilders. Mijn manier van schilderen wijkt ook te sterk af. Hier in Groningen met mijn stijl ben ik een vreemde eend in de bijt. Dat is jammer, want je moet wel worden gevoed."

Dus toog Postma regelmatig naar het buitenland voor de broodnodige voeding. "Vijfentwintig jaar geleden heb ik een tijdlang in Berlijn gewerkt. Ik ga er nog vaak naar toe, maar ik had er moeten blijven wonen. Als ik daar op straat loop en mijn antenne uitzet: dan gebeurt het gewoon. Het leven daar, musea, travestieten, galleries, het bruis en borrelt. Daar haal ik mijn inspiratie vandaan. Hier vangt mijn antenne niks op. Maar wat wil je ook. Het is een echte studentenstad. Haal de studenten en de hoogleraren weg en je houdt een soort Pekela over."

Veiling schilderij

Tango en kunst gaan hand in hand tijdens de opening van de jubileumexpositie van Gerriet Postma in Rotterdam, morgenmiddag om drie uur bij galerie Gadiot & Mas aan de Van Vollenhovenstraat 15, pand 33. Tijdens een show van een half uur maken de kunstschilder en zijn vriendin Ida Bosma een schilderij van vijf bij twee meter. Al dansend op blote voeten ontstaat zo een werk, dat daarna bij opbod wordt verkocht. De opbrengst gaat naar de Daniël de Hoed-kliniek in Rotterdam. Meebieden per fax of e-mail is ook mogelijk. Het schilderij is vanaf maandag te zien op de website van galerie Gadiot & Mas: www.gadiot-mas.nl. Het faxnummer is 010-2410289. Een laatste bod is mogelijk op zondag 17 november om vier uur 's middags, tijdens de feestelijke afsluiting van de expositie. Later dit jaar is er in Groningen een kleine tentoonstelling van Gerriet Postma in Groningen bij galerie Art Dept aan de Hoendiepskade.

Verliefde Gerriet Postma nog even in Giro-sfeer

Door Ansjie Monkhost

De Giro in Groningen was prachtig, zelfs zo schitterend dat sommigen er geen genoeg van kunnen krijgen. Zoals Gerriet Postma aan de Noorderhaven n.z. De bekende Groninger kunstschilder was ten tijde van de proloog en de eerste etappe jammer genoeg niet in de stad en dat speet hem verschrikkelijk. Vooral die kreten, die enthousiaste Stadjers ter aanmoediging royaal op het wegdek voor zijn deur aan de Noorderhaven kalkten, spraken hem bij thuiskomst uit Frankrijk aan.

Niet getreurd, maar het kwastje opgebeurd. Gerriet Postma deed tot grote verbazing van zijn nieuwe lief Ida geheel in Franse sfeer en *publique* zijn zegje. *Ida je t'aime. Gerriet.* Aldus deze week zijn liefdesverklaring op het asfalt. Een en ander op Postmariaanse manier omgeven door veel kleur. Hoewel, één concessie deed hij wel aan de Giro: zit er normaal veel rood en blauw in zijn schilderijen, zijn straatkunst is overwegend roze.

Een boete hoeft Postma niet te verwachten, wel dat zijn liefdesverklaring binnenkort zal zijn verdwenen, want de gemeente is van plan de straten schoon te maken. Nu spoelen die al redelijk schoon door hoosbuien en treedt er slijtage op door autoverkeer, maar de kreten die nog overblijven, worden binnenkort verwijderd. Hoe, daar denken de schoonmaakbazen nog over na. Hoe goedkoper hoe mooier, maar het zal wel spuiten worden.

Inmiddels zijn de herstelwerkzaamheden aan zebra's, belijning en vluchtheuvels al aardig gevorderd. Die straten die nog niet zijn aangepakt, komen binnenkort aan de beurt tijdens routineonderhoud.

Gerriet Postma's liefdesverklaring op het asfalt van de Noorderhaven.

Foto: Dennis Beek

Het leven in verf van Gerriet Postma

Het leven van schilder Gerriet Postma uit Groningen is als een spannend jongensboek. Geboren in Twijzelerheide en opgegroeid in Leeuwarden wist hij zijn naam te vestigen als internationaal gewaardeerd en erkend kunstenaar. Galerieën in Parijs, Barcelona, Brussel en Hamburg brengen zijn werk. Zelf heeft hij een simpele verklaring voor zijn succes: „De wil moat der wêze, moatst dysels bliuwe en moatst dwaan wat fielt.” Het maakte hem tot de meest succesvolle en internationale Friese kunstenaar van na de oorlog, maar in Friesland zelf is hij nagenoeg onbekend.

Een enkele keer komt Gerriet Postma nog wel eens in Leeuwarden, maar lang houdt hij het er nooit uit. „As ik hjir in kertier bin en oer de Nijstêd rin, dan tink ik: wat doch ik hjir eins. Sikest dochs altyd nei dingen en minsken út dyn ferline, mar dy fyn ik hjir net werom.”

Het verleden van de schilder ligt in Leeuwarden. Toen hij vier was, verhuisde hij met zijn moeder uit Twijzelerheide naar de grote stad. Zijn vader heeft hij nooit gekend. „Ik fytste as bern in kear mei mem by in hûs lâns en doe begûn mem ynienen freeslik te gûlen. Ik sei: ‘Wêrom moat mem no sa gûle?’ Doe sei se: ‘Dêr wennet dyn heit.’ Doe haw ik my foarnaam om har sjen te litten dat se my net foar neat op de wrâld set hie. Ik woe der hielendal foar gean.”

Dat kwam er aanvankelijk niet van. Na de lagere school, het was vlak na de oorlog, werd het voor Gerriet de bouwvak. Om zes uur de deur uit en om zes uur weer thuis en dan 's avonds nog naar de avondmuts in de Molenstraat. Hij heeft er geen trauma's aan overgehouden. „Efternei wie it in prachtige tiid. Nederlân moast 'herrijzen' en dat pakten jo mei-elkoar oan. Dat wie fan 'kom op jonges, it moat hjoed klear'. Dan giest der foar.”

Tekenen en schilderen heeft Gerriet Postma van kinds af gedaan. De belangstelling voor kunst was er al vroeg. Op een tentoonstelling in het Prinsessehof kwam hij eind jaren veertig oog in oog te staan met het werk van Karel Appel. Het opende zijn ogen voor hoe kunst ook kon zijn: geen brave landschapjes, zoals hij zelf toen maakte, maar pure expressie in verf en schildergebaar. Hij begreep wat schilderen in wezen inhield: „Skilderje is in aventoer yn ferve.”

Het echte kunstenaarsbestaan was echter nog ver weg. Gerriet trouwde en moest alles aanpakken om aan de kost te komen. Hij was pompbediende en werkte in de bouw en de horeca. Intussen had hij wel in de Sacramentsstraat voor f1,50 in de week een atelier gehuurd waar hij kon schilderen. „Doe koe ik wat dwaan.” Het schilderen werd toen al wat serieuzer.

Halverwege de jaren zestig verhuisde Gerriet Postma met zijn gezin naar de Oosterstraat. Hij begon daar de koffiebar De Pruttelpot. Zijn vrouw dreef de zaak. Gerriet schilderde en sprong bij als het druk was. Maar verkopen deed hij niet.

Een familielid begon in Sneek een café en vroeg Gerriet of die als artistiek aange-

Gerriet Postma en vriendin dansen schilderij

DOKKUMER NIEUWE ZIJLEN – Kunstenaar Gerriet Postma uit Groningen en zijn vriendin Ida Bosma hebben gistermiddag al tango dansend een schilderij gemaakt in kunstcafé De Dream in Dokkumer Nieuwe Zijlen. De twee dansten op blote voeten door de verf die de schilder eerst met rollers op het doek van 2 bij 5,5 meter had aangebracht. Om het theatrale aspect te onderstrepen droegen dansers en publiek maskers. Foto LC/Niels Westra

Eenmaal, andermaal: 13.000 euro voor Rio

De Haan Advocaten en Notaris viert feestje met expositie en veiling van werk van Gerriet Postma

Even was het gloednieuwe kantoor van De Haan Advocaten en Notaris veranderd in een veilinghuis. Onder de hamer ging *Kids of Rio* van beeldend kunstenaar Gerriet Postma. Eenmaal, andermaal, verkocht! Dertien duizend euro voor een zwerfkindertehuis in de Braziliaanse hoofdstad.

Door Ansje Monkhost

Een nieuw kantoor, een nieuwe notaris daar hoort een bijzonder feestje bij, zo dachten ze een half jaar geleden bij De Haan Advocaten, waar de eerste notaris zijn entree had gedaan. Niet alleen een feestje in eigen geledingen, maar iets met uitstraling. Nu is het advocatenkantoor ooit begonnen in de sociale advocatuur en dat dit nog steeds aan de orde is bij De Haan, was gisteren goed te merken. Onder de hamer ging een speciaal voor dit doel gemaakt schilderij van Gerriet Postma. Een royaal formaat, 1.80 bij 1.80 meter, met de bedoeling

De expositie met werk van Gerriet Postma is tot 17 juli te zien aan de Zilverlaan 2 in Groningen van woensdag tot en met zondag van 13 tot 17.30 uur. De entree is gratis. Speciaal voor Lezers van het Dagblad van het Noorden is er een doos met kunstkaarten in de aanbieding bij de regiokantoren. Met bon uit de krant kost de doos geen 9 euro 95, maar 7 euro 50.

een royaal bedrag op te brengen voor de zwerfkinderen in Rio de Janeiro. Een keus, die ook al niet zo merkwaardig is, want Winfryd de Haan was 25 jaar geleden, toen hij nog geen 'meester' was, de eerste rechtenstudent die stage liep bij Nanco van Buuren, straathoekwerker in Groningen. Van Buuren is al weer vijftien jaar de grote man achter de stichting Ibiss, die zich op vele fronten inzet voor de pa-

ria's van Rio de Janeiro, onder wie de zwerfkinderen. Met veel succes, want de opbrengst van het doek van Postma gaat naar ex-zwerfkinderen, die hun leven een nieuwe wending hebben gegeven en een opleiding volgen. Onderdak hebben zij in het tehuis Santa Clara, maar daar moeten ze uit. Veel geld kan van Buuren dus wel gebruiken.

Dat krijgt hij ook. Onder de vaardige leiding van veilingmeester Johan van der Hende ging het snel van vijfduizend euro naar 13.000 euro. En de gelukkige nieuwe eigenaar? Jawel, mr. Winfryd de Haan himself. *Kids of Rio* is overigens voor iedereen gratis te bezichtigen. Het werk maakt onderdeel uit van een grote tentoonstelling van schilderijen van Gerriet Postma, in het advocatenkantoor aan de Zilverlaan. Te koop zijn ze ook, net als de serie unica die dient als omslag voor zo'n honderd dozen met daarin het allernieuwste kunstboek van Postma.

De opbrengst van de veiling bij De Haan Advocaten en Notaris van het schilderij van Gerriet Postma gaat naar een tehuis voor ex-zwerfkinderen in Rio de Janeiro van oud-Groninger Nanco van Buuren.

Foto: DvhN/Kees van de Veen

Dagblad van het Noorden, 10 juni 2003

Communiceren over kunst, terwijl de schilder schildert

Wat doet een stel mannen in driedelig grijs, in trendy zwart, enkele mooie vrouwen en een kunstenaar als je ze bij elkaar zet in Brasserie Doppler in Groningen? Ze communiceren. Over kunst. Daar ging het gisteren de advocaten, notarissen, reclame – en marketing mensen om. En die ene kunstenaar? Gerriet Postma schilderde voor een goed doel en een beetje voor zichzelf.

Door Ansje Monkhost

GRONINGEN ■ Kunst communiceert, zo hadden de reclame- en marketing jongens verenigd in hun eigen club MegaHerz bedacht. Dat moest ook wel, want MegaHertz heeft zich ten doel gesteld het Noorden 'qua communicatie' op de markt te zetten. Daar heb je zo nu en dan een spraakmakend evenement voor nodig.

Dus kwam het mooi uit dat De Haan Advocaten ook sinds kort de toevoeging *en Notarissen* heeft. Dat wordt 4 juni met enig vlagvertoon gevierd met een feestje en de presentatie van een nieuw boek van de kunstschilder Gerriet Postma. Nu had Postma al een boek. wat heet. diverse boe-

ken, want het is een goede gewoonte dat er eens per vijf jaar een nieuwe uitgave verschijnt.

En om hem helemaal te eren krijgt Postma er ook nog eens een tentoonstelling in de maand juni. Een feestelijke gebeurtenis, zeker voor de kunstschilder zelf, want zijn zeventigste verjaardag is tot zijn grote spijt niet gepaard gegaan met een mooie tentoonstelling in zijn woonplaats Groningen.

De feestelijkheden bij De Haan kwamen via het netwerk van beide beroepsgroepen al snel terecht bij MegaHertz en die zag er wel brood in alle gebeurtenissen nog eens te ondersteunen met een *happening* in Doppler, waar ze toch al regelmatig hun clubavonden houden.

Groots

Gisteren was het zover. Veel mooie mannen in mooie pakken en een paar mooie vrouwen, een groot nog bijna onbeschilderd doek op de ezel en Postma in op zijn best in bloes met witte volants, cowboylaarzen en werkbroek, dat alles overgoten met veel verfspetters. Groots en meeslepend. Of zoals Dick Siersema in zijn toespraak zei: "Zo'n groots en meeslepend leven als Gerriet Postma heeft, dat willen eigenlijk alle

mannen diep in hun hart."

Postma zelf trok zich van alle chique weinig aan. Hij ging gewoon lekker schilderen. Verfpot in de linkerhand, paletmes in de rechter en binnen het uur was het doek af. Dat was ook helemaal de bedoeling, want het is het laatste schilderij voor zijn boek. Morgen moet de foto al naar de drukker.

4 juni volgt dan het slotstuk van alle inspanningen. Dan wordt het doek – "ik heb het maar een beetje speels geschilderd" – geveild bij De Haan. De opbrengst gaat via de stichting IBISS naar de zwervkinderen in Rio de Janeiro.

Kunstschilder Gerriet Postma aan het werk.

Foto: Reyer Boxem

Verslag gesprek met de heer J. Meijering en de afdeling Ruimtelijke Plannen van de gemeente Groningen op 4 april 2003.

Vanuit de gemeente Groningen, dienst ROEZ, zijn bij het gesprek aanwezig: Wilma van Geffen (interim afdelingshoofd afdeling Ruimtelijke Plannen), Tjerk Ruimschotel (senior-stedenbouwkundige afdeling Ruimtelijke Plannen) en Anne Jaspers (secretariaat afdeling Ruimtelijke Plannen, notulist).

Kennismaking-wat vooraf ging aan deze afspraak:

Na een korte kennismaking schets de heer Meijering de gebeurtenissen die vooraf gingen aan dit gesprek. Zijn eerdere ervaringen met de Gemeente Groningen en de dienst RO/EZ zijn wat hem betreft niet positief te noemen. Hij is echter blij met dit gesprek en hoopt op een prettige samenwerking in de toekomst. Na een positief gesprek met de algemeen directeur, de heer Wibier, is het nu tijd om vooruit te kijken.

Verwachtingen bij dit gesprek:

Mevrouw van Geffen stelt voor even helder af te spreken wat we in dit gesprek van elkaar verwachten. De heer Meijering wil graag, naast zijn hart luchten, even brainstormen over een aantal nieuwe suggesties die bij hem leven om de stad te verfraaien. In een eventuele vervolgspraak zouden deze suggesties verder uitgespit kunnen worden en kunnen we dan kijken wat haalbaar is.

Suggesties van de heer Meijering:

Hij denkt daar bij aan:

- Gevelverfraaiing stimuleren (het eerder gedane voorstel tot subsidiering van gevelverfraaiing).
- Nieuw beleid maken dat voorwaarden scheppend is, met prikkels naar bepaalde doelgroepen, denk aan burgers en ondernemers.
- Een culturomslag realiseren binnen de dienst RO/EZ, met een maximale dienstbaarheid naar burgers toe.
- Een experiment van 2 jaar, waarbij de legeskosten worden afgeschaft als een vorm van subsidie. De hoge legeskosten werken nu juist erg remmend. Je zou ook kunnen denken aan het beschikbaar stellen van materiaal (verf en dergelijke) door de gemeente.
- Een actief aanschrijvingsbeleid voeren.
- Meer sfeermakers inschakelen bij de ontwikkelingen in de stad (denk aan kunstenaars, vormgevers, binnenhuisarchitecten etc). Hierbij denkt hij aan teams per wijk die onderzoeken waar kansen liggen (om pleinen en ander openbaar gebied te herinrichten). In de teams kunnen kunstenaars, architecten, bewoners en gemeente zitting nemen.
- Het instellen van vrouwenteams. De stad heeft meer vrouwelijke energie nodig, zij kunnen een andere sfeer in de stad brengen.
- En de kloof tussen de techneuten en de creatieven verkleinen. Meer creatief naar de stad kijken, andere brillen opzetten, wat moet leiden tot een dialoog.
- Het vooral ook zoeken in kleinschaligheid, proefexperimenten en budgettair aantrekkelijk maatregelen. Een win-win-model voor alle partijen. Denk bijvoorbeeld aan een wedstrijdement instellen per wijk, prikkelend en creatief, waarbij je bewoners laat kiezen. Hiervoor een medewerker aanstellen die zich hier mee bezig houdt. Of bomen als kunstwerk, meer muziekkoepeles als kunstzinnige elementen in de stad, enzovoort.

Al deze maatregelen moeten leiden tot prikkels in positieve zin bij alle partijen om van de stad een "betoverende stad" te maken.

Als gebaar heeft de heer Meijering een aanbod voor de gemeente, hij wil graag een kunstwerk van Gerriet Postma schenken aan het gemeentebestuur van Groningen. Dit kunstwerk, een zeildoek van 260 m², dubbelzijdig beschilderd, zou een mooie plaats in de stad moeten krijgen, bijvoorbeeld op Europapark (in de Euroborg).

Reactie op de gedane suggesties van de heer Meijering:

Mevrouw van Geffen vindt de lijst van suggesties erg breed en aan deze hoge verwachtingen zullen we nooit kunnen voldoen. De filosofie erachter begrijpt ze wel. Ook geeft ze aan dat er al veel gebeurt in de stad op soortgelijke gebied. Ze noemt instellingen als het Centrum beeldende Kunst en het platform GRAS die hierin zijn gespecialiseerd.

De heer Ruimschotel geeft aan dat we altijd al werken en hebben gewerkt aan die "betoverende" stad. Dat deed destijds architect Bouma al en dat doen wij nog dagelijks. We werken vooral in delen van de stad, als voorbeeld noemt hij het project Grote Markt. Een proces waar we ook bewoners en ondernemers bij betrekken, middels bijeenkomsten en de discussie met het forum waarin deze partijen zitting hebben. Uiteraard hebben we ook mensen als u nodig, maar de verwachtingen die u schets zijn erg hoog. We moeten kijken wat haalbaar is.

Wat spreken we af:

Mevrouw van Geffen geeft aan dat we van dit gesprek een verslag maken wat we aan u toesturen. Daarnaast zullen we inzake het voorstel voor gevelverfraaiing en de schenking van het kunstwerk inhoudelijk reageren. Voor het overige scala aan suggesties is het goed om zelf ook contacten te leggen met instellingen als het CBK en platform GRAS. Uiteraard zullen we, als de gelegenheid zich hiertoe voordoet, hun informeren over uw voorstellen.

Samengevat:

De heer Meijering ontvangt een verslag van dit gesprek met daarin de gemaakte afspraken. Hij ontvangt dit verslag voor 4 juli met, indien mogelijk, daarin ook de reactie op 2 concrete voorstellen:

1. De haalbaarheid van een gemeentelijke subsidieregeling voor "gevelverfraaiing".
2. Een gemeentelijk reactie op de schenking van het kunstwerk van Gerriet Postma en eventuele plaatsing hiervan in bijvoorbeeld de Euroborg.

Anne Jaspers.

Het wad van Gerriet Postma

GRONINGEN ■ Gerriet Postma heeft in binnen- en buitenland naam gemaakt met abstract-expressionistische doeken. Dat de Groninger schilder ook meer figuratief werk heeft gemaakt is minder bekend. Wie dat wil zien moet naar een grote verkooptentoonstelling, op zondag 14 november (11-23 uur) in La Nueva

Pasión, Nieuwe Boteringestraat 72 in Groningen. Er hangen in totaal vijftig schilderijen, waaronder tien panelen die hij rond zijn 65ste maakte van het Wad. De werken, waarvan de verkoopprijzen variëren tussen de 1500 en 3000 euro, zijn afkomstig uit particulier bezit en nooit eerder tentoongesteld.

Droomatelier voor Gerriet Postma in ruim Atrium

Je bent 72 en 64 en je wilt wat. Voor beeldend kunstenaar Gerriet Postma en zijn collega, maar bovenal grote liefde Ida Bosma is dat duidelijk niet achter de geraniums zitten. Schilderen en nog eens schilderen: voor hem in zijn nieuwe Atrium en voor haar in Salon del Arte. Een intieme plek voor hun eigen werk en dat van anderen. Komend weekeinde gaat al dit moois open.

Door Ansje Monkhost

GRONINGEN ■ Voorbij lijken de tijden waarin Gerriet Postma tot uitspraken kwam als: "Ik ken enorm veel mensen, maar waar ik kom, wil ik altijd na een tijdje weer weg." Want laten we wel wezen, welke schilder laat zo'n droom van een atelier achter? "Een droom was het dan ook altijd, een plek waar mijn schilderijen het beste tot hun recht komen", aldus Postma.

Dat is aardig gelukt in zijn nieuwe Atrium aan de Noorderhaven n.z., waar tot dit voorjaar veilinghuis Postma zat. Het intense kleurenspeel van zijn grote schilderijen aan de metershoge muren onder de glazen koepel, geeft de ruimte een bijna museale uitstraling.

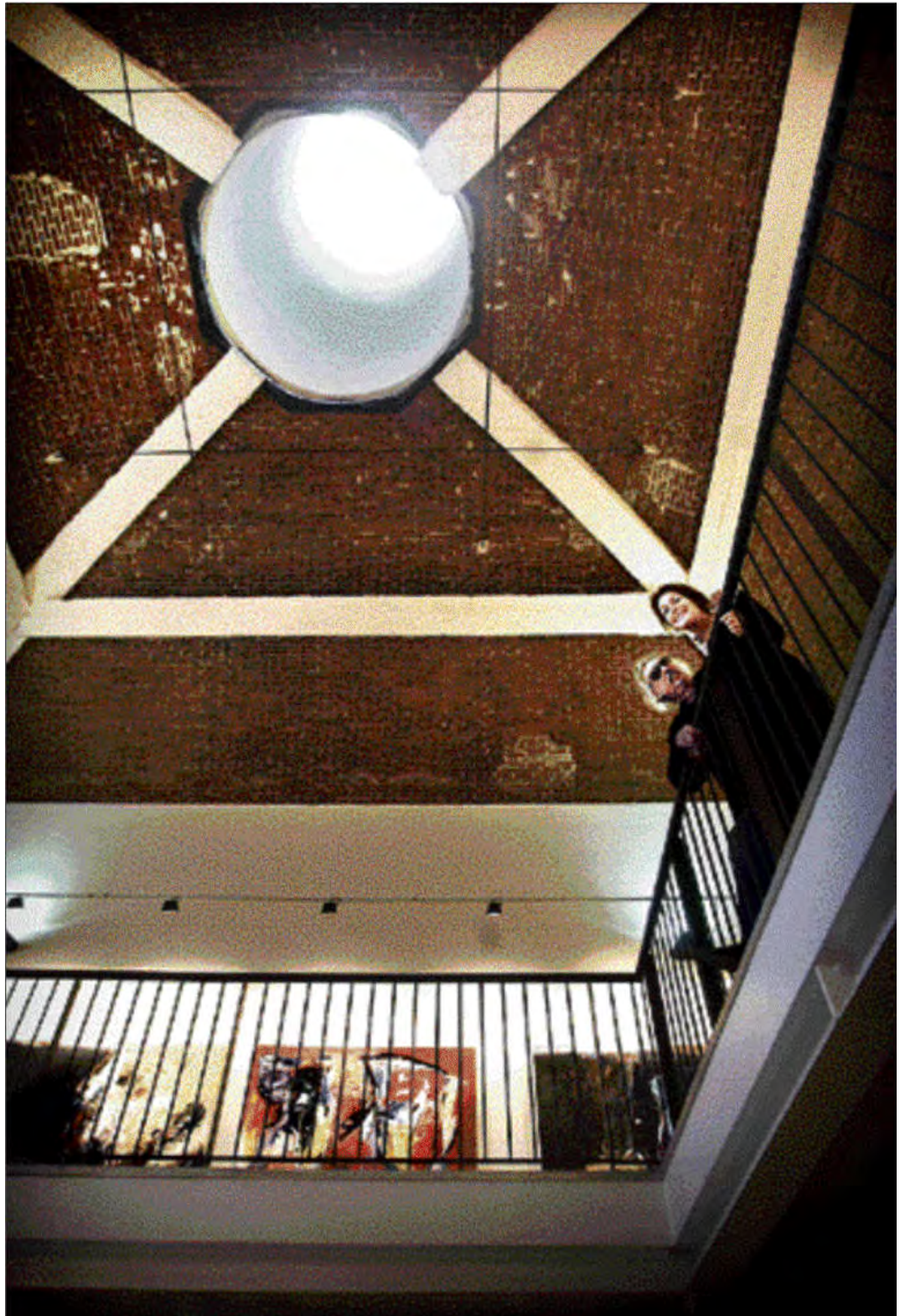
Intieme salon

Kleur ook in het voormalige atelier van Postma en nu Salon del Arte. Maar met de kleuren houdt elke vergelijking op. Een grotere tegenstelling met het Atrium is nauwelijks denkbaar en dat is ook helemaal de bedoeling. "Een intieme salon wilde ik. Voor ons eigen werk, dat ik nu heb aangevuld met werk van anderen. Maar ik beperk me tot sieraden en glaskunst", aldus Ida Bosma, die om te beginnen werk van Nicolette Korteling uit Eindhoven en Mirjam van Twaalfhoven uit Arnhem in huis heeft gehaald. Barok werk met ruwe diamanten in goud, zilver en brons.

Een uitgesproken keus ook is de glaskunst van de Roemeense kunstenaar Nemtoi. Dat het werk de kleuren rood en blauw voert net als bij Postma, zal dan ook niet toevallig zijn.

De tango

Ze zijn samen 136 jaar en ze willen nog veel meer, want het is toch zonde om niet ook nog iets anders te doen met het Atrium? Zeker als er nog een passie is: de tango. "Een cultuurcentrum moet het niet worden, maar we willen er wel van alles organiseren. Zoals workshops, maar ook muziekmiddagen of lezingen over literatuur", aldus een enthousiaste Postma. "Maar wel incidenteel", zo tempert Ida hem. Om er liefdevol, maar niet gespeend van enig commercieel inzicht aan toe te

Ida Bosma en Gerriet Postma in het nieuwe atelier, het Atrium, aan de Noorderhaven.

Foto: DvhN/Corné Sparidaens

voegen: "Ga jij nu maar elke morgen met je broodtrommeltje hierachter schilderen. Ik stuur belangstellenden wel naar je door."

■ CERTIFICAAT

Meer dan 250 kunstwerken van Gerriet Postma hangen, staan en liggen in het Atrium en de Salon del Arte. Allemaal voorzien van een certificaat van echtheid en dat zijn de enige echte volgens de kunstenaar. Hiermee refereert hij aan de verkooptoonstelling die Johan Meijering terzelfder tijd in de Nieuwe Boteringestraat houdt van werk van Postma. Veel woorden wil hij er niet aan vuil maken, maar dat hij het een echte vriendsdienst vindt om dat tegelijk met hun opening te doen, nou nee.

Gerriet Postma opent nieuw atelier

Leeuwarder Courant,
12 november 2004

GRONINGEN - Kunstschilder Gerriet Postma opent zaterdag in Groningen een nieuw atelier dat tegelijkertijd dienst doet als expositieruimte. Het is gelegen naast zijn oude atelier aan de Noorderhaven. Het voormalige graanpakhuis telt twee verdiepingen en heeft een hoogte van circa 35 meter. Op het gebouw is een grote glazen koepel aangebracht, waardoor in het atelier een ideale lichtval ontstaat. Omdat het geheel de vorm van een atrium heeft noemt de schilder zijn nieuwe werkruimte 'Atrium Gerriet Postma'.

In het pand naast het oude atelier van Postma heeft zijn vriendin Ida Bosma een kunstsalon met de naam 'Salon del Arte' ingericht. Zij wil er haar eigen schilderijen en die van Gerriet tonen, aangevuld met glaswerk, bronzen beelden en sieraden. De salon zal iedere zaterdagmiddag geopend zijn. Zaterdag en zondag houden Postma en Bosma open dag.

Verkooptentoonstelling 'van Twaalf tot Twaalf' GERRIET POSTMA EN COLLEGAE

Kunstliefhebbers kunnen zaterdag en zondag hun hart ophalen tijdens de exclusieve tweedaagse verkooptentoonstelling in La Nueva Pasión aan de Nieuwe Boteringestraat. Initiatiefnemer Johan Meijering verzorgt samen met de Vrienden van Cultuursalon La Nueva Pasión in 'van Twaalf tot Twaalf' (12.00-24.00 uur) de verkoop van ruim tweehonderd schilderijen van tientallen bekende schilders uit binnen- en buitenland. Het werk is afkomstig uit particulier bezit.

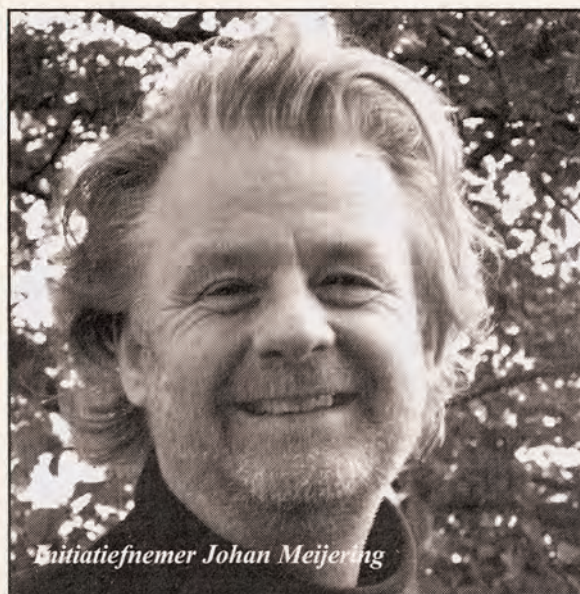
Het betreft kunst van Gerriet Postma, Arie Zuidersma, Cor van Loenen, Jan Kagie, Deodatus, Marc Jonk, Jean Paul Clemens, Viviane London en vele anderen.

Exclusief zijn de 130 schilderijen uit vroegere perioden (vanaf 1976), gemaakt door Gerriet Postma. Tot deze unieke collectie behoren ook vijf schilderijen van Postma, die in 1994 zijn tentoongesteld in het Fries Museum in Leeuwarden en vier schilderijen die afgebeeld staan in het door Postma uitgegeven boek 'Gerriet 65', ter gelegenheid van diens 65-ste verjaardag in 1997.

Ná 16 januari wordt de particuliere 'Gerriet-Postma-collectie' voor transport gereed gemaakt voor tentoon-

stellingen in onder andere België, Duitsland, Polen en de Verenigde Staten.

De echtheid van alle aangeboden schilderijen wordt 'levenslang gegarandeerd'. Alle schilderijen zijn voorzien van een certificaat van echtheid.

Initiatiefnemer Johan Meijering

Prijzig erbetoon aan kunstschilder Gerriet Postma

De grootste kunstenaar die Twijzelerheide heeft voortgebracht, schilder Gerriet Postma, krijgt dit najaar een overzichtstentoonstelling in het gemeentehuis van Buitenpost. De organiserende werkgroep Het Behouden Huis wil Postma eren op zijn geboortegrond, maar dat dreigt nogal duur uit te pakken.

Door André Horjus

BUITENPOST - Jannie Jensma-Dijkema (67) friemelt met haar vingers in de schoot. De gedachte aan wat er allemaal nog moet gebeuren voor de grote expositie van kunstschilder Gerriet Postma, maakt haar onrustig.

De werkgroep Het Behouden Huis, waar Jannie voorzitter van is, organiseert al zo'n zes jaar culturele activiteiten in Buitenpost. Geen plat vermaak, maar voorstellingen, concerten, exposities en lezingen voor de fijnproevers. „We willen graag iets goeds doen voor de mensen in de regio, maar het moet wel een zekere kwaliteit hebben.”

Dit najaar trakteert de werkgroep – op verzoek van de gemeente Achtkarspelen - het publiek op de kleurrijke verfexplosies van Postma. Een erbetoon aan deze internationaal gewaardeerde kunstenaar. Zo'n dertig forse schilderijen – veelal 2 bij 2,5 meter – zijn vanaf oktober drie maanden lang te zien in het gemeentehuis van Buitenpost, verspreid over twee verdiepingen.

„Alle inwoners zouden trots op hem moeten zijn”, merkt Jannie op. Het tegendeel is het geval, meent echtgenoot en werkgroep lid Theunis (73). „Laten we wel wezen, ze hebben jammer genoeg nooit van hem gehouden. Zo is het altijd geweest.”

De gedachte aan wat er allemaal nog moet gebeuren voor de grote expositie in Buitenpost onrustig.

De verfvirtuoos werd ruim 72 jaar geleden geboren in Twijzelerheide. Moeder Geertje werkte daar bij gezinnen in de huishouding. „Nou dan weet je het wel”, vertelt Gerriet met opengesperde ogen, „die kerels wilden maar één ding.” En dus raakte de ongehuwde interieurverzorgster zwanger. Een grote schande in die tijd.

Toen Gerriet vier was, besloot Geertje te verhuizen naar Leeuwarden, waar er minder op haar werd gelet. Toch zijn er goede herinneringen aan Twijzelerheide. „De lange zandpaden, de romantiek van het houtvuur, takken zoeken met beppe. En pake die met een rammelende ketting in de schuur voor Sinterklaas speelde.”

Toen hij zo'n vijftien jaar geleden terugkeerde om een kunstwerk voor dorpshuis De Jister te onthullen, stapte een oudere man op Gerriet af en begon over zijn vader: „Bisto net ien fan dy en dy?” Postma, net zo temperamentvol als zijn schilderijen, kan zich er nog kwaad over maken. „Denk je iets bereikt te hebben, het verleden te verrekenen en dan word je nóg afgerekend op toen.”

Een zwarte Porsche en schoenen van cobraleer: de armoede van vroeger heeft Postma afgeschud. Zijn abstracte schilderijen gaan al snel voor €25.000 van de hand. „Hij is heel rijk geworden hoor”, fluistert Jannie. „In wâldpyk bliuwt in wâldpyk”, merkt Theunis glimlachend.

Expositie van kunstschilder Gerriet Postma (links) maakt medeorganisator Jannie Jens

chend op. Maar daar wil Gerriet niks van weten. „Helemáál niet”, protesteert hij. „Ik ben het, gelukkig, wil ik bijna zeggen, ontgroeid.” Nee, Gerriet voelt zich meer een wereldburger. Woonde onder meer in Frankrijk, Duitsland, Nigeria en Portugal.

De werkgroep Het Behouden Huis heeft vaker exposities georganiseerd, maar nooit zo groot als deze. Bij een kostenplaatje van zo'n €15.000 tot €20.000 breekt het zweet Jannie uit. Normaliter is een expositie van Het Behouden Huis met een paar honderd euro wel betaald. De kunstschilder daarentegen vindt het juist een heel schappelijk prijsje. Eerdere exposities in het buitenland kosten al snel €50.000.”

Gerriet voelt er niets voor om zijn goede reputatie te grabbel te gooien door promotieposters en een catalogus van – naar zijn maatstaven – inferieure kwaliteit. Vooral de productie van de catalogus hakt er in. Maar ook de transport- en verzekeringskosten tellen mee.

De gemeente Achtkarspelen doet €1000 in het zakje, maar dat tikt niet echt aan. Jannie: „Als het allemaal zo duur moet worden, haak ik af. Ik schrijf me blauw aan bedelbrieven. Het wordt zo toch een beetje een bedenkelijke onderneming.” Twijfel was er vaker, maar steeds opnieuw herwon de werkgroep het enthousiasme voor deze bijzondere klus.

„Hoop je toch niet een soort

waardering te krijgen mensen?”, vult Jannie zitster, „erkenningskaart hebt gemist?” Gemelwaarts. Maal lusies. „In het bu bekender dan in ben ik gewoon ic verf smijt.”

De kunstenaar vi danks gewoon le geboortegrond „Ik ben hier nog het ook als een En misschien zal ment aan mijn o der denken. Aan veel te danken. S – tegen beter we even om het h denkt: uiteindelijk maal niet voor n

Eerste Iustrum Kunst aan de Noorderhaven

GRONINGEN ■ Abstract, monumentaal, kleur, figuratief, beelden, wandobjecten en zelfs een doe-het-zelf kunstpakket. Het kan niet anders of de kunstenaars en galerieën rond de Noorderhaven zetten hun deuren weer open en helemaal in de traditie het weekeinde voor de Pasen, zaterdag 19 en zondag 20 maart.

Pakhuizen, oude schepen, maar vooral heel veel kunst kenmerkt de Noorderhaven. Inmiddels voor de vijfde keer is het komend weekeinde weer raak als op tien locaties kunstenaars en galeriehouders vrij entree geven. Oude vertrouwde namen zijn er bij, zoals Albion

Putti, Richards Kunst & Lijsten, Art de Nord, kunsthandel Peter Ter Braak, Biemolds Belang, Ankie Slooff op haar eigen schip de M.S. Tarakan en natuurlijk voor een kunstzinnige borrel Café De Sleutel.

Kwam daar vorig jaar al het Koetshuis van de Voormalige Bank van Leening bij, dit jaar heeft het duo Ida Bosma en Gerriet Postma zich aangesloten, zij met haar Salon del Arte en Postma in zijn eigen Atrium op de plek waar voorheen Veilinghuis Postma zat.

Alle galeries en ateliers zijn zaterdag en zondag tussen twaalf en zes uur open. (DvhN)

Gerriet Postma in spanning over superdeal in New York

Door Menno Hoexum

GRONINGEN Kunstschilder Gerriet Postma leeft de laatste dagen in grote spanning. Hij wacht op een bankafschrift met een saldo dat hij nog nooit eerder onder ogen heeft gehad. Het bedrag van wellicht een paar ton moet worden overgemaakt door de Amerikaanse galerie DJT Fine Art aan 511 West 25th Street in New York.

De betaling betreft de aankoop van negentien grote werken van Postma, die de Amerikaanse galerie op de thuismarkt wil exposeren en verkopen. De schilderijen staan gegroepeerd in het atelier van de Groninger kunstenaar. In af-

wachting van transport naar de Verenigde Staten.

"Pas als het geld op mijn rekening staat, gaan de schilderijen de deur uit. Maar ik heb er een goed gevoel bij. Twee vertegenwoordigers van de New Yorkse galerie waren op bezoek en onder de indruk van mijn werk", zegt een nog steeds opgewonden Postma.

Het eerste contact met de Amerikanen legde Postma in Ootmarsum, waar hij exposeerde. "Een agent van DJT Fine Art wilde gelijk een afspraak met mij maken. Eerst was ik wat sceptisch, maar een week later stond deze agent met de financiële man van de galerie bij mij aan de Noorderhaven op de stoep", vertelt

Postma. Toen de financiële man vroeg wat de aankoop moest kosten, dacht de kunstschilder eerst nog even dat het om één schilderij ging. "Maar hij wilde alle grote werken in mijn expositieruimte en zocht in het atelier nog een collectie uit. Hij wilde dat ik één bedrag noemde."

Postma weet als geen ander dat in de internationale kunstwereld heel wat charlatans rondlopen. "Ze waren goed gedocumenteerd en hebben ook allerlei spullen achtergelaten en laten zien. Daardoor denk ik dat het wel goed zit. Ik heb ook gelijk op internet op de site van de galerie gekeken en de indruk was verpletterend."

De indruk die Postma kreeg,

gold vooral de gerenommeerde kunstenaars die de galerie in voorraad heeft en een opsomming van zelfs in Nederland bekende namen van kunstverzamelaars.

Van de veertien dagen die de Amerikanen dachten nodig te hebben om het aankoopbedrag naar Groningen over te maken, is inmiddels een kleine week verstreken.

Mocht de transactie doorgaan en de expositie volgen dan betekent dat voor Postma de eerste keer dat hij in de Verenigde Staten exposeert. Zo'n beetje alle Europese hoofdsteden heeft hij aangedaan. "Ik denk niet dat ik naar New York ga. Je mag daar nergens roken en ik hou niet van vliegen."

Gerriet Postma

Kunstenaar Postma lijkt gefopt door fantasten

Door Menno Hoexum

GRONINGEN Het enthousiasme van kunstenaar Gerriet Postma over een expositie in New York maakt langzaam plaats voor argwaan en onzekerheid. Zeker na lezing van een e-mail van de galerie DJT Fine Art die gisteren op de redactie van deze krant binnen kwam.

In deze mail ontkent medewerkster Nina Silverstein op enige wijze betrokkenheid bij de deal die Gerriet Postma enkele weken geleden dacht te hebben gesloten. Silverstein, een naaste medewerkster van de eigenaar van de galerie, kwam in het bezit van een artikel uit *Dagblad van het Noorden* van 8 oktober waarin Postma de oversteek naar de Verenigde Staten meldde.

Nederlandse klanten van DJT Fine Art kwamen met het artikel de galerie aan 511 West 25 th Street in New York binnen en vroegen geïnteresseerd of de negentien schilderijen van Gerriet Postma al waren gearriveerd en ook waren

Postma houdt hoop voor New York

Een verzoek van deze krant twee dagen voor de publicatie van het eerste artikel op 8 oktober om te reageren heeft DJT Fine Art indertijd niet gehonoreerd. Postma heeft zijn vizier inmiddels gericht op een aantal grote exposities die komen gaan. Hij wil nog wel contact met de galerie om de lucht te klaren. In de hoop toch nog een keer in New York te kunnen exposeren.

te bewonderen. Nina Silverstein vermoedt dat Postma het slachtoffer is geworden van twee handelaren die de naam van de New Yorkse galerie hebben misbruikt om indruk te maken.

Die gedachte begint inmiddels ook post te vatten bij de kunstschilder in Groningen. "Ik ben blij dat ik mijn sildere-

rijen nog heb. De beide mannen waren overigens zeer geïnteresseerd en hadden uitgebreide documentatie van DJT Fine Art bij zich. Het maakte al met al een betrouwbare indruk. Gelukkig maar dat de negentien schilderijen die zij kochten hier zijn gebleven. Ik eiste eerst betaling en dat is tot op heden niet gebeurd", legt Postma uit.

Een van de beide mannen die zich uitgaf voor agent van DJT Fine Art ontmoette Postma in een galerie in Ootmarsum. "Volgens mij heet hij Marcel of Marc Veldhuizen, maar zeker weten doe ik dat niet. Hij stond een paar dagen later met een vriend op de stoep die in vastgoed en kunst handelt. Ze wekten echt de indruk in opdracht van DJT Fine Art te handelen", vertelt Postma.

Dit laatste is de eigenaar van de galerie in New York behoorlijk in het verkeerde keelgat geschoten. Hij laat weten nimmer met agenten te werken en het duo in Nederland ook niet te kennen.

Gerriet Postma exposeert in gemeentehuis

Van 16 januari tot en met 10 maart 2006 is in de hal van het gemeentehuis werk te bezichtigen van Gerriet Postma uit Groningen. De expositie, getiteld 'De heidepyk efkes thús', bestaat uit diverse acrylschilderijen en tekeningen. De expositie is georganiseerd door stichting 'Het Behouden Huis' te Buitenpost.

Gerriet Postma werd in 1932 geboren in Twijzelerheide. In die tijd leefden de mensen in hechte gemeenschap met elkaar, maar ook in armoedige, kleine huisjes zonder water, electriciteit; er waren geen wegen. Een toevluchtsoord voor woonwagenbewoners, zigeuners, die met handelswaar langs de deuren gingen en 's avonds bij elkaar waren om te zingen en muziek te maken. Gerriet Postma voelt zich verwant met hen. Hij is zelf een onrustige zoeker, een gedreven kunstschilder die één geworden is met zijn kwasten en zijn verf en die elke dag opnieuw streeft om het ultieme schilderij op

het doek te brengen. Het werk van Gerriet is een breking van kleuren. De schilder is als het ware een prisma die het witte licht in primaire kleuren, in alle kleuren van de regenboog breekt. De kleurvlakken staan in een bepaalde verhouding tot elkaar, vormen samen een compositie, maar een voorstelling zien we niet. Wat het werk uitstraalt is vitaliteit, levenskracht.

Gerriet Postma noemt zich inmiddels 'wereldkunstenaar', hij exposeert en werkt in verschillende landen (soms ver) over de grens. Dat hij zijn werk nu in Buitenpost toont, moeten we zien als trouw aan zijn afkomst en als een gelegenheid voor ons om kennis te maken met een bekend geworden kunstenaar van eigen bodem.

De expositie is gedurende openingstijden te bezichtigen in de hal van het gemeentehuis.

‘Heidepyk’ Gerriet Postma is weer even thuis

‘De kleur van haar stem’, schilderij van Gerriet Postma, te zien in het gemeentehuis in Buitenpost

Gemeentehuis Achtkarspelen, Stationsstraat 18 Buitenpost. Maandag en vrijdag 9 tot 12 uur, dinsdag en woensdag 9 tot 16 uur, donderdag 9 tot 20 uur. Tot en met 10 maart.

SYTSE SINGELSMA

BUITENPOST - 'Heidepyk' Gerriet Postma is 'efkes thús.' In het gemeentehuis van Achtkarspelen in Buitenpost is tot en met 10 maart een tentoonstelling te zien met het kleurrijke en expressieve werk van de kunstenaar. Postma werd in 1932 geboren in Twijzelerheide. De expositie is een eerbetoon van de stichting Behouden Huis aan een van de beroemdste zonen van de gemeente. 'De heidepyk efkes thús', heet de tentoonstelling.

ODE GALERIJ

Want beroemd is Gerriet Postma. In Friesland misschien niet zo, maar daarbuiten is hij buitengewoon succesvol. In alle grote Europese kunstcentra heeft hij geëxposeerd. Toonaangevende galerieën in Berlijn, Brussel en Parijs hebben zijn werk gebracht.

Dat succes is een kwestie van hard werken geweest. Zijn grote doorbraak kwam pas rond zijn zestigste. Als iemand dus het predikaat 'doorzetter' verdient, dan is het Gerriet Postma wel. Dat begrip is niet synoniem met 'ploeteraar', zoveel wordt op de tentoonstelling wel duidelijk. Postma werkt puur intuïtief, vanuit zijn gevoel. Schilderen is voor hem een levensvoorwaarde, zoals ademen. Zijn schilderijen en tekeningen stralen een en al hartstocht voor het leven uit.

De tekeningen op de tentoonstelling zijn vaak in zwart en wit gehouden, maar de schilderijen zijn ware explosies van kleur. In een toelichting bij de tentoonstelling wordt daarvoor de metafoer van het prisma gebruikt. De schilder is als het ware een prisma dat het witte licht ontleedt in alle kleuren van de regenboog.

Die vergelijking gaat echter niet helemaal op. Als alle grote coloristen gaat Postma namelijk het gebruik van zwart niet uit de weg. Voor hem is dat een echte kleur, die hij graag en veel gebruikt. Het geeft zijn composities pit en karakter. Veel schilders beschouwen zwart als een niet-kleur omdat het niet in het kleurenspectrum van het prisma voorkomt en gebruiken het daarom niet. Postma wel, en hij weet er prachtige resultaten mee te bereiken.

Gerriet Postma is het Friese niveau al jaren ontstegen. Daarom komt deze thuishotentoonstelling extra sympathiek over. Misschien dat het nieuwe Fries Museum zodra het er staat kan openen met een grote overzichtstentoonstelling van Gerriet Postma. Het is maar een suggestie mijnerzijds. Dan kunnen we echt zeggen: 'Heidepyk, wolkom thús.'

Succes Gerriet Postma in Amerika

GRONINGEN - Het werk van de Friese kunstschilder Gerriet Postma (73) is op dit moment op drie plaatsen in de Verenigde Staten te zien. Zowel de Fine Art Gallery in New York, als de DTR Modern Galleries in Boston en Palm Beach brengen zijn werk. Meer hierover op pagina 8.

Foto Wolter Kobus

GRONINGEN - Met de presentatie van zijn werk in Amerika gaat voor Gerriet Postma (73) een lang gekoesterde wens in vervulling. „Wie ik noch mar 45, dan soe ik wol nei New York wolle,” zei hij in 2003 in een interview met deze krant. Nu prijzen de Amerikaanse galerieën hem aan als „een man van 73, die schildert als een vent van veertig.”

Gerriet Postma kan het nog maar amper bevatten. „It is hast in sprookje. Sa hingest yn Twizelerheide en sa yn New York. It dringt noch net ta my troch, ik leau it sels eigentlik noch net.”

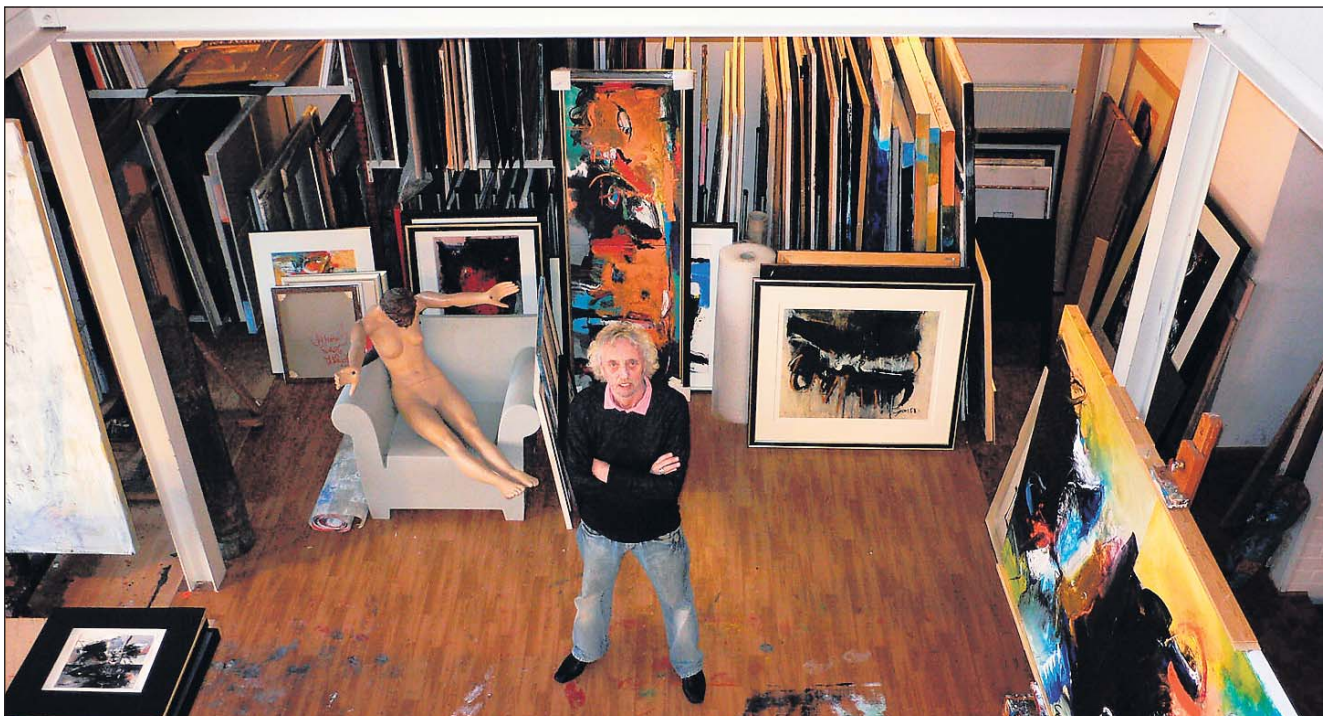
Het Amerikaanse avontuur is het gevolg van een samenloop van omstandigheden. Postma deed zaken met een kunsthandelaar uit de buurt van Hengelo die hem op zijn buurt in contact bracht met een collega met Amerikaanse connecties. „Dy sei tsjin my: Ik kan zorgen dat jij in de grootste galerie van New York komt te hangen,” herinnert Postma zich.

Dat was ergens eind vorig jaar. De handelaar hield woord, bracht een bezoek aan het atelier van Postma en vertrok met een map vol documentatie naar New York. Daar bleek Dominic Tagliatella, of Dom zoals hij zichzelf noemt, buitengewoon onder de indruk te zijn van het werk van Postma. De kunsthandelaar heeft galerieën in New York, Palm Beach en Boston.

De opzet van de Nederlandse handelaar was om voor eigen rekening werk van Postma te kopen en dat dan door te verkopen aan de Amerikanen. Daar wilde Tagliatella echter niets van weten. „Hy wol mei de keunstners sels saken dwaan,” zegt Postma.

Daarom vertrok zijn levenspartner Ida Bosma eind januari naar New York om het contact met de New Yorkse kunsthandelaar verder uit te bouwen. „Ida is

Amerikaanse droom Gerriet Postma komt uit

Gerriet Postma in zijn Groninger atelier dat is ingericht in een vroegere graansilo.

Foto Wolter Kobus

net allinnich myn freondin, se is ek myn manager. Troch har kin ik skilderje," zegt Gerriet Postma. Het resultaat van dat bezoek was dat Dominic Tagliatella de toezegging deed een bezoek te zullen brengen aan het atelier van de kunstenaar in Groningen.

Dat bezoek vond plaats op 6 februari en het eerste wat hij zei toen bij het betreden van het atelier was 'Wow'. Die kreet zette hij echter direct in daden om. „It is in sakeman, mar hy wit it wol. It wie direkt: Dy wol, dy net, dy wol,” herinnert Postma zich van dat bezoek.

De Amerikaan kocht direct 24 doeken en een flink aantal tekeningen van Postma. Die hangen 'sinds vorige week in zijn drie galerieën. En dat zijn niet zomaar galerieën. Tagliatella handelt in werk van kunstenaars als David Hockney, Karel Appel, Corneille, Henry Moore, Robert Motherwell, Henri Matisse, Jean Dubuffet, Christo, Roberto Matta en Roy Lichtenstein. Op de lijst van de galerie wordt Gerriet Postma inmiddels alfabetisch opgevoerd tussen Pablo Picasso en Robert Rauscheberg. Daarnaast kocht Tagliatella een doek voor zijn eigen verzameling. Het komt in zijn huis naast een schilderij van Pi-

casso te hangen, heeft hij Postma beloofd.

Het werk van Gerriet Postma wordt op dit moment geëxposeerd in New York, Boston en Palm Beach. In september volgt er een solopresentatie in New York als opening van het nieuwe expositie seizoen.

Tagliatella gaat er van uit dat Postma een succes wordt in Amerika. Zelf heeft de kunstenaar alle vertrouwen in zijn Amerikaanse partner. „Dy galery yn Palm Beach docht in hier fan 30.000 dollar yn de moanne. Dan moat der wol wat gebeure.”

Gerriet en Ida.

Foto's: Wolter Kobus

De schilder huwt zijn danseres

GRONINGEN ■ Freddy Mercury van Queen zong *Somebody to Love* terwijl Ida Bosma geflankeerd door haar beide zonen de lange weg door het schip van de Martinikerk aflegde. Op weg naar het altaar waar een gespannen beeldend kunstenaar Gerriet Postma haar met een bruidsboeket opwachtte.

Hij is 73 en zij heeft nog niet zo lang geleden haar eerste aow ontvangen. Maar leeftijd telde niet toen het stel de liefde voor elkaar met een huwelijk liet bezegelen. Het was zaterdagmiddag de eerste keer dat in het schip van de Martinikerk een burgerlijk huwelijk werd voltrokken. Met veel ge-

voel voor stijl vulden Gerriet en Ida hun huwelijksdag in. Sietse Buwalda zong het *Ave Maria* en *Lied ohne Wörter* van Mendelsohn, een Rolls Royce Silver Cloud bracht de bruid naar de kerken en het bruidspaar van de kerk naar de receptie in Villa Sasso. De kinderen, kleinkinderen en een enkele gast dosten zich stijlvol uit.

Gerriet Postma ontmoette zijn bruid vijf jaar geleden. Hun gezamenlijke passie voor de dans, mooie dingen en de kunsten blijkt een goede bodem te zijn om de relatie een burgerlijke vorm te geven. In de kerk waren zo'n tweehonderd gasten getuige van de voltrekking. (Dvhn)

De trouwambtenaar spreekt voor het eerst in het schip van de Martinikerk.

Kunstenaar Gerriet Postma mist in Groningen een levendig cultureel circuit.

Foto: Reyer Boxem.

'We moeten grootser gaan denken'

Door Loek Mulder

Groningen een creatieve stad? Gezien vanuit het standpunt van kunstenaar Gerriet Postma (74), valt dat nogal tegen. "Mijn vroegere Amsterdamse galeriehouders zei altijd: Ga daar toch weg Gerriet, wat moet je er."

Wat Postma in Groningen vooral mist, zegt hij, is een levendig cultureel circuit. "Ik heb enkele jaren in Berlijn gewerkt. Daar kwam ik terecht in een atelier, in een gebouw waar honderden kunstenaars, schrijvers, filmers en weet ik wat zaten. 's Avonds gingen we naar de kroeg en daar werd ik echt gevoed met ideeën. Dat heb ik hier niet. Een ware kunstenaarscène ontbreekt. Contact met mijn collega-kunstenaars in de stad heb ik nauwelijks. Ik groet ze op straat en dat is het dan." Iedereen gaat z'n eigen gang, aldus Postma. Hij ziet nauwelijks samenwerking tussen schilders, muzikanten, schrijvers enzovoorts. Het gevolg van dit volgens Postma wat afstandelijke klimaat is dat er niks gezamenlijks ontstaat. Gerriet Postma heeft interna-

tionale bekendheid vergaard met zijn levendige expressionistische schilderijen. Werk van hem heeft gehangen in galerieën in wereldsteden als Parijs, Londen, Berlijn en Barcelona. Momenteel worden schilderijen van hem in een New Yorkse galerie tentoongesteld. Maar met Groningen heeft Postma het een klein beetje gehad, zo lijkt het.

Niet alleen een boeiend circuit ontbreekt, vindt hij, ook bekritiseerd hij de houding van de gemeente Groningen. De gemeente zou de kunstensector actiever en positiever moeten benaderen. Postma: "De gemeente en Kunst? FC Groningen is wat telt."

Dat hij er zo over denkt komt vooral ook na een slechte ervaring met

het Groningse stadsbestuur. Postma verwijst naar de gang van zaken rond het enorme doek dat hij schilderde voor onder een brug over het Verbindingskanaal. Telkens als de brug werd gehesen, was het schilderij in volle glorie te zien. "Een enorme pr stunt", zegt Postma. "Zelfs in Amsterdam werd erover gepraat". Maar de vreugde was slechts van korte duur. Vandalen sneden het doek aan flarden. Een daad die niet alleen door het doek, maar tevens door Postma's ziel sneed. "En de gemeente had het werk niet eens verzekerd. Het bewijst dat het te gewoon geen barst interesseert."

Postma wil maar zeggen: De stad benut de potentie van creatieven on-

voldoende. "Ik bruis van ideeën. Zo loop ik al een tijdje rond met het plan in het voorjaar eens een enorme jurk met bloemen met een helikopter over de Martinitoren te laten zakken. Met grote letters schilderen we daar dan op: 'De zomer begint in Groningen. Daar haal je de wereldpers mee, moet je eens zien hoe goed dat is voor de stad en de economie. Maar als ik het plan op tafel leg, word ik gewoon uitgelachen: 'Die gekke Postma.'" Denken in de overtreffende trap zit de Groninger bestuurders niet in het bloed, vindt Postma.

Dat creatieven ook een stimulans kunnen zijn voor de economie, dat zal wel, zegt Postma. Het is een onderwerp waar hij niet dagelijks bij stilstaat. Hijzelf zou in elk geval de banden met het bedrijfsleven wel willen aanhalen. Hij wordt al regelmatig gevraagd doeken voor bedrijven maken. "Maar ik heb hier ook een fantastische galerie. Ondernemers zijn hier welkom met hun zakenrelaties." Een uurtje inspiratie opdoen stimuleert immers de geest. Vast ook goed voor zakenlui, stelt Postma.

Ton voor bestrijding spierziekte

GRONINGEN ■ Het achtste Souirée Amicale voor de bestrijding van de spierziekte van Duchenne heeft zaterdagavond 100.000 euro opgebracht. Voor-

malig commissaris van de koningin Hans Alders leidde het diner met ruim 260 betalende gasten. Een kunstveiling onder leiding van Jaap van Manen

bracht bijna 65.000 euro op. Topstuk was een schilderij van Gerriet Postma waarvoor 15.000 euro werd neergegeld.

Foto: Jan Willem van Vliet

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Overlijden

Gerriet

*Als twee mensenkinderen beleefden we ons leven,
schilderend en dansend, zo gelovend in ons Sprookje.
"Wat zijn we gelukkig, hè?" kon je zo vaak zeggen.
Nu ben je weggevlogen naar jouw arendsnest.
Rust maar uit, mijn liefste...*

Ida

Gerriet Postma

Vrijdag 27 februari 2009 is Gerriet overleden,
hij is 76 jaar geworden.

*Lieve Pa,
mooie herinneringen blijven, jij ook ...*

Robert
Lotte, Doris

Aline en Dan, *Rico, Luen, Julian*
Ben en Marike
Elco en Pauline
Viola en Auke

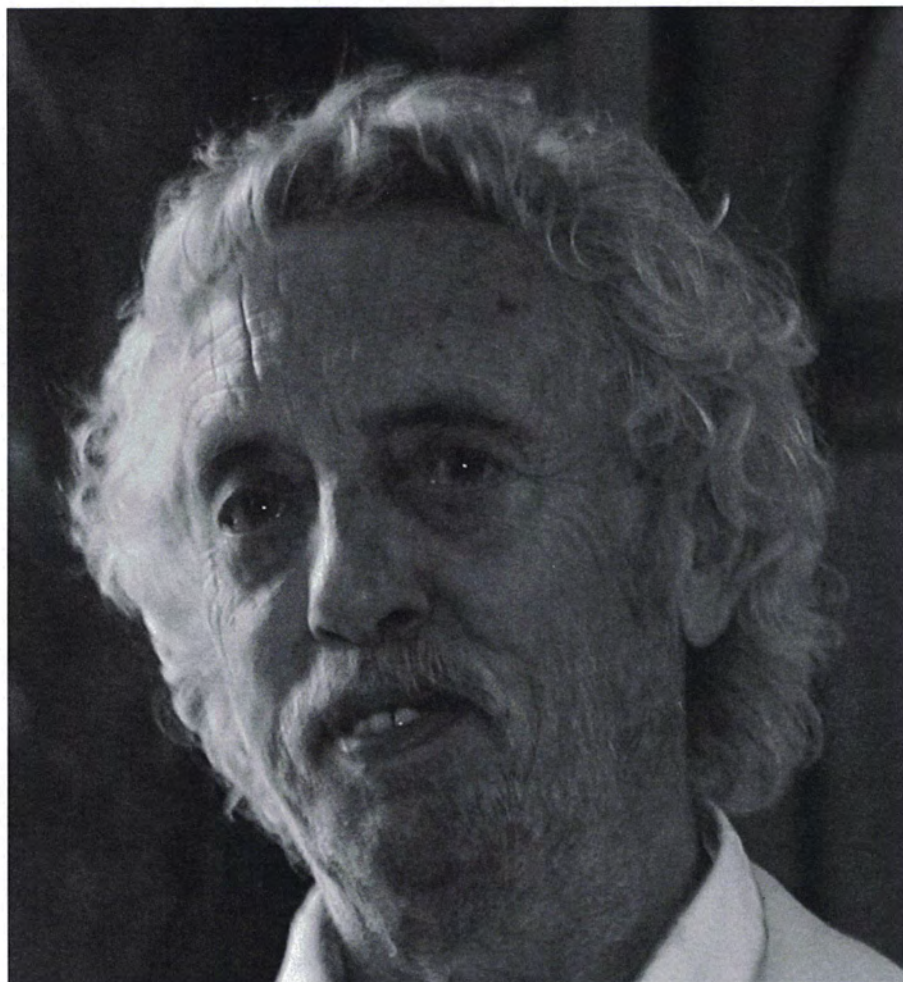
Gelegenheid om afscheid te nemen:

Maandag 2 maart en dinsdag 3 maart van 19.00 uur tot
20.00 uur in zijn atelier "het Atrium", Noorderhaven NZ. 25,
Groningen.

Woensdag 4 maart van 15.30 uur tot 16.00 uur in het
crematorium, Crematoriumlaan 6 te Groningen.

Aansluitend zal om 16.00 uur de afscheidsplechtigheid
plaatsvinden in het crematorium te Groningen.

Correspondentieadres:
Ida Bosma, Noorderhaven NZ 29a, 9712 VG Groningen.

geniet

Gerriet Postma overleden

GRONINGEN ■

Kunstschilder Gerriet Postma is vrijdag overleden in zijn woonplaats Groningen. Hij was 76 jaar. Postma vergaarde internationale be-

Postma

kendheid met zijn expressivistische schilderijen. Zijn lijfspreuk was 'Leef zoals ik schilder, schilder zoals ik leef. Ik ben alleen maar verf'.

De kunstenaar werd op 30 oktober 1932 geboren in Twijzelerheide.

Meer dan vijftig jaar lang legde hij zijn ziel en zaligheid in het schilderen. Naar eigen zeggen was hij niet zozeer op zoek naar schoonheid, maar naar waarachtigheid. "Een goed schilderij is een eerlijk schilderij, voortkomend uit een onverdunde drang tot expressie."

Gerriet Postma wordt overmorgen gecremeerd. (DvhN)

► ZIE VERDER PAGINA 7

IN MEMORIAM ■ GERRIET POSTMA (1932-2009)

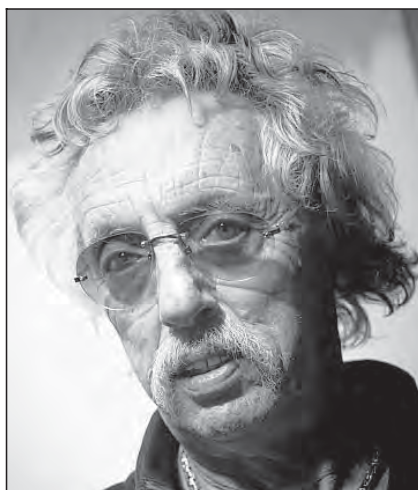
Man van de grote stappen

Kunstschilder Gerriet Postma is vrijdag overleden in zijn woonplaats Groningen. Hij was 76 jaar. Postma vergaarde internationale bekendheid met zijn levendige expressionistische schilderijen, maar over de culturele ambities van zijn eigen stad was hij niet te spreken.

Door Martin Groenewold

Leef zoals ik schilder, schilder zoals ik leef. Ik ben alleen maar verf'. Zo luidde de lijfspreuk van de vrijdag overleden Gerriet Postma. De kunstenaar, die al geruime tijd ziek was, werd 76 jaar. Postma legde meer dan vijftig jaar lang zijn ziel en zaligheid in het schilderen. Hij was niet zozeer op zoek naar schoonheid, maar naar waarachtigheid. "Een goed schilderij is een eerlijk schilderij, voortkomend uit een onverdunde drang tot expressie."

Gerriet Postma werd op 30 oktober 1932 geboren in Twijzelerheide en volgde al jong een avondopleiding tekenen en schilderen in Leeuwarden. In de Friese hoofdstad ontdek-

Gerriet Postma in 2004.

te hij de moderne kunst. Hij kwam in aanraking met verscheidene schilders, met de graficus Jan Strooma en hij zag het werk van de Cobra-beweging; gebeurtenissen die hem motiveerden zelf kunstenaar te worden.

Postma werkte vrijwel altijd min of meer instinctief; het maken van een schilderij was voor hem een onvoorspelbare gebeurtenis. Al schilderend liet hij zich beïnvloeden door materie, ondergrond, kleur en niet-geplande effecten. Hij was de man van de grote stappen en werkte monumentaal. Postma beschilderde onder meer de 260 vierkante meter grote

zeilen van een tweemaster, aan beide zijden. En onder een brug over het Verbindingskanaal in Groningen hing enige tijd een enorm doek van hem, dat later door vandalen werd vernield. "Ik loop al een tijdje rond met het plan in het voorjaar eens een enorme jurk met bloemen middels een helikopter over de Martinatoren te laten zakken", zei de kunstenaar in 2007 in deze krant. "Met grote letters schilderen we daar dan op: 'De zomer begint in Groningen'. Daar haal je de wereldpers mee."

Maar terwijl Postma zijn werk exposeerde in wereldsteden als Parijs, Londen, Berlijn en Barcelona, voelde hij zich in zijn eigen stad vaak ondergewaardeerd. "Als ik zo'n plan op tafel leg, word ik gewoon uitgelachen: 'Die gekke Postma'."

Begin deze eeuw ontmoette Postma zijn grote liefde Ida Bosma, met wie hij in 2006 trouwde. Aan de Noorderhaven in Groningen vonden ze hun droomplek; in galerie Salon del Arte en atelier Het Atrium hangen meer dan 250 werken van Postma. De kunstenaar ligt opgebaard in zijn atelier. Woensdag is de crematie.

Schilder Gerriet Postma overleden

GRONINGEN – In zijn woonplaats Groningen is vrijdag kunstschilder Gerriet Postma overleden. Hij is 76 jaar geworden. ‘Heidepyk’ Postma, op 30 oktober 1932 geboren in Twijzelerheide, was een puur intuïtieve schilder. Hij werkte vanuit zijn gevoel, en bij voorkeur op groot formaat. Zijn lijfspreuk was: „Ik ben alleen maar verf.” Zijn doorbraak kwam pas rond zijn zestigste. Toonaangevende galerieën in Berlijn, Parijs en Brussel toonden zijn werk en drie jaar geleden kwam zijn droom uit om in New York te exposeren. Postma wordt woensdag gecremeerd. ▶ PAGINA 6

GERRIET POSTMA (1 9 3 2 - 2 0 0 9)

Schilderen als ademen voor ‘straatvechter in verf’

Schilderen was alles voor Gerriet Postma. De vrijdag in Groningen overleden kunstschilder droeg als motto uit: „Ik ben allen maar verf.” Voor hem was schilderen een levensvoorwaarde, net als ademen. Zijn kleurrijke en expressieve stijl trok internationaal de aandacht. In 2006 ging zijn werk zelfs de oceaan over: het werd geëxposeerd in New York, Boston en Palm Beach. De Amerikaanse galerieën prezen hem als „een man van 73 die schildert als een vent van veertig”. Ook in grote Europese steden als Parijs, Barcelona en Berlijn was Postma’s werk te zien. Gerriet Postma was afkomstig uit Twijzelerheide, waar hij op 30 oktober 1932 werd geboren.

Hij ontwikkelde zich tot een wereldburger en woonde onder meer in Frankrijk, Duitsland, Portugal en Nigeria. In 2005 kwam hij terug op zijn geboortegrond: in Achtkarspelen werd een overzicht van zijn werk getoond. Maar Postma relativeerde de erkenning in eigen kring: „In het buitenland ben ik bekender dan in Friesland. Hier ben ik gewoon iemand die met verf smijt.”

Zijn schildersloopbaan begon in Leeuwarden. Al jong raakte hij verslingerd aan tekenen en schilderen. Eind jaren veertig zag hij in het Prinsessehof werk van Karel Appel.

avontuur toen hij met vierhonderd gulden op zak zijn geluk ging zoeken in Berlijn. Het was een inspirerende omgeving, Postma leerde er onder anderen Baselitz kennen. Vanwege zijn gezin keerde hij terug naar Groningen. De doorbraak als schilder kwam tot stand door bemoeienis van de Eindhovense galerie Schoots. Die wist zijn werk ook internationaal onder de aandacht te brengen. Zijn grote kracht was dat hij vanuit zijn gevoel werkte. Aan thema’s of voorstudies had hij geen boodschap.

„As ik begjin wit ik net wêr’t it hinne giet”, zei hij in 2003 tegen deze krant. „Moatst lef hawwe en net bang wêze. Ik bin in strjittfjochter en dat sjochst ek ynmyr wurk.” Postma was een man van grote gebaren en werkte graag monumentaal. „It is wurk dat romte nedich hat, krekt as ik sels”, aldus de schilder.

Ook voor opvallende projecten was hij wel te vinden. Zo beschilderde hij in 1994 de zeilen van de *Ideaal*, een Lemster tjalk, en werkte hij tien jaar later opnieuw op zeildoek, deze keer van de klipper *Anna* die de blikvanger werd van de *Vlootdagen* in Harlingen.

In hotel Het Stadhouders Hof in Leeuwarden maakte hij in 1999 in één dag een wandschildering van ruim 20 vierkante meter.

Foto Jan Willem van Vliet

Gerriet Postma in 2002

Het opende zijn ogen voor kunst die anders kon zijn: geen brave landschapjes, maar pure expressie. Het echte kunstenaarsbestaan begon pas later; aanvankelijk moest hij allerlei

baantjes aanpakken om aan de kost te komen. Hij probeerde in Groningen aan de bak te komen als kunstenaar, maar zonder veel succes. Het schilderen werd een serieus

In 1999 maakte hij in Dokkumer Nieuwezijlen samen met zijn vriendin Ida Bosma een schilderij door blootsvoets de tango te dansen door de verf op een doek van 2 bij 5,5 meter.

In 2006 trouwde Postma met Ida Bosma. Aan de Noorderhaven in Groningen vonden ze hun droomplek. In galerie Salon del Arte en atelier Het Atrium hangen meer dan 250 werken van Postma.

De kunstenaar ligt opgebaard in zijn atelier; woensdag is de crematie.

Kunstenaar Gerriet Postma (76) overleden

- 2 maart 2009

In zijn woonplaats Groningen is vrijdag kunstschilder Gerriet Postma overleden. Hij is 76 jaar geworden. 'Heidepyk' Gerriet Postma, op 30 oktober 1932 geboren in Twizelerheide, was een puur intuïtieve schilder. Hij werkte vanuit zijn gevoel, en bij voorkeur op groot formaat.

Zijn lijfspreuk was: „Ik ben alleen maar verf." Zijn doorbraak kwam pas rond zijn zestigste. Toonaangevende galerieën in Berlijn, Parijs en Brussel toonden zijn werk en drie jaar geleden kwam zijn droom uit om in New York te exposeren. Postma wordt woensdag gecremeerd.

Stapvoets in stijl door Stad

GRONINGEN ■ Gerriet Postma hield van stijl en mooie dingen. De vrijdag overleden kunstschilder gruwde van een laatste rit in een glimmende rouwauto en dus ging hij gisteren in een historische koets vanaf zijn atelier aan de Noorderhaven naar zijn herdenkingsdienst in het crematorium

in Groningen. Getrokken door twee Friese paarden en omringd door mensen en zaken die hij lief had, reed de koets stapvoets door het Noorderplantsoen. Zijn vrouw Ida, zijn kinderen, kleinkinderen en de betere vrienden volgden in stilte. De liefde met wie hij drie jaar geleden trouwde, reed in de eigen Porsche cabriolet achter de met bloemstukken overladen koets en daarachter de meer dan 40 jaar oude en ooit door Postma beschilderde Porsche 911. De belangstelling voor de dienst in het crematorium was overweldigend.

Foto: Peter Wassing

<https://robzijlstra.com/2009/03/05/gerriet-postma>

GERRIET POSTMA

5 maart 2009

Niet lang geleden kwam ik hem tegen in de hal van het ziekenhuis.
Ik was op weg naar de parkeergarage, eronder.

In de hal ineens: Hé!
Ik zei zoiets terug.
Hij vroeg, met zijn harde Friese g: Hoe gaat het?
Ik zei: Best. En met jou?
Hij: Niet best, 'k heb kanker.

Als een klodder rode verf die gesmeten op het doek, uiteen spat.

Hij was daar al weken, voor de dagelijkse behandelingen.
Zei droef: Ben overgeleverd aan de artsen. Nou, dan weetst het wel. Pas op.

Hij nodigde me uit naar buiten.
Sigaretje roken.

Daar, tussen de andere rokers, informeerde hij naar het wel en wee op de krant.
En hoe op de rechtbank.
Met mijn criminelen.
Die in zijn ogen, die volgens mij ook steeds slechter werden, veel te licht werden bestraft.
Ik zei dan altijd, ga eens mee, mee naar zittingszaal 14.

Toen de sigaretten op waren, zei ik dat weer.
Hij beloofde het: zodra de artsen me laten gaan, dan bel ik je wel.
Ik geloof niet dat hij mijn telefoonnummer had.
Toen we afscheid namen bij de trap naar beneden, naar de garage, zei hij sterkte met je vader, de reden van mijn ziekenhuisbezoek.

Twintig jaar geleden trof ik hem voor het eerst.
In zijn boerderijhuisatelier in Tolbert, aan de rand van Leek.
Als je daar zat en door het raam naar buiten keek, was het net alsof je midden in een bos in Drenthe zat.

Ik kreeg een kop heel sterke koffie.
Hij ging dan op de tafel staan, pakte een trekzak en begon te spelen.

En te dansen en te praten.
Het was dan half negen 's ochtends.

Er moest daar aan de rand van Leek een weg komen
Maar Gerriet wilde niet weg.
Zodoende was er een conflict met de gemeente, met de nieuwe burgemeester die
nog staatssecretaris was geweest.
Wel weg, niet weg.
De oude burgemeester had 'm er naar toegehaald, dat gaf toch rechten vond hij.
Zo wilde het verhaal dat ik toen opschreef.

Het was misschien wel zijn eerste strijd die hij nooit zou winnen.

Want het werd wel weg.
De weg kwam er.
Hij had het spul slechts wat kunnen vertragen.
Het is daarom dat de weg van nu daar aan de rand van Leek nog steeds ineens een
rare bocht maakt, om iets heen wat niet meer is, maar wel was.
(Dit was wel een heel rare zin).

Hoe dan ook: Gerriet belandde aan de Noorderhaven in Groningen, vlakbij de
rechtbank.
Zijn schilderijen, zijn kleuren, zijn verf zouden reiken tot aan New York.
Maar zijn passie was altijd dichtbij.
Als ik hem dan zo ineens tegenkwam, dan voelde je die passie.
Dat was altijd zo mooi.

Zijn woorden: 'Gedrevenheid is de beste garantie.'

Vijftien jaar geleden, toen het buiten even donker was, kocht ik een schilderij van
Gerriet Postma.

Dat blijft dus wel.

rob zijlstra

naschrift

Ben vanmiddag – woensdag (4 maart) – in het crematorium geweest.
Ik zat boven, achter Coen van het cafe waar Gerriet vaak zijn koffie dronk.
Ik zag verdrietige mensen om mij heen die af en toe ook wel even gingen lachen.
Dacht: met zoveel mooie wildekuren kan lachen best ook wel mooi en
tegelijkertijd verdrietig zijn.
Of andersom.
Of wat maakt het uit

rob zijlstra

naschrift

Ben vanmiddag – woensdag (4 maart) – in het crematorium geweest.
Ik zat boven, achter Coen van het cafe waar Gerriet vaak zijn koffie dronk.
Ik zag verdrietige mensen om mij heen die af en toe ook wel even gingen lachen.
Dacht: met zoveel mooie wildekleuren kan lachen best ook wel mooi en
tegelijkertijd verdrietig zijn.
Of andersom.
Of wat maakt het uit

Ik zag twee mannen een voor een prachtig piano spelen en ik hoorde hoe ze
vervolgens vooraf bedachte woorden spraken.
Aan het einde van dat alles, van de mooie woorden, de omhelzingen en de piano,
dacht ik: Ja.
Ja, het klopt, t' is allemaal waar.
Het klopt dat de passie het wint van het verlies.

Gerriet zelf lag er ondertussen maar doods bij.
Uiteraard.
Maar zijn boodschap, samengevat in heel zijn leven, zijn leven – zijn mooiste
schilderij, was voor iedereen in het crematorium aanwezig, duidelijk.

Leef!

.

*Als twee mensenkinderen beleefden we ons leven,
schilderend en dansend, zo gelovend in ons Sprookje.
"Wat zijn we gelukkig, hè?" kon je zo vaak zeggen.
Nu ben je weggevlogen naar jouw arendsnest.
Rust maar uit, mijn liefste...*

Ida

Gerriet Postma

Vrijdag 27 februari 2009 is Gerriet overleden, hij is 76 jaar geworden.

*Lieve Pa,
mooie herinneringen blijven, jij ook ...*

Robert
Lotte, Doris

Aline en Dan, Rico, Luen, Julian
Ben en Marike
Elco en Pauline
Viola en Auke

Gelegenheid om afscheid te nemen:

Maandag 2 maart en dinsdag 3 maart van 19.00 uur tot 20.00 uur
in zijn atelier "het Atrium", Noorderhaven NZ. 25, Groningen.

Woensdag 4 maart van 15.30 uur tot 16.00 uur in het crematorium
Crematoriumlaan 6 te Groningen.

Aansluitend zal om 16.00 uur de afscheidsplechtigheid plaatsvinden
in het crematorium te Groningen.

Correspondentieadres: Ida Bosma, Noorderhaven NZ 29a, 9712 VG Groningen.

Schilderende straatvechter

Door Ellis Ellenbroek – 30 maart 2009

Schilders, die had je in Friesland niet. Gerriet Postma moest en zou het toch worden. Hij brak door, al was hij toen al zestig.

Een tante die ging trouwen had graag een schilderij van hem en dus zette Gerriet Postma zich aan een heidelandschap. Op het eind sloeg de hond het met zijn staart omver. De hele avond en nacht plukte hij vloerbedekkingpluisjes uit de natte verf, met een pincet.

Een puber was hij nog, die er van droomde kunstenaar te zijn. Op zijn achttiende reed hij met zijn Harley naar Parijs waar het werk van de Cobragroep hem verpletterde. Postma nam teken- en schilderles en zocht omgang met kunstenaars en bohémiens.

Het was een stuk woest Friesland waar Gerriet Postma in 1932 werd geboren. Twijzelerheide ligt in de Friese Wouden, de streek waar Bonifatius ooit vermoord werd en waar het volk ook later niet bekend stond om fijnbesnaardheid of geletterdheid.

Moeder Geertje Veenstra was een ongehuwde dienstbode die al een zoon had, van weer een andere man. Ze trouwde met bouwvakker Romke Postma, kreeg nog een dochter, Froukje, en kwam met man en alle kinderen in Leeuwarden terecht. De jonge Gerriet ging met zijn stiefvader en halfbroer Dirk in de bouw werken, als metselaar. Maar na een conflict werd hij op straat gezet. Hij ging op eigen houtje verder als bouwvakker. Hij pakte alles aan, er moest brood op de plank, helemaal toen hij in 1960 trouwde met Dirkje, die door iedereen Duk werd genoemd, en de kinderen Lotte en Robert kwamen.

De Pruttelpot, een koffiешop in Leeuwarden, was het eerste horeca-avontuur in een lange reeks. Postma richtte cafés in – toen de brouwer zag dat hij daar goed in was gaf Heineken hem opdrachten - en bezat in diverse plaatsen ook zelf zaken die hij opknapte en doorverkocht.

De kunstenaar zelf ging in Tolbert wonen – de burgemeester van Leek vond het een eer een kunstenaar binnen de gemeentegrenzen te hebben en bepleitte dat Gerriet Postma een boerderij kon betrekken. Postma doopte deze Dolorsheem, in de hoop dat dit dan de plek was om fulltime schilder te zijn. Postma ging in de BKR en als het nodig was nam Duk baantjes aan in de supermarkt of als hulp in de huishouding.

Dolorsheem werd een trefpunt van dichters en muzikanten uit het hele land. Johnny the Selfkicker, Rutger Kopland, Simon Vinkenoog en aanverwante vogels kwamen er. Memorabele avonden waren het, maar Postma, de jongen van de straat, vond ook hier zijn stek niet. Nadat hij eind jaren zeventig van Duk gescheiden was, sloeg hij aan het reizen.

Met zijn nieuwe vriendin, de schilderes Elly Smidt, woonde hij langdurig in Portugal en Frankrijk. Overal werd gewerkt. In de stijl die is terug te voeren op zijn harde jeugd: fel, agressief vaak, bij voorkeur non-figuratief. Postma was een straatvechter, en dat mocht, ja moest, de wereld zien. Hij gooide met verf, smeerde het met dikke kwasten en messen op het linnen, zat er zelf onder. Zoals hij zei: „Ik ben verf.” Aan zijn doeken kwamen geen studies of schetsen te pas. Het was: bam, meteen op het doek met de emotie van dat moment. „Mijn atelier is mijn operatiekamer. Ik snij mezelf open en de gevolgen daarvan zijn terug te vinden in mijn schilderijen”, zei hij ooit.

Gerriet werkte graag groot en zei dus graag ja tegen monumentale opdrachten. Hij beschilderde de Museumbrug in Groningen, de Euromast, en de wanden van het dorps huis van Twijzelerheide.

Als om de armoe en de schande goed te maken die hij als bastaardjong had gevoeld, moest en zou hij rijk en beroemd worden. Maar de doorbraak van Gerriet Postma kwam pas op zijn zestigste. Galerie Bonnard in Nuenen bracht een boek over hem uit, dat de weg naar vele galerieën over de hele wereld opende. Gaandeweg kon Postma flinke prijskaartjes aan zijn doeken hangen, tot wel vijftienduizend euro. Hij exposeerde in Amerika, al was hij toen al 73 jaar oud.

Ze noemden hem schilderbeest, zoals ook Karel Appel werd genoemd, en kwalificeerden zijn werk als mannelijk en eerlijk. Maar hoorde hij er ook echt bij in de officiële kunstwereld? Ten dele, zegt een bevriende galeriehouder die vooral voor de persoon Postma een zwak had. Gerriet leefde zijn imago. Dan kon hij bijvoorbeeld bij een publieke opdracht komen opdraven in een ruchesbloes vol verfvlekken, die de indruk wekten dat hij ze er expres nog even in gemaakt had. Zo van: Ik ben de kunstenaar.

Zijn zeventigste verjaardag werd niet de mijlpaal die Postma zich gedroomd had. Na zijn reislustige jaren was de schilder in de Groningse binnenstad neergestreken, aan de feeëriek Noorderhaven. Hij hoopte op een overzichtstentoonstelling in het Groninger Museum. In plaats daarvan was er een kleine feestelijkheid in een galerie. Hij moest het zelf organiseren, geen een vakbroeder was erbij.

De schilder met de grote mond, die soms stotterde onder zijn eigen spraakwaterval, had er verdriet van. Maar juist in die tijd zei hij vaak tegen Ida: Wat zijn we gelukkig hè?

De vrouw met wie hij de laatste drie jaar van zijn leven getrouwd was, was in 2001 zijn atelier komen binnenwandelen tijdens een open dag. Hij had haar vrijwel direct voorgesteld haar zijn huis te laten zien. Zij, een voormalige dansschoolhoudster die net begonnen was met de kunstacademie, had haar twijfels over de opdringerige man. Maar ze zei ja toen hij haar vroeg voor een openbare opdracht: een schilderij dansen, met de voeten in de verf. Bij het dansen van een tango, zijn grote passie, sloeg *en plein public* de vonk over.

Gerriet Postma had zwakke longen sinds die in zijn jonge jaren een optater hadden gehad bij een zwaar auto-ongeluk. Het kettigroken maakte het er niet beter op. Hij leed aan longemfyseem, had een longontsteking en kreeg uiteindelijk longkanker. Hij was het liefst in Groningen, waar het ziekenhuis dichtbij was en waar hij kon werken in zijn atelier.

In oktober was hij genezen. Maar nog niet hersteld. Angstig dun waren zijn armen en benen. In Spanje zou hij aansterken, maar dat gebeurde niet. Een week voor ze zouden vertrekken vond Ida hem dood in de slaapkamer. Hij had een hartaanval gekregen. In het atelier prijkte zijn laatste doek op de ezel. Af, zo te zien.

Gerriet Postma op tv

GRONINGEN ■ Op Nederland 2 is morgen vanaf twee uur 's middags een documentaire over de kunstenaar Gerriet Postma te zien. Hij overleed in maart van dit jaar op 76-jarige leeftijd in zijn woning aan de Noorderhaven in Groningen. Postma vergaarde internationale bekendheid met zijn levendige expressionistische schilderijen, maar over de culturele am-

bities van zijn eigen stad was hij niet te spreken.

Gerriet Postma werd op 30 oktober 1932 geboren in Twijzelerheide en volgde al jong een avondopleiding tekenen en schilderen in Leeuwarden. In de Friese hoofdstad ontdekte hij de moderne kunst. Hij woonde een tijdje in het Westerkwartier en trok toen naar Groningen. (DvhN)

Dagblad van het Noorden, 27 juni 2009

Galerie Lauswolt

In Galerie Lauswolt in Oltterterp zijn tijdens de 'Derde Expositie 2009' schilderijen te zien van Irma Kamp (foto), Tjeerd Landman, Sikko Mulder, Gerriet Postma en Kees Thijn. Daarnaast zijn er beelden van Anita Franken en keramiek van Margreet Zwelsloot.

- Oltterterp – *Galerie Lauswolt*
De Slag, Selmien West 2, tot en met 14 juni,
dinsdag tot en met zondag 13.30-17 uur,
www.lauswolt.com

Sommige mensen willen het altijd anders. Zoeken net naar die speciale invalshoek, die twist die het verschil maakt tussen doe-maar-ge-woon-dan-doe-je-al-gek-genoeg en grandeur. Neem nou voormalig accountmanager Ineke Nijbroek en fysiotherapeut Gerrie van Dijk. Trouwden niet gewoon in een stadhuis, maar in de Vlindertuin in Zuidlaren. Op kerstavond. Een huwelijk voltrokken tussen hoofdgerecht en het dessert, in het gezelschap van negen verbijsterde tafelgenoten; een huwelijk, kortom, tussen twee happen door.

Anderhalf jaar geleden gingen ze voor anker aan de Oosterkade. Bijzondere mensen, in een bijzonder huis; het Cederhouse. Gevestigd in een voormalig houtpakhuis aan de Oosterkade in Groningen. Een huis met een maatje meer: alles is groot. Neem het enorme schilderij van de onlangs overleden beeldend kunstenaar Gerriet Postma in de keuken. "We kopen nou eenmaal geen schilderij voor boven de bank", lacht Nijbroek.

Het huis aan de Oosterkade ademt rust en ruimte. Het echtpaar zit aan de door Piet Hein Eek ontworpen tafel met een glanzende epoxylaag, die met zijn drie meter lengte een groot deel van de keuken beslaat. In de hoek twee lampen van Cattelani & Smith: de ene lijkt op een omgekeerde maan, de andere vertoont opvallende overeenkomsten met een zojuist uitgekomen ei.

De servieskast in de hoek mag met zijn vier gebogen deuren geen kast heten; het is meer een object. "Het was het pronkstuk op een meubelbeurs in Milaan", zegt Van Dijk. Eigenlijk is de keuken aan de Oosterkade alweer iets te klein. Nijbroek: "De kast zou nog iets meer ruimte moeten hebben, want de deuren aan de achterkant kunnen nu niet open."

De monumentale spierwitte trap is negen meter hoog en verbindt vier woonlagen met elkaar. Wie in de hal het hoofd in de nek legt, ondergaat een welhaast Escherachtige ervaring.

De bewoners hebben de trap zelf ontworpen; een fraai industrieel accent, dat contrasteert met de karakteristieke oude elementen van het pakhuis. Van Dijk: "De trap werd aangeleverd met een witte poedercoating, we hebben hem niet meer laten lakken. Probleem was alleen het contactgeluid dat hij produceerde. Als wij op de trap liepen, konden ze dat bij de burens horen." Het hoekprofiel waaraan de plateaus werden opgehangen, bracht de zo gewenste stilte bij het traplopen.

Anderhalf jaar geleden woonden ze nog in Noord-Drenthe. De stad trok, maar ze aarzelden. Huizen in steden zijn vaak krappere bemeten. "We wilden ruimte", licht Van Dijk toe. Al in 2005 namen ze een optie op dit toen nog 'oude, gore pakhuis' aan de Oosterkade, dat ze naar eigen inzicht konden transformeren. Van Dijk en Nijbroek kenden het pand nog toen er een sanitairwinkler in was gevestigd. "Toen moesten we op de bovenverdieping gebogen over de showroom lopen", weet Nijbroek nog.

Bart Vos kwam op een zaterdagmorgen op de koffie en smeedde samen met architectbureau Atelier 19 uit Zwolle een plan om die ruimte te creëren. Zo werden de verbindingen omhoog getransporteerd. Een streep in de oude gebinten laat zien waar vroeger het plafond zat.

Vos suggestie: Openheid. Doorkijkjes. Glas. Licht. De slaapkamer boven kreeg een glazen wand in de vide en biedt een blik op het woongedeelte achterin. De kleinere ramen aan de achterzijde hebben een wat je noemt 'stads' uitzicht: dat wil zeggen, op de gevel van het belendend perceel. Compensatie voor het fenomenale uitzicht op de le-

vendige Oosterhaven natuurlijk.

De keuken scheidt woon- en eetgedeelte. De afzuigkap vormde een probleem. Om een verbinding met buiten tot stand te brengen, moest er een 8 meter lange pijp worden aangebracht. "Toen zijn we naar Axi Air in Haren gegaan", zegt Van Dijk. "Daar maken ze de beste afzuigkappen van Nederland, dat weet haast niemand. Deze afzuigkap beschikt over een unit dat een veld van 18.000 volt creëert, dat alle geurtjes vernietigt. De motor is geknikt, waardoor de schone lucht de kamer in wordt geblazen. Je kunt hier nu rustig vis bakken en je ruikt niets."

Het huis telt twee badkamers, beide voorzien van regendouches, vormgegeven en ingericht volgens het 'minder is meer' principe. De terraskamer op de bovenste verdieping is een crèmewitte oase van rust; een bank, een televisie, een kast. De glazen wand smakt het daglicht naar binnen. Ook dat was een idee van Bart Vos, evenals het idee om het hele plafond van de zolderverdieping eruit te breken. Daarmee werd de vorm van het puntdak zichtbaar, wat de suggestie van ruimte nog eens onderstreept. Bovendien: wie heeft een vliering nodig als je een huis hebt dat vier verdiepingen telt?

Al die verdiepingen hebben een nadeel. Wie op verdieping nummer drie is, wil niet het licht uit hoeven doen op de begane grond. En ook niet andersom. Daarom beschikt het huis over een geavanceerd lichtknopjessysteem. Met een schakelaar op elke verdieping kunnen alle lampen in het huis worden gedoofd.

Niets lijkt zomaar neergesmeten in het huis aan de Oosterkade. Alles is met zorg geselecteerd. Van de Ikeakasten ("Daar hebben ze soms hele mooie dingen, maar je moet goed zoeken.") tot kunst en curiosa. Van Dijk en Nijbroek houden van Groninger kunst en laten dat zien. Overal hangen en staan de werken van bekende en minder bekende beeldend kunstenaars. Een kapstok van Wout Wessemius. Een antiek zilveren stempel op een tafeltje. Schilderijen van Elly Schmidt en Hugo Hol, ruimtelijk werk van Jan Steen en op de hoek van de trap een beeldje van de hand van Ineke Nijbroek zelf. "Het staat er eigenlijk best leuk", zegt de maakster bijna verbaasd.

In de hoek bij de voordeur hangt een lijstje waarin lange, roestrode objecten een compositie vormen. Een Steen? Een Hol? Een Jeroen Hermkens? "Spijkers", verklaart Van Dijk. "Die we vonden. Hebben we ingelijst."

Bijzondere lui.

Gerriet Postma bleef twijfelen ondanks succes

Gerriet Postma (1932-2009) was een van de succesvolste kunstschilders die Friesland ooit heeft voortgebracht. In Friesland zelf was hij relatief onbekend, maar hij exposeerde in de belangrijkste Europese steden en zelfs in Amerika. Programmamaker Geart de Vries van Omrop Fryslân vatte begin vorig jaar het plan op een televisieportret van de kunstenaar te maken. In het voorjaar van 2008 maakte hij daarvoor opnames in het atelier van de schilder in Groningen. Er waren plannen om te filmen in Portugal waar Postma veel verbleef.

Zover is het nooit gekomen. Op 27 februari van dit jaar overleed de kunstenaar. Geart de Vries was inmiddels benoemd tot directeur van het Historisch Centrum Leeuwarden, zodat het portret een 'unvollendete' dreigde te worden.

Ingrijpen van programmamaker Pieter Tjeerdsma voorkwam dat. Hij monteerde het materiaal van De Vries en zocht er uit verschillende archieven fragmenten bij. Verder sprak hij met vrienden en de weduwe van Postma. Het leverde een documentaire op die een goed beeld geeft van de gedreven kunstenaar die Gerriet Postma was.

Uit het gefilmde portret komt duidelijk naar voren dat zijn moeilijke jeugd allesbepalend is geweest. Postma werd geboren in Twijzelerheide als kind van een ongehuwde moeder. Later

Het werk van Gerriet Postma hing in New York naast dat van Picasso.
Foto DvhN/Corné Sparidaens

had hij een problematische relatie met zijn stiefvader. Al heel jong moest hij op eigen benen staan. „Dat hat my makke wa't ik bin,” zegt hij in de film.

Oud-wethouder Ypke Gietema van Groningen typeert Postma als een artistieke eenling. „As hy by in streaming heart dan is hy wol de iennige dy't der yn sit.” Verder omschrijft hij de kunstenaar als een „fanatike wâldpyk. It kaam djip by him wei.” Vriend en collega-kunstenaar Hugo Bol zegt van Postma: „Het is wel iemand die strijd geleverd heeft.”

Schilderen was voor Postma een levensnoodzaak, maar toch zat hij steeds vol twijfels. „Ik ha wol fiifhûndert kear tocht: ik hâld der mei op. It is niks en it wurdt ek nea wat.” Zijn succes veranderde daar niets aan. In New York hing het werk van Postma naast dat van Picasso, maar dat deed de kunstenaar betrekkelijk weinig. Hij bleef gewoon zichzelf. „Eins is der nea wat feroare,” zegt hij op een gegeven moment.

Voor Pieter Tjeerdsma was het maken van de documentaire een bijzondere ervaring. Hij begon er aan op het moment dat de kunstenaar al overleden was. „Ik haw it idee dat ik in hiel soad fan him ôf wit en dat ik him no goed kin mar ik haw him by syn libben nea moete.”

SYTSE SINGELSMA

Nederland 2, 14.00 uur.

Fryslân Dok - Ik bin ferve: portret van de kunstenaar Gerriet Postma (1932-2009)

Ik bin ferve: portret van de kunstenaar Gerriet Postma (1932-2009)

28-6-2009

In zijn tijd was hij een van de succesvolste Friese kunstenaars: Gerriet Postma uit Twijzelerheide. Hij groeide op als zoon van een ongetrouwde moeder en een stiefvader waarmee hij het niet kon vinden. Tot zijn vijftigste kon hij amper van het schilderen rondkomen. Na zijn ontdekking door de Brabantse galeriehouder Jan van den Broek, werd zijn werk over de hele wereld verkocht. Gerriet Postma woonde en werkte in Nigeria, Portugal, Spanje en Frankrijk. Zijn gekleurde, abstracte schilderijen hingen in galerieën in München, Parijs, Barcelona en New York tussen wereldberoemde namen zoals Andy Warhol en Karel Appel. Hij schilderde emotioneel, zonder plan, recht uit het middenrif. 'Ik bin ferve', zo was zijn motto. Er was begin dit jaar net een begin gemaakt met opnames voor een portret van de eigenzinnige Fries, toen hij op 27 februari 2009 aan een hartaanval stierf in zijn woonplaats Groningen. Hij werd 76 jaar. Aan de hand van deze laatste opnamen en archiefmateriaal werd een beeld gemaakt van het leven van Gerriet Postma.

Deze uitzending van het programma Fryslân Dok met de titel Ik bin ferve: portret van de kunstenaar Gerriet Postma (1932-2009) is uitgezonden op zondag 28 juni.

Overzichtstentoonstelling GERRIET POSTMA

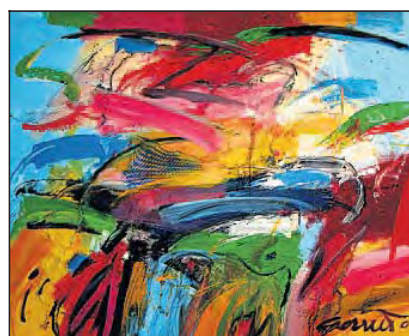

- Elke zaterdag in april van 14.00-17.00 uur en op afspraak
- Galerie Salon del Arte (en Atrium) Noorderhaven 27-2 Groningen
- www.gerrietpostma.nl tel: 050 3135300

BEELDENE KUNST

Eerbetoon aan Gerriet Postma (1932-2009)

"Ik ben alleen maar verf", was de lijfspreuk van schilder Gerriet Postma. De abstract werkende kunstenaar werd vooral bekend om zijn monumentale en soms zelfs kolossale werken met hevige verfexplosies. En om zijn liefde voor de tango. Een jaar geleden overleed de van oorsprong Friese schilder. Zijn partner Ida Bosma heeft nu een overzichtstentoonstelling samengesteld in het door hem zo geliefde Atrium, de voormalige graansilo aan de Noorderhaven in Groningen waar het atelier van Postma gevestigd was. De opening is zondagmiddag om 16.00 uur met de Friese zanger Auke Busman, chanssonnière Henriette Tukkers en performer Ben Vieberink, die zich laten inspireren door Gerriet Postma. Verder geopend in april op zaterdagen van 14.00 tot 17.00 uur.

Ode aan Gerriet

Overzichtsexpositie in Salon del Arte

Ida Bosma organiseert een overzichtstentoonstelling van de vorig jaar overleden Gerriet Postma in Salon del Arte (en het Atrium), Noorderhaven 25 en 27-II. De opening is zondag 28 maart in het Atrium om vier uur en wordt verzorgd door Pieter Knaapen.

De Friese zanger Auke Busman, de Franse chansonnier Henriëtte Tukkers, begeleid door haar vaste pianist Jasper Blokzijl, alsmede danser en performer Ben

Vieberink zullen daarbij iets ten gehore brengen, geïnspireerd op leven en werk van Postma. De kunstenaar overleed op 27 februari 2009. Zijn lijfspreuk was: 'Leef

zoals ik schilder, schilder zoals ik leef. Ik ben alleen maar verf'.

Gerriet Postma werd geboren op 30 oktober 1932 in Twijzelerheide, gelegen in de Friese Wouden. De kunstenaar legde zijn ziel en zaligheid in het schilderen. Het ging hem niet zo zeer om schoonheid, maar om waarachtigheid. Een goed schilderij was volgens hem een eerlijk schilderij.

Overleden noorderlingen

17 januari Swier Broekema (88). De in Smilde geboren maar in Hoogkerk opgegroeide Broekema leidde van 1979 tot 1985 Radio Noord. Na zijn afscheid bij de omroep schreef hij onder de titel Swierige Taal nog enige tijd columns voor het Nieuwsblad van het Noorden.

31 januari Jan Groenink (64) Emmen. Groenink genoot in de noordelijke muziekwereld grote bekendheid als drummer en drumleraar. Hij speelde onder meer in de Zamora's, Human Orchestra, De Harry Muskee-band en The Shadows Revival Band.

27 februari Gerriet Postma (76) Groningen. Kunstschilder die internationale bekendheid verwierf met zijn levendige expressionistische schilderijen. Postma beschilderde onder meer de 260 vierkante meter grote zeilen van een tweemaster, aan beide zijden.

26 februari Hans Lesterhuis (64) Hilversum. oud-voorzitter afdeling amateurvoetbal KNVB, speelde zelf bij Velocitas in Groningen, was jarenlang burgemeester Ameland en Ooststellingwerf.

4 maart Addo Ananias (65) Veendam. Was van 1991 tot 2003 brandweercommandant van Veendam. Ananias was een zoon van een garagehouder. Tot 1982 werkte hij als veiligheidsfunctionaris bij aard-

John Henri Boom

appelzetmeelconcern Avebe. Daarna werd hij medewerker bij de BB (Bescherming Burgerbevolking). Toen die werd opgeheven ging Ananias aan het werk bij de Regionale Brandweer en werd hij in 1987 bevoegd in Veendam.

15 maart Arie Kil (67) uit Losdorp. Steenhouwer en restaurateur. Was nauw betrokken bij de restauraties van de Martinitorren en het Centraal Station in Groningen.

4 april Fritzi ten Harmsen van der Beek (81), dichteres uit Garnwerd. Een van de meest aansprekende en mysterieuze figuren uit de Nederlandse literatuur. Auteur van een klein, maar hooggeprezen oeuvre. Haar literaire roem berust vooral op die ene bundel:

Jan Menses

Geachte Muizenpoot en achttien andere gedichten.

7 april John Henri Boom (89) Meppel. Nederlandse uitgever en krantenmaker, leidde Koninklijke Boom Uitgevers in Meppel van 1941 tot en met 1987, was hoofdredacteur Meppeler Courant, was 25 jaar voorzitter Nederlandse Nieuwsblad Pers.

13 april Hendrik Jacobus Reint Brink (100) Assen. Reint Brink was en is onder oudere Assenaren beter bekend als Politie Brink. Een eretitel die hij met name had te danken aan zijn voortdurende aanwezigheid in het stadsbeeld voor de gemeentepolitie in een Canadese legermotor met zijspan in de jaren na de oorlog.

28 mei Tanja Veen-Penchie-

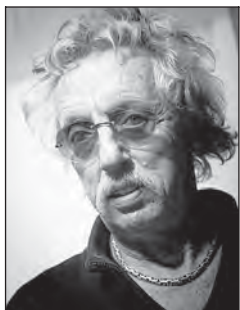

Jan Willem Masman

na (84) Winschoten. Geboren Russin die vlak na de oorlog in Oost-Groningen kwam wonen. In 1998 verscheen een boek over haar bewogen leven als dwangarbeidster in Duitsland, waar ze haar man Rieko uit Oude Pekela heeft leren kennen.

2 mei Jan Menses (67) Meppel. Beeldend kunstenaar bedacht de zwerfklapkei, was gespecialiseerd in installaties waarmee hij op de actualiteit reageerde.

23 mei Bob Deddens (62) Barger-Compascuum. Dorpsbestuurder die zich op veler terrein inzette voor Barger-Compascuum. Samen met zijn vrouw was Deddens betrokken bij de carnavalsvereniging 't Stiekelzwien en d'Aole Stiekels, een groep oud-prinsen en

Gerriet Postma

echtgenoten. 5 juni Berend ter Borch (89) Groningen. Van 1972 tot 1980 voorzitter van het College van Bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen. De RUG heeft het aan Ter Borch te danken dat de universiteitsbibliotheek op het Broerplein werd gebouwd.

12 juli Jakob de Boer (61) Nieuw-Roden. Betrokken middenstander en bestuurlijke duizendpoot. Maakte zich als bestuurslid van Handelsvereniging en Dorpsbelangen sterk voor het behoud van het eigen gezicht van Nieuw-Roden.

21 juli Gezinus Schuiling (86) Gieterveen. Oud-steenhouwer uit Gieterveen, was altijd voor zijn dorp bezig.

28 juli Tinie Bartels (70) Gro-

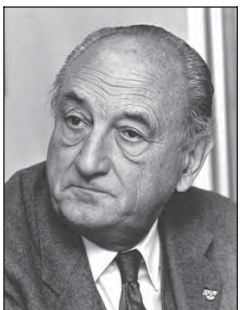

Will Casparie

ningen. Vrouwelijke helft van het in Groningen bekende kantineduo Ap & Tinie. Lang stond ze aangeschreven als Vrouwe Lycurgus, werd gerespecteerd door de gouden volleybalgeneratie, de Zwervers, Posthuma's en Blanges als ze met hun club naar Groningen afreisden.

1 augustus Egbert Emmens (61) Peize. Voormalig bakker en voetbaltrainer bij onder meer vv Annen en VAKO in Vries, was sinds 2000 bestuurslid van vv Peize.

7 augustus dr. Wil Casparie (79) Groningen. Hout- en veen-archeoloog, deed veel onderzoek naar de prehistorische veenwegen van Drenthe. 8 augustus Wim Jongen (63) Assen. (Ere)dirigent van

Edzo Toxopeus

Gruno's TNT Postharmonie, studeerde in 1972 af aan het conservatorium van Arnhem voor het hoofdvak klarinet. Onder zijn leiding nam Gruno's Postharmonie deel aan prestigieuze muziek-evenementen in binnen- en buitenland en won vele prijzen.

16 augustus Bé Nomden (81) Blijham. Bestuurslid van voetbalvereniging ASVB, speelde 20 jaar in het eerste elftal.

20 augustus Johan Lammerts (79) Assen. Hij gaf leiding aan het installatiebedrijf dat zijn vader was begonnen en bekleedde talloze maatschappelijke functies. Was raadslid voor de VVD.

23 augustus Edzo Toxopeus (91) Oegstgeest. VVD-politicus, werd in 1956 lid Tweede

Kamer, was minister van Binnenlandse Zaken in kabinet-De Quay en Marijnen (1959-1965), keerde daarna in Kamer terug, sinds 1966 als fractievoorzitter, was van 1970 tot 1980 commissaris van de Koningin in Groningen, sinds 1985 minister van Staat.

11 september Jan Willem Masman (80) Assen. PvdA-politicus, van 1967 tot 1977 onderwijswoordvoerder PvdA in Tweede Kamer, was daarna tot in 1990 burgemeester van Assen, van 1973 tot en met 1977 voorzitter FC Twente, was vicevoorzitter sectie betaald voetbal KNVB.

12 november Albert Timmen-ga (61) Stadskanaal. Kleurrijk verzamelaar en markante Groninger, trad op in tv-programma's Man Bijt Hond en De Stoel, verdrong in het Stadskanaal.

6 december Arenda Klaas-sens (21) Wildervank. Geschept door een beschonken automobilist. Honderden mensen lopen enkele dagen na haar overlijden mee in een stille tocht

12 december Tony Mulder (99) Assen. Een van de laatst nog levende Nederlanders die in de jaren dertig tijdens de Spaanse burgeroorlog vocht.

12 december Wim de Weert (64) Uithuizermeeden. Directeur van Meubelcentrum Scherer in zijn woonplaats.

In het huis van Gerriet Postma

Op 27 februari vorig jaar overleed in Groningen de kunstschilder Gerriet Postma. Zijn nabestaanden staan zondag stil bij zijn sterfdag met een overzichtstentoonstelling en een concert in zijn vroegere atelier aan de Noorderhaven in Groningen.

Gerriet Postma werd in 1932 geboren in Twijzelerheide en ontwikkelde zich, na aanvankelijk op andere terreinen werkzaam te zijn geweest, als autodidact tot kunstschilder. Hij ontwikkelde een eigen vorm van abstract expressionisme, dat zich kenmerkte door felle kleuren en een heftige penseelvoering. Zijn werk maakte hem buitengewoon succesvol. Hij exposeerde in alle grote steden van Europa en kreeg in zijn laatste levensjaren met zijn werk zelfs voet aan de grond in de Verenigde Staten.

Postma werkte in Groningen in een negentiende-eeuwse graansilo, die na een grondige verbouwing dienst deed als atelier. Op de eerste verdieping exposeerde hij zijn doeken die vaak forse formaten hadden. In het ernaast gelegen pand aan de Noorderhaven waar hij woonde, was tevens een gale-

rie gevestigd waarin hij zijn eigen werk toonde en dat van zijn eveneens schilderende echtgenote Ida Bosma.

Na zijn dood heeft diens weduwe het atelier in precies dezelfde staat gelaten als op het moment dat de kunstenaar stierf. Zijn penselen en schildermessen liggen klaar voor gebruik en zijn ezels lijken op hem staan te wachten. Zelfs zijn asbak vol peuken staat er onaangeroerd bij.

De tentoonstelling wordt 's middags om vier uur geopend door ondernemer en Postma-verzamelaar Pieter Knaapen. De Friese zanger Auke Busman zal een lied ten gehore dat speciaal voor Postma is geschreven. Zangeres Henriëtte Tukkers zingt Franse chansons die de geest van de schilder ademen. Pianospel is er van Ben Vierberink uit Drachten.

- **Groningen - Noorderhaven 25 en 27II**
hele maand april, alle zaterdagen 14-17 u, de expositie in de galerie blijft op dezelfde tijden daarna gewoon te bezichtigen,
www.gerrietpostma.nl.

'De verf knalt van het doek af, zo kleurrijk'

VRAAG & ANTWOORD MAARTEN BURGGRAAFF

Stichting De Noordelijke Kunsthof en Galerie Kés Art in Appingedam houden van 4 februari tot en met 18 maart een grote tentoonstelling van het werk van de kunstschilder Gerriet Postma (1932-2009) en zijn weduwe Ida Bosma. Stichtingsvoorzitter Maarten Burggraaff vertelt.

Door Dirk Minkes

Moest u veel moeite doen om de expositie naar Appingedam te halen?

"Wat betreft de expositie zelf niet. We hebben goede contacten met Ida Bosma. We hebben

haar vorig jaar tijdens de kunstroute ontmoet. Postma heeft in het Stadskantoor werk hangen en omdat we wat meer wilden, hebben we met haar contact opgenomen. Zo is het idee ontstaan. Het kost wel veel moeite om de expositie financieel rond te krijgen. Het is een overzichtstentoonstelling. Daarom willen we wat extra aandacht. Adverteren is niet goedkoop en het maken van een catalogus kost ook veel geld."

Wat vindt u zo mooi aan zijn werk?

"Het is abstract werk, maar heel indrukwekkend. De verf knalt van het doek af. Het is heel kleurrijk. Veel rood, veel zwart. Het werk van Bosma is rond en zachter. Wat vrouwelijker."

Waarom is er een tangodemon-

◀ **Maarten Burggraaff en Kes Aerts bij werk van Gerriet Postma. Foto: Ida F. Mulder**

Danst u ook vrolijk mee?

"Nee, hoor. Ik heb nog nooit gedanst en de tango al helemaal niet. Dat is niets voor mij. Het is een demonstratie van vrienden van Ida."

Is de door Postma beschilderde Porsche die dag ook te zien?

"Dat is wel de bedoeling. Maar we zijn nog in onderhandeling met de eigenaar van de Porsche."

U heeft zeker honderdduizend bezoekers nodig om quitte te draaien?

"De toegang is gratis, dus daar schiet je dan niet veel mee op. We hopen dat er catalogi en schilderijen verkocht worden."

stratie tijdens de opening?

"Postma en Bosma hebben elkaar leren kennen door de tango. Het was hun grote passie. Ida was vroeger behalve schilder

ook danseres. De opening is in De Noordelijke Kunsthof en de tangodemonstratie is direct daarna in de galerie van Kés Aerts."

Kés Aerts van Galerie Kés Aerts en Jim Lambeck van de Kunsthof met één van de werken van Postma. Marianne Janssen

Spektakel met Porsche rond 'Verf'

Een beschilderde Porsche en tangodemonstraties markeren de bijzondere tentoonstelling die op 4 februari in twee Damster galerieën van start gaat.

APPINGEDAM

De unieke duo-tentoonstelling 'Verf' in Galerie Kés Art en Galerie de Noordelijke Kunsthof toont het werk van de kunstschilders Gerriet Postma en zijn vrouw Ida Bosma. De beide galeriehouders zijn helemaal weg van het uitbundige werk van de in 2009 overleden levenskunstenaar, maar ook van de meer poëtische schilderijen van zijn weduwe. Jacques d'Ancona opent de overzichtstentoonstelling van het Stad-Groninger kunstenaarsrecht-paar.

"De tentoonstelling van zo'n 80 werken is te groot voor één galerie", vertellen Kés Aerts van Galerie Kés Art en Maarten Burggraaf van de Noordelijke Kunsthof. "We besloten daarom te gaan samenwerken, we zijn ten slotte burens".

Het idee voor de expositie ontstond toen de Kunsthof vorig jaar bij de organisatie van de kunstroute in Appingedam stuitte op kunstwerken van Postma in het stadskantoor. "De lijfspreuk van Gerriet Postma was 'Ik leef zoals ik schilder, schilder

zoals ik leef. Ik ben alleen maar verf!' Daarom hebben we de deze tentoonstelling Verf genoemd", vertelt Aerts, die zelf al veertig jaar beeldend kunstenaar is. "Postma is één van de markantste kunstenaars in de provincie van de afgelopen vijftig jaar. Als persoon en als kunstenaar. Hij was heel goed in composities. Hij heeft zich nooit laten beïnvloeden door anderen, ging niet naar Parijs om collega's na te doen. Hij timmerde enorm aan de weg, gebruikte de beste materialen. Eén pot verf van 300 euro werd in een paar halen op het duurste linnen aangebracht. Toen de Tros in de lucht een ode bracht aan Frank Sinatra was het doek dat om de Euro-mast werd gedrapeerd, van de hand van Postma".

"Hij heeft ook veel cafés gerund. Als ze goed liepen, verkocht hij ze. Postma was geliefd in Amsterdamse kringen. Hij was bevriend met Simon Vinkenoog".

Porsche

Een makkelijke man was Postma niet, stellen de galeriehouders. Hij was zowel

gepassioneerd als zwaarmoedig, tegen het depressieve aan. Zijn karakter is zichtbaar in zijn werk. De kleur rood van passie en de kleur zwart komen veelvuldig in zijn schilderijen voor.

De kleurrijke kunstenaar was een liefhebber van Porsches. Een aantal auto's heeft hij beschilderd. Eén van deze kunstwerken op wielen is tijdens de opening van de tentoonstelling in het hart van Appingedam te bewonderen.

"Ida was beroepsdanseres en het schilderen was haar tweede liefde", vertelt Maarten Burggraaf. "Ze leerde Gerriet kennen tijdens het tango dansen, een passie van beiden. Samen hebben ze eens een schilderij gemaakt door op blote voeten met verf op een doek de tango te dansen. Gerriet was haar docent en dat is aan haar eerste schilderijen te zien. Later ontwikkelde zij haar eigen stijl: meer ronde vormen en wat lyrischer en poëtischer dan het abstract expressionisme van haar man. Er is veel verschil

tussen het werk van die twee".

Film

Er zijn over het leven en het werk van Postma een paar films gemaakt, die tijdens de tentoonstelling in een aparte ruimte van Galerie Kés Art worden getoond. Ook middels boeken en andere documentatie wordt een inkijkje in de historie van Postma en Bosma gegeven.

Burggraaf en Aerts stellen dat het Noorden trots mag zijn op Gerriet Postma. "Mensen mogen dit mooi vinden of niet. Maar we willen iedereen graag met dit werk kennis laten maken".

Er wordt ook een catalogus van de tentoonstelling gemaakt. De uitgave is mogelijk gemaakt dankzij een bijdrage van de gemeente Appingedam en een aantal sponsors. Burggraaf en Aerts verwachten dat de tentoonstelling Verf ook vanuit andere delen van het land veel publiek naar Appingedam zal trekken.

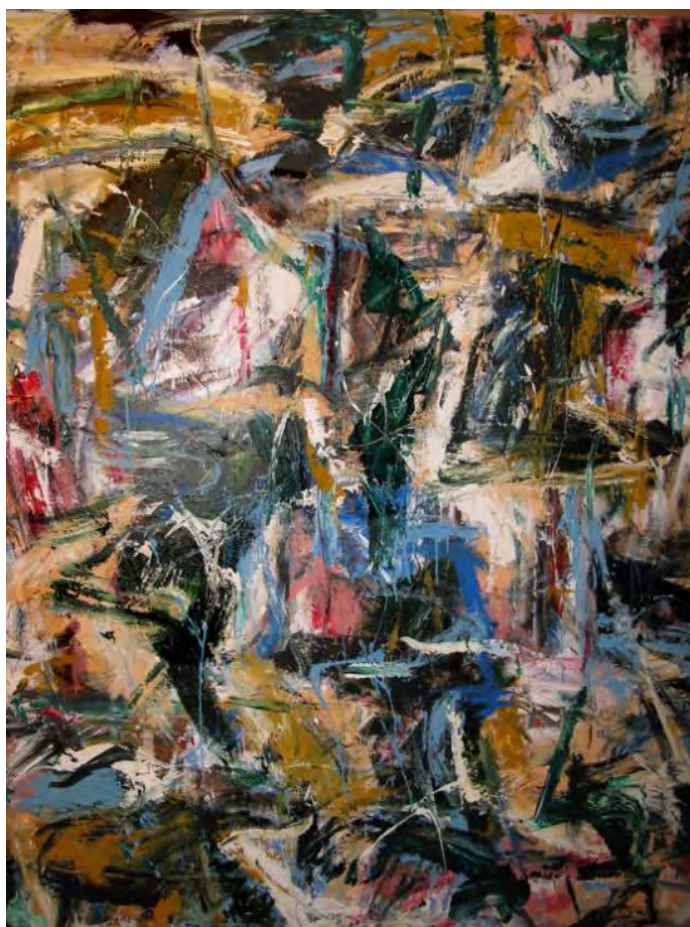
Marianne Janssen

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

3-02-2012

<https://woutsorgdrager.wordpress.com/tag/gerriet-postma>

Gerriet Postma. In Appingedam opent morgen een overzichtstentoonstelling met werk van de Gronings-Friese Fries-Groningse schilder Gerriet Postma en zijn vrouw Ida Bosma. Postma is nu drie jaar dood. Groningen mist hem. Natuurlijk omdat hij een begenadigd schilder was. Maar ook (en misschien wel vooral) omdat het een schilderachtig figuur was en een graag geziene (en veelgeziene) horecabezoeker. Postma was in zijn jonge jaren bouwvakker. Maar al van kindsbeen af wilde hij schilder worden. Kunstschilder. Als jongen van 18 bezocht hij de Cobraschilders in Parijs. En dat leven, dat trok hem. Maar ja, plicht en armoe, een dodelijke combinatie voor wie tot de kunst geroepen is. Hij kwam dus keurig thuis en ging aan de slag. Totdat een kroegbaas ontdekte dat Postma een geweldig talent had voor het inrichten van cafés. En omdat hij ook een geweldig talent had voor al datgene wat daar gebeurt, duurde het niet lang of hij opende zijn eigen café. En verkocht dat weer. En opende een nieuw café en verkocht dat weer. Maar het geld ging hard en hij verkocht als schilder nada noppes en nog eens niets.

Pas rond 1980 werd Postma (1932) ontdekt door een galeriehouder. En tegen het eind van het leven was hij gearriveerd. Hij had een prachtig atelier en zijn eigen galerie. Hij exposeerde in New York, Barcelona, Amsterdam en Keulen. Hij beschilderde de onderkant van de ophaalbrug bij het voormalig Groninger Museum. Hij beschilderde enkele Porsches. Hij beschilderde de zeilen van een echte Friese tweemaster. En alles even bont en spectaculair. En alles op gevoel. Emotie.

Rond zijn zeventigste ontmoette hij Ida Bosma. Hij genoot van het leven met haar. Hij genoot van zijn succes. Hij genoot ervan om te pronken met zijn atelier en galerie. En toch bleef hij worstelen met het doek, de kwast en de kleuren. En ook daar pronkte hij weer mee. Nee, niet alles wat hij maakte was geniaal. Vaak is het mooi. Vaak is het kleurrijk. Vaak is het verleidelijk. En een enkele keer is het knalhard raak.

Kom kijken. In de Kunsthof Appingedam en de ernaast gelegen galerie KésArt hangt zijn werk en dat van zijn vrouw. Pas wel op. Het knalt er van de muren. De entree is gratis, de catalogus kost een habbekrats. Combineer uw uitstapje met een fijne stadswandeling langs de drie hangende keukens en een bezoek aan het museum Stad Appingedam en kom dan nog even langs in Leermens. Dan signeer ik uw catalogus. Kunt u daar terug in de trein mee pronken. Weer een echte Sorgdrager! De tentoonstelling is te bezichtigen van 4 februari tot en met 18 maart 2012 op vrijdag, zaterdag en zondag van 14.00 – 17.00 uur.

Ids Bosman en Maarten Burggraaf luisteren naar de openingswoorden van Jacques d'Ancona. Egbert Euser

Veel kou, weinig spektakel

Een beschilderde Porsche en een tangodemonstratie moesten de opening van twee exposities in het centrum van Appingedam spectaculair maken.

APPINGEDAM

Dat viel allemaal een beetje tegen. Wellicht dat de met de koudegolf gepaard gaande schaatspret wat roet in het eten gooide. Veel belangstelling was er in ieder geval niet voor de opening van de unieke duo-tentoonstelling 'Verf' in Galerie Kés Art en Galerie de Noordelijke Kunsthof met het werk van de kunstschilders Gerriet Postma en zijn

vrouw Ida Bosma. De genodigden kregen binnen een wat late openingshandeling van Jacques d'Ancona voorgeschoteld, terwijl ook de dans 'onderdak' was. Het plein bleef akelig leeg. De beide galeriehouders, Kees Aerts en Maarten Burggraef, zijn helemaal weg van het uitbundige werk van de in 2009 overleden levenskunstenaar, maar ook van de meer

poëtische schilderijen van zijn weduwe. De tentoonstelling van zo'n 80 werken van het Stad-Groninger kunstenaarsteeltje is te groot voor één galerie. Daarom zijn de burens gaan samenwerken.

Er zijn over het leven en het werk van Postma een paar films gemaakt, die tijdens de tentoonstelling in een aparte ruimte van Galerie Kés Art

worden getoond. Ook middels boeken en andere documentatie wordt een inkijkje in de historie van Postma en Bosma gegeven.

De burens Burggraaf en Aerts stellen dat het Noorden trots mag zijn op Gerriet Postma. "Mensen mogen dit mooi vinden of niet. Maar we willen iedereen graag met dit werk kennis laten maken."

uitgelicht

Gerriet Postma ontmoette Ida Bosma in 2001 en al snel bood hij haar atelierruimte aan. Hij vroeg haar bovendien de tango met hem te dansen op een doek. En daar kusten zij elkaar voor het eerst. In 2006 trouwden ze.

Gerriet Postma/Ida Bosma

In november vorig jaar kwamen drie grote werken van kunstschilder Gerriet Postma (1932-2009) aan het licht. Ze stonden in het Stadskantoor van Appingedam en het waren drie schoolborden die Postma in 1995 beschilderde naar aanleiding van de verbouwing van de oude hbs tot stadskantoor. Omdat een bezoek aan die locatie mooi paste in de jubileumtentoonstelling 'Appingedam uit de kunst' werd Postma's weduwe Ida Bosma benaderd. Zij stelde nog enkele schilderijen ter beschik-

king. En zo hebben veel mensen in het Stadskantoor niet alleen de schoolborden kunnen bewonderen maar ook ander werk van Postma.

Tijdens gesprekken met Bosma ontstond het plan voor een gezamenlijke expositie van werk van haar en wijlen haar man. Nu, drie jaar na het overlijden van Gerriet Postma, is het zover.

Om recht te kunnen doen aan het omvangrijke oeuvre van Postma zocht de stichting De Noordelijke Kunststof samenwerking met

Galerie Kés Art. Zo ontstond voldoende ruimte voor een royale overzichtsexpositie met zo'n tachtig kunstwerken en ook een door Postma beschilderde Porsche. Op de foto Postma, die met Bosma de tango danst en zo een schilderij creëert.

Appingedam - De Noordelijke Kunststof/Galerie Kés Art: expositie, Blankenstein 2, vr t/m zo, 14-17 u, Prof. Cleveringaplein 1, vr t/m zo, 13-17 u, www.denoordelijkekunststof.nl, www.kesart.nl

Zondag 20 mei 11.00 - 17.00 uur

1 Wallstreet Studio
Mauzstraat 8b a.d. Boteringplaats
www.wallstreet-studio.nl
050 3111269
Open: wo, vr, za 14.00 - 17.00 uur
Werk van Ineke Nienhuis en
wisselende exposities

2 Alie Waalkens
Oude Boteringstraat 63
www.schiderwaalkens.nl
050 5270266
06 55103878

3 Gwendolyn van Essen
Nw. Kijk in 't Jatstraat 3
www.gwendolynvanessen.nl
06 24495172

4 Lionella Delcampo
Nw. Kijk in 't Jatstraat 3
www.lionelladelcampo.nl
06 23634999

5 Hamiet Geertjes
Grote Leliestraat 24
www.hamietgeertjes.nl
050 3143786

6 NoorderAteliers
Noorderhaven 53
Schilderlessen,
tentoonstellingen,
modeltekenen en -schilderen
www.noorderateliers.nl
06 45480494

7 Salon del Arte
Noorderhaven NZ 27-2
www.galeriessalondelarte.nl
050 3135300 06 21853734
schilderijen van
Gerniet Postma
en Ida Bosma

8 Kunstproevenij Erika Stulp
Oude Kijk in 't Jatstraat 62
www.erikastulp.nl
050 3184651 06 36167886
Open: vrij, za van 14.00 -
17.00 uur en op afspraak

9 Kunsthandel Peter ter Braak
Noorderhaven 50
www.peterterbraak.nl
050 3180311 06 51451100
Open: vr, za 11.00 - 18.00 uur en
op afspraak. Schilderijen 20e eeuw

10 Annemiek Vos
Oude Boteringstraat 63
www.annemiekvos.nl
06 20297335

11 Jubileum expositie:
Vijf jaar Wallstreet Studio
Koos Lina, Wilma Moorkamp,
Eva Spakman, Catharina Sala,
Meke Raatzjes, Jozefien Alkema,
Walburgis Meijers, Frank Scholte,
Marian Brugman, Ineke Nienhuis

12 Christine van der Cingel
Nw. Kijk in 't Jatstraat 3
www.christinevandercingel.nl
Olieverfschilderijen

13 Yolanda Bootsma
Nw. Kijk in 't Jatstraat 3
www.yolandabootsma.nl
050 5732875
Fotografie, tekenen,
gem. technieken

A-KwARTier
de Kunstroute

Kunstroute Groningen, 20 mei 2012

Werk Gerriet Postma langer bij Harinxma

BEETSTERZWAAG ■ De expositie van Gerriet Postma is zeer succesvol gebleken. Daarom heeft galerie van Harinxma besloten om deze te verlengen tot 12 augustus. Er worden nieuwe schilderijen aan de tentoonstelling toegevoegd. Ook zijn er nieuwe schilderijen van Wieger Lindeboom. Lindeboom debuteerde bij Harinxma en toont zijn latere werk, vooral vrouwenportretten.

■ Vrouwenportret van Wieger Lindeboom.

De Woudklank, 21 juni 2012

Gerriet Postma

Het werk van Gerriet Postma heeft veel vrije expressie en draait om beweging, emotie en kleur. Verder is werk te zien van de veelzijdige schilder Wieger Lindeboom en onstuimige zeegezichten van de op zijn veertiende naar zee vertrokken Henk Baron. Martien Vinckemöller maakt miniatures en mooie precieze schilderijtjes. Het werk van Bep van der Vinne vertoont een toevallige schoonheid in een verstilde sfeer.

Beetsterzwaag - Galerie van Harinxma: Van Harinxmaweg 4, vr t/m zo 13-17 u, t/m 24 juni

Leeuwarder Courant, 7 juni 2012

Weer liefde op het eerste gezicht

REPORTAGE GRAANSILO

● Jonge creatievelingen strijken neer in oude atelier Gerriet Postma

Door Diane Romashuk

Groningen Op zijn blote voeten danste hij er in de verf met zijn vrouw, hij gaf eetpartijen tussen zijn schilderijen en schilderde er op los. Tot hij in 2009 overleed was het Atrium van de oude graansilo aan de Noorderhaven het geliefde atelier van kunstenaar Gerriet Postma. Sinds kort huist er een nieuwe generatie creatievelingen.

Vooraf die koepel. Maar ook de akoestiek, de ruimte, de vide. "We waren meteen verkocht", zegt Paul Mulder. Eigenlijk gingen hij en zijn collega Albert Buring in juni met tegenzin op zoek naar een ander pand voor hun reclamebureau 212 Fahrenheit. "Ons huurcontract aan de Parklaan liep nu eenmaal af."

De plek die ooit vol stond met verfpotten en waar schilderijen de muren bedekten, richtten zij minimalistisch in. Een nieuwe glaswand markeert het kantoor. Mulder: "Die houdt de stookkosten binnen de perken." Verder installeerden ze alleen een kast, bureau, laptops, internet en een vergader tafel. Meer hebben ze voor het bedenken van hun marketing- en communicatieconcepten eerst niet nodig. En de ruimte zelf is indrukwekkend genoeg. Buring: "Onze kathedraal. Soms zou je er bijna ook je bedje wel willen neerzetten."

Ook bij hun voorganger was het in de jaren negentig liefde op het eerste gezicht. Schilder Gerriet Postma en zijn vrouw Ida Bosma deelden een ruimte met twee ateliers aan de voorkant van de graansilo. Tot het Atrium verhuurd werd. "Vanaf het eerste moment dat hij erin trok, was het alsof hij er altijd had gewoond", zegt Bosma. Hij bracht er vele uren door, luisterde naar tangomuziek en maakte het ene na het andere abstracte kunstwerk. "Een dag niet schilderen is een verloren dag, zei hij altijd."

▲ Paul Mulder (links) en Albert Buring zijn de nieuwe bewoners van de silo. Foto: Jan Zeeman

Vooraf in zijn laatste jaren was het Atrium een toevluchtsoord. "Hij was een flamboyant type maar naarmate hij ouder werd, beleefde hij zijn avonturen vooral op het doek. Zijn penseel bracht hem overal." Bosma hield het atelier na zijn dood nog zo'n twee jaar in stand. "Ik ben van huis uit danseres. Gerriet was mijn leermeester in het schilderen. Maar atelierhouders waren we beide niet."

Ze koestert zijn mooiste werken nu thuis aan de muur, een paar staan in haar atelier dat daaronder nog altijd aan de Noorderhaven zit. "De rest is opgeslagen. De wens is om een stichting op te richten die zijn levenswerk in stand houdt."

Buring en Mulder hopen in zijn voetsporen te treden en op dezelfde plek grootse avonturen te beleven. "We bestaan nu tien jaar en hebben al veel opdrachten gedaan voor bijvoorbeeld de Rijksuniversiteit en Groningen Seaports", zegt Mulder. "Vanaf hier willen we onze naam nog steviger in de markt zetten."

▲ De oud-bewoner, kunstschilder Gerriet Postma. Foto: Archief/Harry Tielman

LEEUWARDEN

Groot kunstwerk onder brug

Aan de onderkant van de Vrouwenpoortsbrug in Leeuwarden komt een doek van 10 bij 5 meter te hangen van kunstenaar Bonny Dijkstra. Het kunstwerk wordt op 1 september tijdens de UIT markt onthuld. Dijkstra maakt het kunstwerk belangeloos en ziet het als een geschenk aan de stad. Het doek is een ode aan de twee kunstenaars Gerriet Postma en Beb Mulder, twee grote inspiratiebronnen voor Dijkstra. Het doek is te zien tot eind september, wanneer de brug tenminste geopend is.

Leeuwarder Courant, 31 augustus 2013

Dit prachtige werk van Gerriet Postma is te koop bij het beleenhuis

Dit prachtige werk 1,80x2m van Gerriet Postma is te koop bij Het Beleenhuis, Voorstreek 90 in Leeuwarden.

Het doek is 1.80 x 200 cm. De kleuren zijn niet op foto goed vast te leggen. U kunt het doek ten alle tijden komen bezichtigen. Het doek is enkele maanden geleden nog getaxeerd door Tim Muskee eigenaar Gallerie Muskee te Groningen. Gallerie Muskee heeft zich ontwikkeld tot een specialist in werk van de Groninger Ploeg en dit prachtige doek beoordeeld in de huidige markt op **15.000,00**. Zijn advies is vasthouden!!!

Het werk zal alleen nog maar stijgen in waarde daar Gerriet Postma nog een van de laatste Cobra- stijlschilders was. De Groningse schilder Gerriet Postma wordt gezien als een van de laatste kunstenaars die in de stijl van Cobra schilderde. Postma overleed na een kort ziekbed in 2009. Zijn werk ademt passie en kracht. Gerriet was een en al verf. Zelf zei hij altijd dat verf zijn leven was. Gerriet was geboren in Friesland maar verhuisde later naar Groningen waar hij tot aan zijn overlijden bleef wonen en werken. Gerriet Postma (1932-2009) Zijn lijfspreuk was 'Leef zoals ik schilder, schilder zoals ik leef. Ik ben alleen maar verf'.

Expositie Postuum van Gerriet Postma in De Lawei

Drachten - Op zondag 17 april om 15.00 uur wordt de nieuwe expositie Postuum geopend in De Lawei.

Nu, zeven jaar na de dood van Gerriet Postma in 2009, is Ida Bosma als gastconservator uitgenodigd om een tentoonstelling in te richten van zijn werk. **Gerriet Postma en Ida Bosma** Bijna tien jaar waren ze samen: Gerriet Postma, beeldend kunstenaar en Ida Bosma, oprichtster van Studio DANSIDA. Ida beschrijft hun samenzijn als twee levenskunstenaars, die elkaar vonden in de kunst van het schilderen en de dans. Gepassioneerd dansten ze soms nieuw eigen werk. **Over de expositie Postuum** De expositie start met werk van Gerriet uit zijn periode van De Nieuwe Wilden. Een serie schilderijen die nog niet eerder is geëxposeerd in Nederland. Vanaf 19 mei zijn er werken uit andere perioden van zijn carrière te zien. Tijdens de opening zal zowel Ida als Gerriet aan het woord zijn, door middel van fragmenten van interviews en gesprekken die zijn opgenomen van Gerriet over zijn werk. De expositie is gratis te bezoeken op donderdag tot en met zondag van 14.00 tot 17.00 uur (ingang Gauke Boelenstraat) en open voorafgaand aan, tijdens de pauze van, en na voorstellingen. De expositie is te zien tot en met 19 juni.

Drachtster Courant, 15 april 2016

Tango Salon voor Gerriet Postma in De Lawei

DRACHTEN

Om het leven en het werk van beeldend kunstenaar Gerriet Postma te vieren houdt De Lawei in samenwerking met Ida Bosma een Tango Salon, zaterdag van 17:30 tot 22:00 uur. De grote foyer wordt omgetoverd in Argentijnse sfeer met tafeltjes rondom een dansvloer. Er is live muziek van het Trio

Tangata, demonstraties van professionele dansers en er is een warm/koud buffet met diverse tapas. En dansen mag! Kaarten kosten tien euro en zijn te bestellen via www.lawei.nl/kunst. Drankjes zijn voor eigen rekening. Neem voor meer informatie contact op met de afdeling beeldende kunst, via e-mail: beeldendekunst@lawei.nl.

Drachtster Courant, 18 mei 2016

DRACHTEN

Tango dansen voor Gerriet Postma

Om het leven en het werk van beeldend kunstenaar Gerriet Postma te vieren organiseert De Lawei in samenwerking met Ida Bosma een *Tango Salon*. De grote foyer wordt omgetoverd in een Argentijnse sfeer met tafeltjes rondom een dansvloer. Er is livemuziek van het Trio Tangata, er zijn demonstraties van professionele dansers en er is een warm/koud buffet met diverse tapas, voldoende als maaltijd. Drankjes zijn voor eigen rekening. Wie niet zo'n danser is, kan gewoon komen genieten van de muziek. De expositie met werk van Gerriet Postma loopt tot 19 juni.

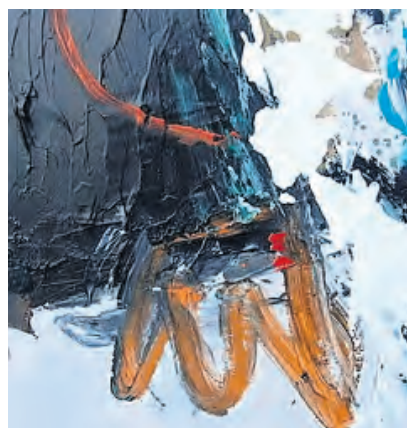
Drachten - De Lawei: dans, za 17.30 uur, 10 euro

Expositie rond Gerriet Postma

REGIO

Zondag 17 april om 15.00 uur wordt de nieuwe expositie 'Postuum' geopend. Nu, 7 jaar na de dood van Gerriet Postma in 2009, is Ida Bosma als gastconservator uitgenodigd, om een tentoonstelling in te richten van zijn werk. In De Lawei in Drachten.

Gerriet Postma heeft onder meer geruime tijd in Tolbert gewoond, in boerderij Dolersheem. Bijna tien jaar waren ze samen: Gerriet Postma en Ida Bosma, oprichtster van Studio DANSIDA. De expositie is gratis te bezoeken op donderdag t/m zondag van 14.00 tot 17.00 uur (ingang Gauke Boelenstraat). Meer info: www.lawei.nl/kunst.

De erfenis: een emotionele worsteling

Alles verbranden, is de oplossing van de ene kunstenaar. Alles bijeen houden, die van de andere. Wat doen beeldend kunstenaars met hun nalatenschap? Het slot van een tweeluik.

Gitte Brugman

Beb Mulder met zijn vrouw en klanten in de galerie, in 2014.

Gerriet Postma danst een 'tango-schilderij' met Ida Bosma in 2003.

moeilijke beslissingen.

Dat zouden meer kunstenaars moeten doen, verzucht Jolande Otten van de stichting Onterd Goed die zetelt in Eindhoven. Ze weet van (klein)kinderen, die met een erfenis in hun maag zitten. „Ik ken een vrouw aan wie een aantal 6 tot 10 meter hoge beelden zijn nagelaten. Ze mag ze niet verkopen of vernietigen. Maar ze staan in een beeldentuin waar ze weg moeten. „Niemand wil ze hebben, en ze passen ook niet in mijn tuin”, zegt ze.” Otten raadt kunstenaars aan: „Zadel je nabestaanden niet op met zo'n last.”

Het voorbeeld dat Otten schetst lijkt veel op dat van beeldhouwer Hein Mader (1925-2011). Zijn complete atelier en collectie – voorheen in Mantgum – vormen het gemeenschappelijk bezit van zijn vier kinderen. Die brachten alles onder in een stichting, die zich ten doel heeft gesteld de collectie bij elkaar te houden en het werk voor publiek toegankelijk (lees 'zichtbaar') te houden.

Een aantal grote beelden staat langs het Lauwersmeer, maar verhuis binnenkort naar de gemeente Ooststellingwerf. Deze gemeente sloot een overeenkomst met de Stichting Hein Mader en probeert de doelstellingen te helpen verwezenlijken. Zo kan het zijn dat bezoekers van Open Stal deze maand verschillende beelden van Mader tegenkomen op de route door Oldeberkoop. Ook bij andere gemeentelijke instellingen is werk – groot en klein – van hem ondergebracht. Zoals bij het Centrum voor Prentkunst in Fochteloo, dat steeds meer nalatenschappen van grafici ontvangt. En daar zit ook wel eens ruimtelijk werk in.

Dochter en stichtingsbestuurslid Sonja Mader noemt de opdracht

van haar vader geen last, wel 'een opgave'. „Het was zijn levenswerk, maar wij hebben heel andere zaken. Mensen komen niet uit zichzelf naar ons toe.” Het stichtingsbestuur moet op zoek naar mogelijkheden om inkomsten te werven, zonder dat het kunstwerken verkoopt.

Al is het maar om noodzakelijk onderhoud aan de collectie te kunnen plegen. „Misschien kunnen we een school inschakelen, zodat leerlingen leren hoe een beeld tot stand is gekomen en tegelijk de reparaties doen”, brengt Sonja Mader een idee naar voren. Kunst verhuren, nieuwe bronzen beelden gieten? „Dat zou kunnen, om ze te verkopen. Maar behoudt het werk dan zijn exclusiviteit?” Ze ziet zich geplaagd voor de nodige hoofdbreken. Toch: „Onze grootste nachtmerrie is dat we de boel niet bij elkaar kunnen houden.”

Beeldend kunstenaar Beb Mulder (Huizum, 1939) uit Leeuwarden wilde zijn vrouw Anke en dochter Anina gedoe besparen en liet vastleggen dat al zijn werk na zijn dood verbrand moest worden. Toen de twee vrouwen daar achter kwamen, protesteerden ze. „Dan ben je dubbel dood, dat willen we niet.” Dus toog hij naar de notaris, om zijn besluit terug te draaien.

Bij leven houdt hij zo nu en dan een kleine 'uitverkoop'. „Dan sta je weer even in de belangstelling, en het verkoopt best goed.” Een leuke bijverdienste voor de kunstenaar zonder pensioen.

Voordat hij het loodje legt, wil hij nog wel bepalen welk werk wel en welk vooral niet mag blijven bestaan. De Friese kunstschilder Gerriet Postma (1932-2009), die lange tijd in Groningen woonde, wilde dit ook. „We hadden een afspraak gemaakt, want ik zou hem helpen. Maar een week later was hij dood.”

Twintig jaar geleden overleed kunstenaar Annemarië Woltman uit Leeuwarden. Haar erfenis werd bewaard door echtgenoot Hein de Graaf, maar hij is er nu aan toe om afscheid van haar werk te nemen en verkoopt het. „Goede kunst moet hangen”, vindt hij. Vorige week publiceerden we dat in deze bijlage, deze week het tweede deel over nagelaten kunst.

Toen zijn geliefde overleed, bestond er voor De Graaf geen twijfel. Haar werk was als een warme deken. Hij koesterde het. „Maar ik heb er nu lang genoeg naar gekeken, er moet weer ruimte komen voor iets anders.” Onaf werk, vingeroefeningen en minder geslaagde doeken verdwenen in de loop van de tijd al in de kachel. „Stel dat ik omval, dan zit onze dochter Ida ermee. Dat wil ik haar niet aandoen, dat wil ik Annemarië niet aandoen.” Hij bespaart zijn dochter alvast een aantal

Beelden van Hein Mader in het Lauwersmeergebied (boven en rechts).

Hein Mader in zijn beeldentuin in Mantgum in 2009.

Enkele honderden schilderijen liet Postma na aan twee kinderen uit een eerder huwelijk en aan zijn laatste vrouw, dansdocente Ida Bosma. De kinderen brachten het werk onder bij galerie Van Harinxma in Beetsterzwaag, maar Bosma „wil en kan ze niet verkopen”. Eén keer zette ze zich nog voor Gerriet in. In De Lawei in Drachten brachten liefhebbers in 2015 een eerbetoon aan de zeven jaar daarvoor overleden schilder. Er werd een grote tangosalon ingericht, omringd door „al die vurige, rode schilderijen. Dat was zo mooi.”

Maar verder houdt Bosma Gerriets schilderijen bij zich. „Ik loop er af en toe tussendoor.” Mocht iemand belangstelling hebben, dan is die welkom. „Maar ik wil ze niet beneden de waarde verkopen. Daar zou ik hem verdriet mee doen, dat weet ik zeker.”

De Graaf heeft er vrede mee dat het werk van Annemariëke Woltman na twintig jaar niet hetzelfde opbrengt wat de 'op het punt van doorbraak' staande kunstenaars er destijds voor kon krijgen. „Bij een kunstenaar in opkomst gaan de prijzen ook omhoog. Maar als je dood bent komt er geen werk meer bij, dan houdt het op”, zegt De Graaf. Na Postma's overlijden nam de belangstelling voor diens werk ook af. „Want”, zegt Beb Mulder, „Het hing heel erg aan de man.”

Geld en 'de eigen naam' is een belangrijke reden waarom kunstenaars soms boos of teleurgesteld

reageren, als ze merken dat hun werk (door particulieren of museale collecties) wordt afgestaan aan Ontferd Goed. Volgens Otten is dit onterecht. In de vijf jaar dat de stichting bestaat, heeft ze juist gemerkt dat de bescheiden prijzen die haar stichting hanteert, een opleving betekenen in de carrière van de kunstenaar. „We stellen mensen met een kleine beurs in staat 'echte kunst' te kopen. Grootouders die hun kinderen iets willen geven, starters die hun eerste huis inrichten... Die mensen raken soms zo verliefd op hun aankoop, dat ze na een paar jaar – als ze meer kunnen besteden – 'nieuw' werk bij dezelfde kunstenaar aanschaffen. Het werkt als een tussenstap naar 'verse' kunst.”

Overigens krijgen nog levende kunstenaars de gelegenheid hun eigen werk tegen hoge korting terug te kopen, voordat de stichting het aanbiedt. „Als ze dat dan willen, kunnen ze het zelf vernietigen.” Maar waarom zou je dat doen, vraagt Otten zich af. „Je wilt toch dat kunst gezien wordt.”

Ontferd Goed strijdt vooral tegen 'blinde verzamelwoede' en mengt zich in de discussie over wat er met kunst moet of mag gebeuren. Ze kwam in het nieuws door boekomslagen en tassen te maken van schilderijen. „Dat was met toestemming van de kunstenaar”, benadrukt Otten. Anders was het wettelijk niet toegestaan. „Vernietigen mag (bijvoorbeeld in geval van

2014 - Beb en Anke Mulder hebben hun doods-kisten klaar staan.

Voor het klooster

Jentsje Popma (Zwolle, 1921) heeft zijn erfenis bij leven geregeld. Een paar jaar geleden liet hij zijn complete atelier in Leeuwarden – met alles wat daarin stond – na aan de Stichting Nijkleaster. Een stichting die streeft naar een nieuw klooster (nijkleaster) in Jorwert: een plek waar mensen zich in alle rust kunnen terugtrekken om zich te bezinnen en om op adem te komen.

Dat doel ligt de 95-jarige Popma na aan het hart. Toen hij in 2000 werkte aan een serie over Friese dijken, besloot een vriend van hem uit het leven te stappen. Popma zag het als een vlucht naar het licht, en schilderde een schilderij waarop zonlicht door de wolken kiert. Maar iemand wees hem erop dat mensen die zelfmoord plegen, juist geen licht meer zien.

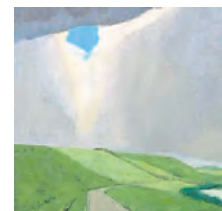
„Daarom is Nijkleaster belangrijk”, vindt hij.

De stichting heeft de vrijheid gekregen zijn werk te exposeren en waar nodig te gelde te maken om fondsen te werven voor het nieuwe klooster.

schimmel of onherstelbare schade), maar 'ontvreemden' niet. Dus geen placemats zonder akkoord van de kunstenaar.”

Musea die 'ontzamelen', kunstenaars, nabestaanden... Iedereen kan kunst doneren aan Ontferd Goed. De museologen beoordelen alle schenkingen op conditie. „Kleine beschadigingen restaureren we, en dan gaat het werk de 'adoptie' in.” Ontferd Goed verkoopt via internet en in haar onderkomen in Eindhoven, voor prijzen die niet aantrekkelijk zijn voor handelaren. „Die filteren we er zo uit.” De opbrengsten komen ten behoeve van de stichting. „Opbrengst telt niet zo. Een goede plek wel.”

Vlucht naar het licht van Jentsje Popma.

Deze Nederlandse 911 moet een smak geld opleveren

Auteur: [RubenPriest](#), gepost 27-09-2017 om 17:59 [18 Reacties](#)

Let wel: er is wat gekliederd op de auto.

Wie gek is op kunst, Porsches en de beschikking heeft over een smak geld moet deze 911 eens bekijken. Het betreft een oude Porker uit 1966. De auto heeft wel wat aandacht nodig. De eigenaar heeft de 911 al ruim 30 jaar in het bezit, maar voor een periode van 25 jaar is er niet (actief) gereden met de auto. Deze Porsche rolde niet als kunstwerk op wielen uit de fabriek. Het schilderwerk werd in 2008 op de 911 aangebracht door kunstenaar Gerriet Postma. Een jaar later overleed de Nederlandse schilder en dat is tevens het laatste jaar dat er met de Porsche is gereden. Dat was tijdens de uitvaartstoet van Postma. De beschilderde 911 wordt nu te veil aangeboden via het Nederlandse Catawiki. Het hoogste bod staat op het moment van schrijven op 29.000 euro. De veilingmeesters verwachten een opbrengst tussen de 77.500 en 100.750 euro. De kavel sluit dit weekend.

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Verzonden: zaterdag 28 februari 2009 17:27

Aan: Johan Meijering

Onderwerp: Re: Gerriet

Beste Johan (en Carla)

Het was te verwachten, maar toch een schok toen ik je Email vanmorgen om 7:00 uur las. Wel bedankt dat je ons zo snel op de hoogte hebt gebracht! Ik heb Ida gebeld en verteld dat jij ons via Email hebt geïnformeerd. Ze heeft gelukkig een huis vol familie, maar zegt wel dat de klap wil komen als ze alleen is.

Ze vertelde dat Gerriet, in z'n schilderskleren, erg mooi en natuurlijk ligt opgebaard in de studio. Ik was verbaasd te horen dat z'n longkanker over was en hij aan een hartaanval is overleden, hij was 76. Ik heb haar laten weten dat, terwijl we spraken, ik constant naar Gerriet's kunst keek in m'n kantoortje, het ziet er plotseling met een tragies waas uit.

We hebben Ida aangeboden om een paar dagen hier te komen als ze echt even in een totaal andere omgeving wil zijn.

Het is heerlijk te lezen dat het met jou en Carla erg goed gaat. Ik kan me voorstellen dat ze gelukkig is, ze heeft een fijne en interessante vent getroffen en ze heeft ons respect omdat ze jou gelukkig maakt (en weet hoe te behandelen)! Ha.....ha.!

Hier gaat hier ook goed, we zijn erg druk met belangrijk vrijwilligerswerk, ik laat daar later wel meer van weten.

Misschien tot ziens, nogmaals bedankt en beste groeten aan je liefde!

Rudy en Elizabeth

Boeken

“Wie de liefde wil, krijgt ook de pijn”

Gerriet Postma

Samenvatting

Het boek beschrijft de ontwikkeling van het leven en werk van schilder Gerriet Postma en geeft de reacties van vrienden en de pers. Veel foto's en illustraties in kleur op mooi papier laten geen bredere kunsthistorische ontwikkeling, wel een direct persoonlijk portret uitkomen in een royaal formaat. Voor de liefhebbers van de heftige kunst van Gerriet (Postma) een prachtige monografie.

Tekening / Aquarel – Jaartal 1992
Techniek: Gouache, ingelijst
Afmetingen 26 cm x 22 cm (h x b)
Incl. lijst 43 cm x 43 cm (h x b)
Gesigneerd Handgesigneerd

Omschrijving

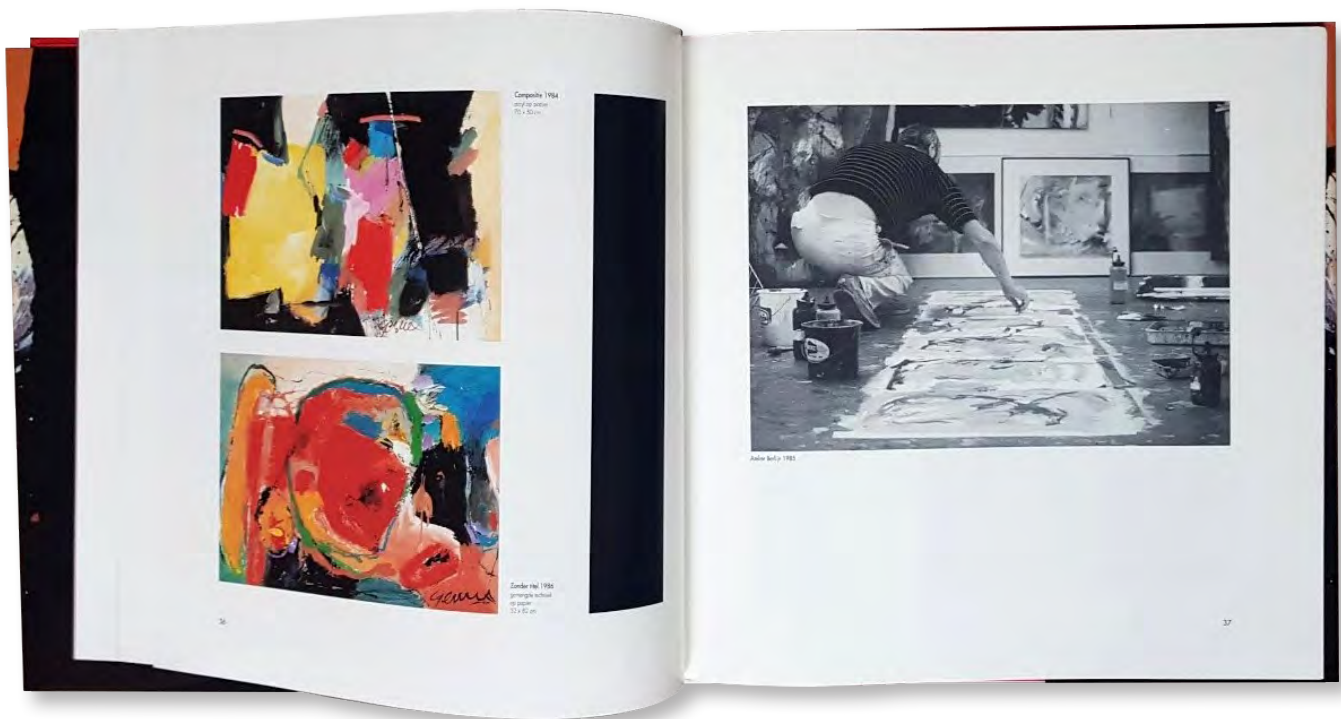
Gesigneerde en genummerde (27/75) monografie, uitgegeven op initiatief van Galerie Bonnard (Nuenen) ter gelegenheid van de 60ste verjaardag van Gerriet Postma.. Dit betreft de luxe uitgave in rood linnen cassette inclusief een gesigneerde ingelijste gouache.

Titel: Wie de liefde wil, krijgt ook de pijn.
Uitgever: Kempen Pers, 1992
Bijzonderheden: 29 x 29 cm. Gebonden met stofomslag. Hardcover.
Met illustraties in kleur en z/w. 134 pag.
Uitgegeven ter gelegenheid van de 60ste verjaardag van de kunstenaar.

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

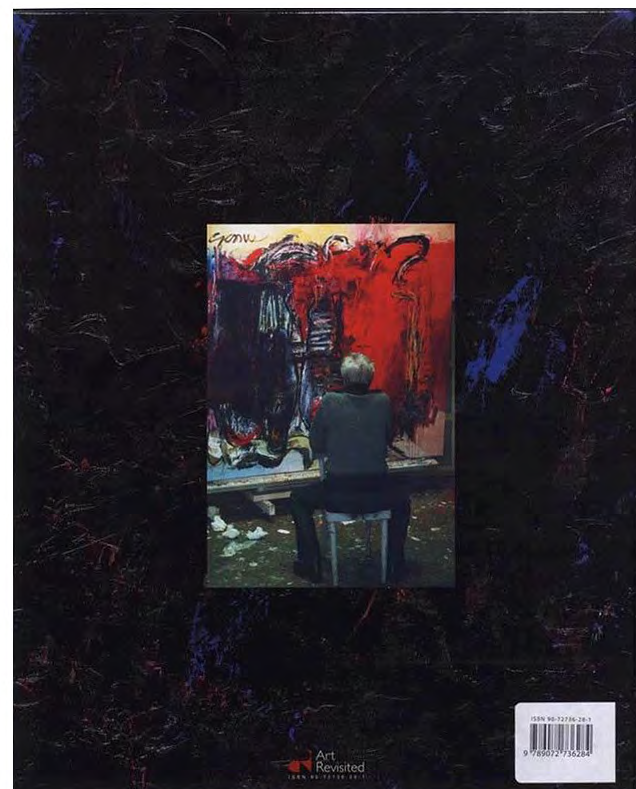
Gerriet Postma: Beyond the Colourful Limit

Marum, Art Revisited, 2003. Fotoboek t.g.v. Postma's 70e verjaardag.

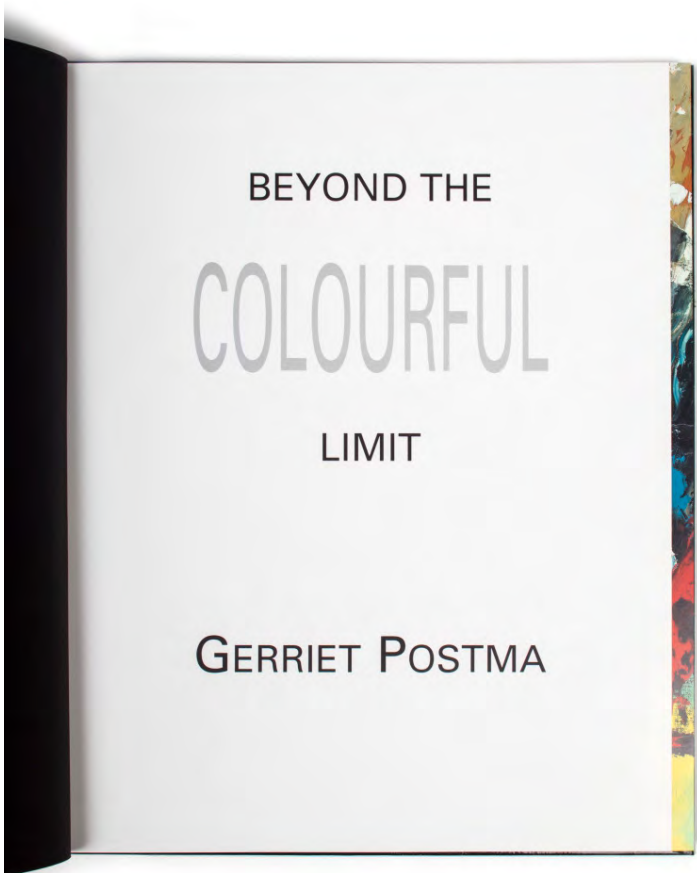
Dit boek werd ook uitgegeven in een cassette met originele schildering op voorplat door Postma en aan binnenkant een foto van dezelfde, genummerd 13/100. Oplage honderd stuks

Samenvatting

Een enorm boek met een 5-tal uitklapbare pagina's past helemaal bij Gerriet. Hij houdt van groot, groter, grootst. Postma is de man van de grote stappen, de grote mond, het grote gebaar. Maar binnen dat grote gebaar valt het kleine en het subtiele te bespeuren. Tegenover de forse penseelstreek is er de tere, vluchtige toets, in een universum van lagen en lijnen. Dat behoedzame en aftastende komt vooral ook tot uiting in de tekeningen van Gerriet Postma. Die tonen zijn sensibiteit in alle eenvoud en puurheid. Groots, meeslepend, monumentaal: dat is wat Gerriet Postma wil zijn. Maar nietig, kwetsbaar en gevoelig al evenzeer. Want zonder het kleine kan het grote niet bestaan.

Tentoonstellingen

Solotentoonstellingen (een selectie)

- 1981 Galerie Soeaphuis - Groningen
1983 Cultureelcentrum Oosterpoort - Groningen
1984 Galerie de Lange - Emmen
1986 Galerie Kunst en Interieur - Gouda
1987 Galerie Het Mondriaanhuis - Winterswijk
Galerie Gazendam - Groningen
Galerie de Vier Linden - Asperen (B)
1988 Galerie Bonnard - Nuenen
1989 Galerie aan de Kippenlijn - Lunteren
Galerie de Vis - Harlingen
Galerie Anderwereld - Groningen
1990 Galerie Bonnard - Nuenen
Galerie Nieuwe Weg - Doorn
1991 Galerie Witteveen - Amsterdam
Galerie Bonnard - Nuenen
1992 Galerie Koorring - Amsterdam
Galerie Katuin - Groningen
Galerie Bonnard - Nuenen
1994 Fries Museum - Leeuwarden
Galerie Katuin - Groningen
Galerie Willy Schoots - Eindhoven
1995 Galerie Fahlbush - Mannheim (D)
1996 Galerie Van den Broek - Helenaveen
Galerie Helmut Leger - München (D)
Galerie Smelik Stokking - Den Haag
1997 Galerie de Compagnie - Dordrecht
2000 Gasunie - Groningen
2001 De Greef De Greef - Amsterdam
De Greef De Greef - Wassenaar
Galerie Tracé - Maastricht
2002 Galerie de Compagnie - Dordrecht
Galerie Fahlbush - Mannheim (D)
2003 Galerie Gadiot & Mas - Rotterdam
Galerie Art Department - Groningen
De Haan Advocaten & Notaris - Groningen
Artexpo, Fira de Barcelona - Barcelona (E)

Groepstentoonstellingen (een selectie)

- 1985 Galerie Het Leerhuis (53° N.B.) - Brugge (B)
Gent Linea Europa - Gent (B)
- 1986 Biennale d'Art Moderne II - Luik (B)
Galerie de Galeriën - Brussel (B)
- 1987 Galerie de Vier Linden (53° N.B.) - Asperen (B)
Art Centre Georgia - Atlanta (USA)
- 1988 Galerie '88 - Beurs van Berlage - Amsterdam
- 1990 Internationale Kunstmesse - Hamburg (D)
- 1991 Internationale Kunstmesse - Hamburg (D)
Galerie Katuin - Groningen

Bron:

'Gerriet Postma. Beyond the Colourful Limit'

(boek ter gelegenheid van de 70e verjaardag van Gerriet Postma)

Auteur: Dick Siersema

Uitgever: Art Revisited, Marum, juni 2003

ISBN: 90-72736-28-1

HOMMAGE AAN GERRIET POSTMA

Verschenen boeken

Vuurwerk, <i>Dagboek van een ruststoker</i> Johan Meijering	2008	ISBN: 978 90 8954 0690
Explosief vuurwerk, <i>Feiten liegen niet</i> Johan Meijering	2008	ISBN: 978 90 8954 0775
Dromen en geheimen <i>De andere wereld van Arie Zuidersma</i> Samenstelling Johan Meijering en Carla Durville	2011	ISBN: 978 90 8954 3349
La Pasión <i>Salon de Tango y Cultura</i> Johan Meijering	2015	ISBN: 978 90 8954 7927
Argentijnse Tango <i>Van Groningen tot Maastricht</i> Johan Meijering	2015	ISBN: 978 90 8954 7903
Groninger Forum <i>Een bodemloze put</i> Johan Meijering	2016	ISBN: 978 90 8954 8663
Kijkbungalow Minerva <i>Een inspirerende kijk op wonen en kunst</i> Johan Meijering	2016	ISBN: 978 90 8954 8870
Consumentenvuurwerk <i>Van volksvermaak tot overheidsverbod</i>	2020	ISBN: 978 94 6365 3015
Uitgesproken (bundel) Johan Meijering	2021	ISBN: 978 94 6365 408 1
Los Lunáticos <i>Van milonga tot theater</i> Johan Meijering	2023	ISBN: 978 94 6365 5699
Kuifje '64 <i>Op de beat van de sixties</i> Johan Meijering	2024	ISBN: 978 94 6365 6443
In bewerking Autobiografie	2024	

